İslâmi Fikirlere Dayalı Siyasi Dergi

KÖKLÜ DEĞİŞİM

Suskunluğun Kırılma Noktası

2025 • EYLÜL • 174. SAYI • ₺50

إِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً

“işte sizin bu ümmetiniz tek bir ümmettir”

[Enbiyâ Sûresi 92. Ayet]

GAZZE için birleşelim

27 Temmuz Yürüyüşü; Başarı, Eleştiriler ve Gerçekler

Üçüncü Yılına Girerken 7 Ekim Aksa Tufanı

Ulus Devlet Kafesi: 57 Devlet ve Küresel Sistemle İş Birliği

EYLÜL 2025

Köklü Değişim Dergisi
Suskunluğun Kırılma Noktası
Sayı 174, Eylül 2025
3 Aylık - Yerel Süreli
ISSN: 1304 - 8724

İmtiyaz Sahibi
Köklü Değişim Medya
Basın Yayın Org. Tic. Ltd. Şti. Adına
Mahmut Kar

Genel Yayın Yönetmeni
Süleyman Uğurlu

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Kadir Kaşıkcı

Editör
Ahmet Sivren

Grafik - Tasarım
Ömer Takmaz

Yayın Kurulu
Süleyman Uğurlu
Muhammed Emin Yıldırım
Mehmet Çetinbudak
İlyas Kösem

Satış - Dağıtım
Merkez: Kültür Mahallesi
Mithatpaşa Caddesi 47/B
Kızılay - Çankaya - Ankara
+90 (312) 229 77 91

Şube: Kısıklı Mahallesi, Alemdağ Caddesi
Cömert Sokak, Aydın Güzel İş Merkezi, 5/4
Üsküdar - İstanbul
+90(216) 821 12 98

kddergi@hotmail.com
www.kokludegisim.net
www.kokludegisimdergisi.com

Basım: 22 Ağustos 2025
Önka Kağıt Ürünleri İmalatı Matbaa Yayıncılık
Ambalaj Turizm Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi, 1. Cadde, Keskinler İşhanı
80/32-33 İskitler - Ankara
+90(312) 384 26 85

Ahmet Sapa
12
Gazze Bizi Birleştirdi

Mahmut Kar
02
İstişare Toplantıları'nın
Gazze ve Ümmete Katkısı

Yusuf Yavuzkan
44
ABD-"İsrail" İlişkilerinin Mahiyeti
ve Ortadoğu'ya Etkileri

Bu Sayıda...

Sözü Muhatabına Söyleme Sorumluluğu 08
Abdullah İmamoğlu

Yahudi Varlığı da Hamisi Amerika da Elbette Yenilecektir! 16
Muhammet Hanefi Yağmur

27 Temmuz Yürüyüşü; Başarı, Eleştiriler ve Gerçekler 22
Süleyman Uğurlu

Gazze'nin Silahsızlandırılması ve "İki Devletli Çözüm" Aldatmacası 28
İbrahim Er

"İsrail"i Durduracak Güç: İnanç, Kuvvet ve Hilâfet! 32
Yılmaz Çelik

Ulus Devlet Kafesi: 57 Devlet ve Küresel Sistemle İş Birliği 36
Dr. Abdurrahim Şen

Üçüncü Yılına Girerken 7 Ekim Aksa Tufanı 40
Mehmet Çetinbudak

Huzurdan Kovmaktan Kınamaya: Türkiye-"İsrail" İlişkilerinin İbretlik Seyri 52
Emrah Akay

Ortadoğu'da ABD'nin Yeni Planı ve "Terörsüz Türkiye" Projesi 58
Remzi Özer

Suriye'de Bitmeyen Kaos: Dürzi İsyanı ve "İsrail"in Güvenlik Kaygısı 64
Muhammed Emin Yıldırım

TAKDİM

Gazze'de çocuklar açlıktan ölmeye başladığında, sıradan eylemlerin yetersiz kaldığı açıkça ortaya çıktı. Söz, muhatabına söylenmeli ve muhatabın harekete geçmesi sağlanmalıydı. Bu amaçla önce istişare toplantıları düzenledik. Bu toplantılarda altını çizdiğimiz nokta, sözün mu-hatabına doğrudan söylenmesi gerektiğiydi. Ardından, "27 Temmuz'da AK Parti Genel Merke-zinden Cumhurbaşkanlığı Külliyesine yürüyoruz" dedik. Türkiye'nin dört bir yanından destek mesajları aldık. Tüm engellemelere rağmen yürüdük. Ama yalnız değildik; farklı fikirlere sahip on binlerce kardeşimizle birlikte yürüdük.

27 Temmuz, Türkiye'deki Gazze eylem ve söylemlerini değiştiren bir tarih oldu. Bunu sade-ce biz söylemiyoruz; dışarıdan gelişmeleri gözlemleyenler de aynı kanaatte. Zira bugüne kadar Gazze için sadece dua nöbetleri tutan, meydanlara çıkmayan kesimler bile "Sokağa çıkmamız lazım" demeye başladı. Hatta Cumhurbaşkanına hitaben mektuplar yazılmaya başlandı.

27 Temmuz'da gördük ki, Gazze için birleşebiliyoruz. Ayrılıkları bir kenara bırakabiliyoruz. Bu birikimi daha da genişletmek için harekete geçtik. Zira ancak birleşebilirsek Gazze'nin gerçek sesi olabiliriz. "Gazze İçin Birleşelim" diyerek İslâmî camialara, alimlere ve kanaat önderlerine ziyaretler başlattık. Artık tek gündemimiz: Gazze için birleşmek. Rabbim hayırlara vesile kılsın.

Bu sayımızda; önceliğimiz elbette Gazze! Dolayısıyla Gazze ile ilgili makalelerin yoğun ol-duğu bir sayı sizleri bekliyor. Gazze'nin, tüm Filistin'in kurtuluşu için niyazda bulunarak, kıymet-li okuyucularımıza son sayımızı takdim ediyoruz.

Genel Yayın Yönetmeni
Süleyman Uğurlu

Eylül 2025

Mahmut Kar
karmahmut@hotmail.com

İSTİŞARE TOPLANTILARI'NIN GAZZE VE ÜMMETE KATKISI

Gazze'deki işgalin üzerinden 23 ay geçti. Geçen bu süre içinde işgale karşı, işgalin ve zulmün bitmesi, Gazze ve Filistin'in özgürlüğüne kavuşması için "Türkiye'de yaşayan Müslümanlar olarak neler yaptık?" sorusunu sorarak başlayalım makalemize...

Çok şeyler yaptık elbet ama maalesef işgal ve ablukanın bitmesine dair ciddi bir sonuç elde edemedik. İslâmî camialar, âlimler, kanaat önderleri, sivil toplum kuruluşları, aktivistler, akademisyenler ve siyasilere düşen sorumluluklar vardı bu süreçte, sorumluluklarımız vardı.

Bu sorumlulukların ne kadarını yerine getirebildik, sorumluluklarımızı birbirimize ne kadar hatırlatabildik? Sadece kendi sorumluluklarımızı değil yetki sahibi insanların, yöneticilerin sorumluluklarını onlara ne kadar hatırlatabildik?

Bütün bunlar, sorunların çözümüne dair Müslümanların, kitlelerin, âlimlerin, cemaat ve STK'ların bir araya gelip istişare yapmalarını, konuşmalarını, karar almalarını ve günün sonunda birlikte hareket etmelerini gerektiriyordu. Diğer türlü ya Gazze'ye duyarlı gruplar tarafından parça parça eylemler yapılmaya devam edecek, yapılan çağrılar karşılıksız kalacak, medyanın üç maymunu oynaması sebebiyle bu bölünmüşlük kamuoyunda ses getirmeyecekti ya da iktidarın talimatları doğrultusunda hiçbir mesajı, etkisi ve tesiri olmayan büyük kalabalıklar meydanları dolduracak ve toplum uyutulacaktı.

Bu sebeple Köklü Değişim olarak haziran ve temmuz ayı içinde 5 ayrı "Gazze İstişare Toplantısı"na öncülük ettik. İstanbul, Ankara, İzmir, Van ve Adana'da gerçekleştirdiğimiz toplantılarda Gazze ile ilgili kendi sorumluluklarımızı, aynı zamanda yöneticilerin sorumluluklarını da konuşalım, dedik. Yöneticilere sorumluluklarını hatırlatacak mesajlarımız neler, Gazze ile ilgili atılması gereken somut adımlar neler, bu çerçevede bizim somut taleplerimiz, çözüm önerilerimiz neler, başka ne tür faaliyetler yapılabilir, bütün bu konuları konuşalım istedik. Gazze için bu istişare toplantılarının hayırlı olacağını düşündük.

[وَاَمْرُهُمْ شُورٰى بَيْنَهُمْ] **"Onların işleri şûrâ iledir."**[1]

24 Haziran tarihinde İstanbul'da yaptığımız birinci Gazze İstişare Toplantısı bize bir fotoğraf çekti. Toplantıya katılan tüm âlim ve STK temsilcileri, aktivist ve yazarlar, Gazze için artık İslâmî camianın somut talepler ortaya koymaları gerektiği konusunda mutabık kaldılar. Sorumluluklarımız noktasında tüm camia ile hemfikirdik; ablukanın kırılması ve işgalin bitmesi için çözüm noktasında birbirini destekleyen öneriler yapıldı. İktidarın yani yöneticilerin somut adım atmaları gerektiği konusunda kamuoyunda bir beklentinin olduğu aşikârdı. Bu sebeple bugüne kadar yaptıklarımızdan ziyade "bundan sonra neler yapmalıyız?" konusuna odaklandık. Toplantıya katılamayan birçok STK temsilcisi ve aktivist hakezâ aynı fikirde olduklarını beyan ettiler.

Diğer 4 şehirde yapılan istişare toplantılarının tamamında katılımcılar aynı noktaya odaklandılar. Somut adımların atılması için bir şeyler yapılmalı, Gazze gündemden hiç düşmemeli, bugüne kadar yapılan eylem ve söylemler gözden geçirilmeli, talepler somutlaştırılmalı, muhatap belirlenmeli ve sözün muhatabına söylendiği eylemler düzenlenmeliydi.

Zira Türkiye'de yaşayan Müslümanlar olarak biz bu savaşı durduracak güce sahip değiliz. Bu savaşı durduracak olanlar, İslâm beldelerinin yöneticileridir. Bu saikle onları cesaretlendirmeli, şer'i sorumluluklarını hatırlatmalı ve somut adım atmaları için üzerlerinde baskı oluşturulmalıdır. STK'lara ve âlimlere düşen görev bunu gerektirir. Çünkü onlar yöneticilerle halk arasında köprü vazifesindedirler. Kitlesel ve örgütlü yapılar olmaları gereği fertlerin yapamayacağı şeyleri üstlenirler.

1 - *Şura Suresi 38*

Türkiye'de yaşayan Müslümanlar olarak biz bu savaşı durduracak güce sahip değiliz. Bu savaşı durduracak olanlar, İslâm beldelerinin yöneticileridir. Bu saikle onları cesaretlendirmeli, şer'i sorumluluklarını hatırlatmalı ve somut adım atmaları için üzerlerinde baskı oluşturulmalıdır. STK'lara ve âlimlere düşen görev bunu gerektirir. Çünkü onlar yöneticilerle halk arasında köprü vazifesindedirler.

Örneğin, iktidar ve yöneticiler üzerinde oluşturacağımız bu baskı neticesinde Türkiye bugün "İsrail" ile diplomatik ilişkiyi kesse, kanlı ticareti yasaklasa, Azeri petrolü veya başka bir ürünün transit geçişine izin vermeyeceğini deklare etse, işgalci "İsrail" ordusunda görev alan tüm çifte vatandaşları vatandaşlıktan çıkarsa ve yargılasa, bu net ve onurlu duruşu ile tüm dünyaya örnek olur.

Bu somut kararlar tüm dünyada şok etkisi oluşturur. Diğer İslâmî beldelerdeki halklar Türkiye'yi örnek göstererek kendi yöneticilerini bu tür kararlar almaya ve somut adım atmaya zorlarlar. Ama önce biz başımızdaki yöneticileri bu adımları atmaya zorlamalıyız. Bunun için biz adım atmalıyız. İşte bunun için de bir şeyler yapmalıyız.

İstişare toplantılarının hemen ardından İslâmî camianın bu baskıyı oluşturması için uygun bir konjonktür oluştu ve Ebu Ubeyde'nin o sitem dolu video mesajı geldi. Ebu Ubeyde hiçbir yöneticiyi muaf tutmayarak onları, Gazzeli çocukların ve annelerin "hasmı" ilan etti. "Yüzüstü bıraktığınız on binlerce masumun kanı boynunuzdadır. Bu akan kanın sorumluluğundan hiçbiriniz muaf değildir." dedi.

İşte yapılan bu istişare toplantıları, Gazze ile ilgili Türkiye'de önemli bir eşiğin aşılmasına vesile oldu. Köklü Değişim olarak bu sefer, "Gazze için Külliye'ye yürüyoruz, sözü muhatabına söylemeye var mısın?" başlıklı bir duyuru yaptık. Çağrıya bütün Müslümanları ortak etmek için harekete geçtik. 27 Mart tarihinde AK Parti Genel Merkezi'nden Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne yapılacak bu yürüyüşün ilanı kamuoyunda çok ses getirdi ve karşılık buldu.

Birçok İslâmî cemaat ve STK, âlimler, kanaat önderleri, aktivistler ve Gazze sevdalıları bu çağrıya ortak oldu. Tüm engellemelere rağmen yürüyüşün gerçekleşmesi ve sonrasında oluşturduğu etki bize, istişare toplantılarının önemini bir kez daha hatırlattı.

Türkiye yönetiminin, dolayısıyla da hükûmetin Gazze ile ilgili bugüne kadar atmadığı somut adımların, işgal ve ablukanın bitmesi için sunulan çözüm önerilerinin konuşulduğu Gazze istişare toplantılarının ve 27 Temmuz'da gerçekleştirdiğimiz "Sözü Muhatabına Söylemeye Var mısın!" başlıklı yürüyüşte dile getirdiğimiz talep ve mesajların Gazze sürecine olumlu anlamda çok tesir ettiğini gördük.

Açlık ve ölümle pençeleşen Gazze halkına yönelik ablukanın son bulması ve işgalin bitmesi için kamuoyunda yoğun bir duyarlılık hâkim oldu. İktidarın artık söylemden eyleme geçmesi gerektiği konusunda ortak bir kabul ve kanaat var.

10 Ağustos tarihinde benzer taleplerin dile getirildiği, Ankara'da TBMM'ye yapılan yürüyüş, "sözü muhatabına söyleme" mesajının ne kadar önemli olduğunu bize gösterdi. Burası bir eşikti ve bu eşik aşıldı elhamdülillah. Şimdi bu olumlu kamuoyunu birlikte devam ettirip yöneticiler üzerindeki baskıyı artırmaya odaklanmalıyız. Gazze için birleşme, daireyi genişletme ve bu söylem ile eylem birlikteliğini tüm Türkiye sathına yaymalıyız.

Köklü Değişim olarak bunun için de bir adım attık. "Gazze İçin Birleşelim" mottosuyla tüm şehirlerde İslâmî STK'ları, âlimleri, kanaat önderlerini, akademisyenleri, aktivist ve yazarları ziyaret ederek bu eylem ve söylem birlikteliğine katkı sunmalarını istedik.

Gazze ile ilgili duruşumuzu ve atılması gereken adımları ortaya koyan şu hususları konuştuk:

1- Gazze Meselesi İnsani Değil, İslâmî Bir Meseledir

Filistin, İslâm toprağıdır ve Mescid-i Aksa ümmetin mukaddes değeridir. Dolayısıyla Mescid-i Aksa, Kudüs ve bir bütün olarak tüm Filistin ne sadece Filistinlilerin ne de sadece Araplarındır. Bilakis tüm İslâm ümmetinin ortak toprağı ve değeridir. Bu mübarek topraklara yönelik her saldırı, İslâm'a ve Müslümanlara yapılmış bir saldırı olarak addedilir. O saikle; Gazze, Müslümanlar açısından; insani değil İslâmî, imkân değil iman meselesidir.

İslâmî meselelerde İslâm'ın çözümleri dikkate alınır ve o çözümler etrafında hareket edilir. Filistin

topraklarının her bir karışı İslâm'ındır ve kıyamet saatine kadar da İslâm'ın kalacaktır. Dolayısıyla mücadelemiz Gazze ablukası kırılana kadar değil; mukaddes topraklar işgalden kurtulana kadar devam etmelidir.

2- Sivil Toplum Kuruluşları, Âlimler ve Cemaatlerin Asli Vazifeleri Yöneticileri Somut Adım Atmaları İçin Muhasebe Etmektir

İslâm, yöneticilerin, âlimlerin ve kitlelerin sorumluluklarını açıklamıştır. Bu minvalde, somut adımı atması gereken ve öncelikli sorumluluğu taşıyanlar, İslâm beldelerinin yöneticileridir. Ancak onlar, tüm dünyanın gördüğü üzere birkaç cılız kınamadan başka hiçbir şey yapmamıştır. Onlar adeta Yahudi varlığı "İsrail"i koruyan ve hayatta kalmasını sağlayan "demir kubbe" vazifesini ifa etmektedir. Nitekim Mısır'da yaşananlar malumdur. Ürdün, "İsrail"e bekçilik yaptığını ve atılan füzeleri "İsrail"e ulaşmadan imha ettiğini hiç utanmadan açıklamıştır. Ümmetin trilyonlarca dolarını ABD'ye peşkeş çeken ve Yahudi varlığı ile normalleşmeyi iple çeken, Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleridir. Türkiye ise Azerbaycan ve Kazakistan petrolünün "İsrail"e ulaşmasında aracılık etmekte, limanlarını Yahudi varlığına yardım taşıyan gemilere seferber etmektedir.

En son Kassam Tugayları adına açıklamada bulunan Ebu Ubeyde, bu hakikati bir kez daha ifşa ederek onları "Gazze'nin hasmı" ilan etmiştir. İşte tam da bu noktada; yöneticileri harekete geçmeye ve somut adım atmaya zorlamak, siyasi partilere, sivil toplum kuruluşlarına, cemaat ve âlimlere düşmektedir. Zira devlet yöneticileri bir yanlış yaptıklarında onları uyarmak, muhasebe etmek, yanlışı gösterip doğruyu ortaya koymak, İslâm'ın âlimler ve kitleler üzerine yüklediği bir sorumluluktur.

3- Bu Aşamada "İsrail"e Karşı Güç Kullanmaktan Başka Hiçbir Seçenek Kalmamıştır

Filistin, Yahudi varlığı "İsrail" tarafından işgal edilmiş, sayısız katliamın gerçekleştiği bir beldedir. Başta Dünya Âlimler Birliği olmak üzere birçok fetva kurulu ve âlim, Gazze için cihat fetvası vermiş ve Müslüman orduları harekete geçmeye davet etmiştir. İslâm'ın hükmünü açıklayan bu fetvalar, isabetlidir ve havada asılı kalmayıp derhal uygulamaya geçilmelidir. Müslümanlar, özellikle âlimlerimiz bu fetvanın takipçisi olmalıdır. Zira yüzlerce şer'i delilin ortaya koyduğu hakikat şudur ki; işgalci Yahudi varlığını güçten başka hiçbir şey durdurmaz.

İslâm, yöneticilerin, âlimlerin ve kitlelerin sorumluluklarını açıklamıştır. Bu minvalde, somut adımı atması gereken ve öncelikli sorumluluğu taşıyanlar, İslâm beldelerinin yöneticileridir. Ancak onlar, tüm dünyanın gördüğü üzere birkaç cılız kınamadan başka hiçbir şey yapmamıştır. Onlar adeta Yahudi varlığı "İsrail"i koruyan ve hayatta kalmasını sağlayan "demir kubbe" vazifesini ifa etmektedir.

4- İşgalci "İsrail" ile Her Türlü Ticaretin Durdurulması Sağlanmalıdır

Yahudi varlığının finansal ve askerî desteği başta ABD olmak üzere Batılı kâfir devletler tarafından karşılanırken, neredeyse tüm lojistik, hammadde ve nihai ürün tedariki, halkı Müslüman ülkeler tarafından sağlanmaktadır. Örneğin; Hayfa limanına giden gemilerin yarısından fazlası, Mısır ve Türkiye'den yük taşıyan gemilerdir. Yine Yahudi varlığının özellikle savunma sanayinde kullanılan demir/çeliğin önemli bir kısmını Türkiye'den ithal ettiği, petrolün büyük kısmının Ceyhan Limanı'ndan gönderilen Azerbaycan ve Kazakistan petrolü olduğu bilinmektedir.

Gerek gemiler gerekse de bir kısım şirketlere ait tırlarla devam eden bu sevkiyatlar ve sürdürülen ticari faaliyetler tamamen durdurulmalı ve sonlandırılmalıdır. Bu konuda oluşturulacak kamuoyu ile hem hükûmete hem de şirketlere gereken baskı uygulanmalıdır.

Her ne pahasına olursa olsun Gazze ablukası delinmeli, açlıktan ölmek üzere olan kardeşlerimize yardım ulaştırmalıyız. Dolayısıyla denizden ve karadan yürütülecek yardım faaliyetlerinin daha koordineli, daha güçlü ve daha somut sonuçlar doğuracak şekilde sürdürülmesi için yöneticilerin üzerindeki vazifeler hatırlatılmalı, gemilerin ve kara araçlarının Gazze'ye ulaşabilmesi için kuvvetli bir şekilde çağrıların yapılması gerekmektedir.

5-"İsrail"e Destek Veren İncirlik Üssü ve Kürecik Radar İstasyonu Derhal Kapatılmalıdır

İncirlik ve Kürecik üssü, bir terör yuvası olma görevini sürdürmektedir. Buralardan kalkan uçaklar, "İsrail" uçaklarına yakıt ikmali yapmakta, İslâm beldelerinde gerçekleştirilen hava operasyonları buralardan koordine edilmektedir. Bu kadim İslâm toprağı üzerinde böyle bir şey asla kabul edilemez. Bu üslerin hâlâ açık olması ve işgalci varlığa destek vermesi bizler için bir utanç unsurudur. Bu üslerde gerçekleştirilen tüm faaliyetlerin durdurulması ve kapatılması noktasında geniş bir toplumsal baskı oluşturulması gerekmektedir.

6- Gazze'deki Katliamlara Destek Veren ve İşgal Ordusunda Görev Alan Çifte Vatandaşlar Vatandaşlıktan Çıkarılmalıdır

Türkiye'den "İsrail"e giderek oradaki işgale ve katliamlara katılan, işgal ordusunda yer alan çifte vatandaşların olduğu bilinmektedir. Hatta bunların bir kısmının Gazze'deki katliamları savundukları, işlenen cürümleri övünerek sosyal medyada paylaştıklarına şahit olunmaktadır. İşgal ordusunda yer alan bu çifte vatandaşların işledikleri cürümlerle ilgili haklarında soruşturmaların başlatılması, gerekli cezaların verilmesi ve vatandaşlıktan çıkarılması için adımların atılması noktasında gündem ve kamuoyu çalışmaları yapılmalıdır.

7- İşgalci "İsrail" ile "Normalleşme" Adımlarına Dönülmesi Çağrılarına Sert Tepki Gösterilmelidir

Zaman zaman gündeme gelen "'İsrail' ile normalleşme" ifadesi, gayrimeşru işgalci bir varlık olan "İsrail"in meşru kabul edilmesi ve onunla ilişkilerin olağan hâle getirilmesi anlamına gelir. Oysa "İsrail" meşru bir devlet değil, tam anlamıyla işgalci bir terör varlığıdır. Normalleşme ancak meşru iki devlet arasında söz konusu olabilir. Yaklaşık bir asırdır Filistin halkına kan kusturduğu, Müslümanların mukaddesatını ayaklar altına alarak işgalci ve yayılmacı politikasını sürdürdüğü ve son 2 yıldır da soykırıma imza attığı halde, Yahudi varlığının bu şekilde tanınması, meşruiyetinin kabul edilmesi ve ilişkilerin normalleştirilmesi, Filistin davasına apaçık ihanettir. "Abraham Anlaşmaları" yalnızca Filistin halkına değil, İslâm'a da ihanettir. Yahudi varlığıyla normalleşen devletlerin imzaladığı ve işgali meşrulaştıran sözde barış anlaşmaları, Müslüman halklar nazarında değersiz birer paçavradan ibarettir.

8- Gazze'ye Yönelik Denizden ve Karadan Yardım Faaliyetleri Desteklenmelidir

Gazze'de insanlık dışı bir soykırım sürdürülmekte ve bombalardan kurtulanlar açlıkla yüz yüze bırakılarak ölüme terk edilmektedir. Yemek, temiz su ve ilaç gibi en hayati ihtiyaçları bile karşılamak imkânsız bir duruma gelmiştir. Duyarlı Müslümanlar tüm imkânlarını seferber ederek Gazze'deki kardeşlerine yardım etmeye çalışsalar da başarılı olamamışlardır. Ablukayı karadan ve denizden kırma faaliyetleri sonuçsuz kalmıştır. Toplanan yardımlar sınırda adeta bir dağ oluşturmuş ve birçoğu yardıma muhtaç kardeşlerimize ulaşamadan çürümüştür.

Her ne pahasına olursa olsun Gazze ablukası delinmeli, açlıktan ölmek üzere olan kardeşlerimize yardım ulaştırmalıyız. Dolayısıyla denizden ve karadan yürütülecek yardım faaliyetlerinin daha koordineli, daha güçlü ve daha somut sonuçlar doğuracak şekilde sürdürülmesi için yöneticilerin üzerindeki vazifeler hatırlatılmalı, gemilerin ve kara araçlarının Gazze'ye ulaşabilmesi için kuvvetli bir şekilde çağrıların yapılması gerekmektedir.

9- İşgalci "İsrail" ve Ona Destek Veren Şirket ve Ürünlerin Boykotu Etkinleştirilmelidir

"İsrail" ürünleri başta olmak üzere işgale ve katliamlara destek veren diğer ülkelere ait şirketlerin ve ürünlerinin boykot edilmesi, sadece bir sivil protesto eylemi değil İslâmi bir sorumluluktur. Zira Müslümanlarla fiilî savaş halinde olan ülkelerin mallarının alınıp satılması, bu ülkeleri güçlendirdiğinden ve Müslümanlara zarar verdiğinden dolayı haramdır. Kardeşlerimizi katleden "İsrail"in ve ona destek veren şirketlerin mallarının alınıp satılmaması noktasında Müslümanların bireysel olarak gösterdiği tavır önemlidir. Ancak hükmün illeti olan bu şirketlerin zarar görmesi ve Müslümanlara zarar vermekten menedilmesinin gerçekleşmesinin yolu, yalnızca bireysel boykotla değil, toplumsal ve kurumsal baskılarla mümkündür. Aracı şirketlerin ve bu ürünlerin satışına ruhsat veren yöneticilerin de bu boykota zorlanması gerekmektedir. Bu sebeple, Müslümanların bireysel olarak bu ürünlerden uzak durmasının yanı sıra, söz konusu şirketlerin ticari izin ve ruhsatlarının iptali için de daha etkin çalışmalar yürütülmelidir.

10- Sözü Muhatabına ve Daha Etkili Şekilde Söylemek Gerekmektedir

Aksa Tufanı Harekâtından bu yana Türkiye'de binlerce kez eylem yapıldı. İslâmi camialar, âlimler, sivil toplum kuruluşları, siyasi partiler, akademisyenler, meslek kuruluşları, platformlar ve bazen de fertler, eylemlerde bulundu. Ancak gelinen noktada sonuç alabilmek adına; hem sözü muhatabına söylemek hem de daha etkin ve tesirli faaliyetler icra etmek, ortak söylem ve eylem birliği geliştirmek gerekmektedir.

Özellikle yöneticilerin atması gereken somut adımlar noktasında baskı unsuru oluşturmak, net ifadeler ile sözü muhataplarına söylemek, yaptıkları ve yapmadıkları noktasında yöneticileri muhasebe etmek hem âlimlerin hem İslâmi camiaların hem de kanaat önderlerinin temel görevidir.

Türkiye'nin dört bir tarafına resmi asılan ve açıklamaları ile İslâm'ın izzetini hepimize yeniden yaşatan, sadece Kassam'ın değil tüm Gazze'nin sözcüsü olan Ebu Ubeyde, son açıklamasında sadece yöneticileri değil, onları harekete geçiremeyen ümmetin âlimlerini ve ileri gelenlerini de hasım ilan etmiştir. Hakikat o dur ki; Ebu Ubeyde sadece İslâm'ın bizlere yüklediği sorumluluğu hatırlatmıştır.

Geldiğimiz nokta; hesap-kitap yapılacağı, "reel politik" safsatasının dikkate alınacağı bir nokta değildir. Bundan dolayı gerek Gazze'ye dair toplumsal duyarlılığı sürekli canlı tutmak gerekse de yöneticileri harekete geçirebilmek için İslâmi camialar ve kitlelerin ortak söylem ve eylem birliği ile hareket etmeleri zorunluluk halini almıştır. Bu da yürütülecek faaliyetlere dair istişare kanallarının sürekli açık olması ve istişare görüşmelerinin güçlendirilerek devam etmesini zorunlu kılmaktadır.

Köklü Değişim olarak bizler; söz konusu Gazze ise yukarıda bahsi geçen hususların dile getirildiği, sadece İslâmi şiarların yükseltildiği, sözün muhatabına söylendiği her amele iştirak edeceğimizi deklare ediyoruz. Gazze'nin kurtuluşuna vesile olacak her gayrete omuz vereceğimizin bilinmesini istiyoruz.

[وَالَّذِينَ إِذَآ أَصَابَهُمُ الْبَغْىُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ] **"Onlar, zulme uğradıklarında hep birlikte yardımlaşarak karşı koyanlardır."**[2]

Bununla birlikte ortada apaçık bir hakikat vardır; İslâm ümmeti, ulus-devlet tabularını yıkmadan, küresel sistemle olan bağlarını koparmadan, yeniden Râşidî Hilâfet çatısı altında birleşmeden refah ve huzura asla kavuşmayacaktır. Her şeye gücü yeten Allah Subhanehu ve Teâlâ'dan o günleri yakınlaştırmasını niyaz ediyoruz.

2 - Şura Suresi 39

Abdullah İmamoğlu
abdullahimamoglu06@gmail.com

SÖZÜ MUHATABINA SÖYLEME SORUMLULUĞU

İşgalci Yahudi varlığı "İsrail"in, ABD ve Batılı ülkeleri de arkasına alarak Gazze'de başlattığı katliam, soykırım ve zulmün üzerinden neredeyse iki yıl geçti.

7 Ekim 2023'ten bu yana devam eden saldırılarda Gazze'de sayıları yüzbinleri bulan şehit ve yaralı kardeşimiz oldu. Günün sonunda gelinen noktada işgalci varlık katliamlarını artırarak devam ettirirken, Türkiye yönetimi ve bölgedeki Arap rejimlerin hiçbiri, Gazze'deki işgal ve soykırımı durduracak somut adımlar atmadı. Dahası yöneticiler, sahip oldukları devasa imkân ve güce rağmen Gazze'ye insani yardımların ulaşmasını bile sağlamadılar.

Geçen bu süre zarfında, Gazze'de yaşanan mezalimin sona ermesi adına İslâmi kitleler, cemaatler ve sivil toplum kuruluşları tarafından birçok faaliyet yapıldı. Bütün imkânlarıyla ve büyük fedakârlıklarla Gazze'ye destek için yürüyüşler, mitingler, basın açıklamaları ve konferanslar yapıldı. İşgalci varlığa destek içeren şirketlere yönelik boykot kampanyası yürütüldü. "İsrail" ile ticaretin kesilmesi için çağrılar ve protesto amelleri yapıldı. Gazze'ye insani yardımların ulaşması için denizde ve karada eylemler ortaya konuldu. Gazze'deki işgal ve soykırımı sonlandıracak askerî harekâtın başlatılması için "Ordular Aksa'ya!" çağrıları ile yöneticilere somut adım atmaları konusunda baskı yapıldı. Ancak şu ana kadar 57 İslâm beldesinden hiçbir yönetici, Gazze halkına yardım etmek için harekete geçmedi. Velhasıl Gazze'de işgal ve katliam devam ediyor.

İslâm beldelerinin yöneticileri, Gazze bağlamında atılması gereken adımları atmadıkları gibi, atmamaları gereken adımları ve imzaları da atmaktan geri durmadılar. Öyle ki "Filistin Sorunu"nun(!) iki devletli formülle çözülmesini, Hamas'ın silah bırakmasını ve Gazze yönetiminin Abbas'a devredilmesini öngören Birleşmiş Milletler Konferansı sonucunda yayımlanan New York Bildirisi'ne imza attılar.

Gelinen noktada; Müslümanlar Gazze'ye yardım etme konusunda samimi iradeye sahip olmalarına rağmen Gazze'ye istenilen yardımların yapılamıyor olması saptanması gereken üzücü bir gerçektir. Bu gerçekliğin yanında saptanması gereken diğer elzem husus ise; Gazze'ye yardım yapılamıyor olmasının önündeki en büyük engelin, bölge rejimleri ve İslâm beldesi yöneticileri olduğudur.

Tam da bu noktada, Gazze'yle alakalı atılması gereken şer'i adımlar kapsamında yöneticileri muhatap alarak onlara sorumluluklarını hatırlatmak, karşımıza bir zorunluluk olarak çıkmaktadır.

"Zorunluluk" diyorum, zira bu, "emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker" vazifesinin bir parçasını hatta en önemli kısmını ihtiva etmektedir.

"Emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker" çerçevesinde biz Müslümanlara düşen görev sadece katil "İsrail"i tel'in etmek ya da Filistin'deki kardeşlerimizi dualarımızla desteklemek değildir. Bununla beraber sorumluluk makamında oturan ve Gazze ile alakalı omuzlarına yüklenen şer'i gereklilikleri yerine getirmeyen yöneticilere, sorumluluklarını hatırlatmaktır. Bu hem emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker sorumluluğunun hem de kıyamet gününde sözü muhatabına yani atmaları gereken adımları atmayan yöneticilere söyleyerek Allah katında bir mazeret sunmanın bir gereğidir.

Allahu Teâlâ, Araf Suresi 164. ayetinde emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker yapan, sözü muhatabına söyleyerek nasihatte bulunan bir topluluğun, bunu neden yaptıklarını ortaya koymaktadır:

[وَاِذْ قَالَتْ اُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ۙ اللهُ مُهْلِكُهُمْ اَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۜ قَالُوا مَعْذِرَةً اِلٰى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ] **"İçlerinden tutkun, yetişmiş bir cemaat, 'Allah'ın helâk edeceği yahut şiddetli bir şekilde azap edeceği bir kavme, ne diye öğüt veriyor, sorumluluk uyarısında bulunuyorsunuz?' dedi. Öğüt verenler, uyaranlar, 'İlerde, Rabbinize verilebilecek bir cevabımız/mazeretimiz olsun, bir de, belki Allah'a sığınıp, emirlerine yapışırlar' diye öğüt verip uyarıyoruz' dediler."**

Taberi tefsirinde geçtiği üzere bu ayet, cumartesi günü avlanma yasağını ihlal eden halka, Allah'ın emrini hatırlatan toplulukla alakalı inmiştir. Yani grup, cemaat; "Allah'ın yasakladığı herhangi bir fiili işleyen halkı uyarmalarının fayda vermeyeceğini" söyleyen bir başka kesime cevap içermektedir. Neden "iyiliği emretme ve kötülükten nehyetme" işini yaptıklarını beyan etmektedir. Taberi'de şöyle geçer:

"Sizler biliyorsunuz ki, bu kavim, azabı hak etmiştir. Sizler, Allah'ın mutlaka helak edeceği bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz? Nasihat eden bu ikinci grup ise 'Rabbinize karşı mazeret belirtelim diye. Bir de bunlar, yaptıklarından vazgeçerler ümidiyle nasihatte bulunuyoruz.' dediler. Her iki grup da emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker yaptıktan dolayı Allah'ın azabından kurtulmuşlar."

Kısacası Rabbimize mazeret sunmak ve sorumluluklarını yerine getirmeyen yöneticilere karşı iyiliği emretme kötülükten de nehyetme vazifesini icra etmek durumundayız.

Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker farziyetine ilişkin hadisleri oldukça çoktur ve herkesçe de malumdur. Ancak ben tam da bu bağlamda muhasebe fıkhına, disiplinine dair önemli ipuçları veren bir hadisi paylaşmak istiyorum. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem bir hadislerinde şöyle buyurdular:

[مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ] **"Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle düzeltme cihetine gitsin (buğzetsin) ki bu imanın en zayıf derecesidir."**[1]

Burada âlimlerin ortak kanaatine göre; "el ile düzeltme" gücü ve iradesine sahip olan, gücü elinde bulunduranlardır ki bundan kasıt, siyasi varlık olarak devlettir. Yine bu hadisten açıkça anlaşıldığı üzere; Gazze'deki mezalimi sonlandırmak adına güç ve imkânlarını kullanmayan yöneticilere dilleri ile istikamet vermeleri gerekenler; kitleler, cemaatler ve İslâmi oluşumlardır. Evet, İslâmi kitleler sorumluluklarını yerine getirmeyen yöneticilere, dilleri ile yani sözü muhatabına söyleyerek istikamet vermeli ve gerekli adımları atmalarını onlara telkin etmelidirler. Ebu Bekir RadiyAllahu Anh, [يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ] "**Ey iman edenler! Siz kendi halinizi düzeltmeye çalışın! Zira siz doğru yol üzere olduğunuz sürece sapıklığa düşenler size hiçbir zarar veremezler. Hepinizin dönüşü yalnızca Allah'a olacak ve O, yaptıklarınızı size bir bir haber verecektir.**"[2] ayet üzerine yaptığı yorumda, minberde halka hitaben şöyle demiştir:

"Ey insanlar, siz bu ayeti okuyor ve onu doğru olmayan bir şekilde tevil ediyorsunuz. Ben Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğunu işittim: [إِنَّ النَّاسَ إِذَا رَأَوُا الظَّالِمَ فَلَمْ يَأْخُذُوا عَلَى يَدَيْهِ أَوْشَكَ أَنْ يَعُمَّهُمُ اللَّهُ بِعِقَابٍ مِنْهُ] **'İnsanlar zalimi gördükleri zaman eğer ellerini tutmaz ve onu zulümden engellemez ise, aradan fazla bir zaman geçmeden Allah kendi nezdinden onların hepsini kuşatacak bir azap gönderir.'"**[3]

---

1 - Muslim

2 - Maide Suresi 105

3 - Ebu Davud, Tirmizi

Bu rivayetler açıkça, sözü muhatabına söylemenin ve zulme engel olacak telkinlerin, söylemlerin elzemliğine delalet etmektedir. Bununla birlikte Ebu Ubeyde, yayınladığı video mesajda; sorumluluk makamında olan yöneticileri ve âlimleri adres olarak göstermiştir. Sadece Ebu Ubeyde de değil, birçok kesimden yöneticilere, özellikle de Cumhurbaşkanı Erdoğan'a hitaben mektuplar yazılmaya başlanmıştır. En son; Filistinli Doktor Sahr Hamad,-yönetici koltuğunda oturuyor olması hasebiyle- Cumhurbaşkanı Erdoğan'a hitaben, sorumluluklarını hatırlatan duygu ve bir o kadar da sitem dolu bir mektup kaleme almıştır. Zira artık herkes, sorumluluk koltuğunda oturan yöneticilerin somut adım atması gerektiğinin bilincinde. Bu ise, aşılmış çok kıymetli bir eşiktir.

Ebu Ubeyde'nin video mesajında, âlimlerimizin omuzlarına ayrıca bir sorumluluk yüklendiğini yukarıda da ifade etmiştim. Bu sorumluluk, kuşkusuz âlimlerin toplum nazarında sahip oldukları konumdan kaynaklanmaktadır. Muttaki âlimlerin vasıf ve makamlarını belirleyen ise Allah Azze ve Celle'dir. Allah Subhanehu ve Teâlâ âlimler hakkında şöyle buyurmuştur:

[إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ] **"Kulları içinde ancak âlimler Allah'tan (hakkıyla) korkar."**[4] Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem ise âlimleri şu sözleriyle betimlemiştir:

[الْعُلَمَاءَ وَرَثَةُ الأَنْبِيَاء] **"Âlimler, enbiyanın vârisleridir."**[5]

Hadislerde âlimlerle alakalı olarak zikredilen bu üstünlükler; hak kervanın yolcusu, hayrı seven, iyiliği emreden, kötülükten sakındıran, yöneticileri muhasebe eden ve onlardan hiçbir vakit nasihatini esirgemeyen, ilmi ile âmil kimseler içindir. Ayrıca Müslümanların maslahatı için, gerektiğinde rahatını terk edebilen, ümmetin işlerine eğilen ve bu yolda her türlü işkence ve zorluğa katlanan âlimler içindir.

Nasların işaret ettiği bu fazilet; İslâm'ı koruyan, Allah Azze ve Celle'nin dininin bekçiliğini yapan, hak söz ve sabırla yöneticileri, İslâm şeriatını uygulamaya çağıran âlimlere aittir. Onlar, rasullerin ahlâkıyla ahlaklanmışlardır. Bahsettiğimiz bu âlimler; hiç çekinmeden zalimlere "zalimsiniz", ifsat edenlere "müfsitsiniz", günahkârlara "âsisiniz" derler. Sorumluluklarını hatırlatmaktan asla geri durmazlar. İslâm'a aykırı hususları tashih ederler. Bütün bunları yaparken hiç kimseden korkmazlar; kınayanın kınamasından da çekinmezler. Bütün insanlara -ister yönetici olsun isterse halk olsun- "İslâm'ın yoluna, selâmet yurduna, Aziz ve Hamîd olan Allah'ın yoluna koşunuz", çağrısını yaparlar.

Gerek âlimler gerekse de cemaatler, İslâm'ın kendilerine yüklediği sorumluluk gereği; Gazze ile alakalı sorumluluklarını yerine getirmeyen yöneticileri muhatap almalı ve ilgili makam sahibine istikameti göstermelidirler.

Âlimler ve cemaatlerin en öncelikli görevlerinden biri, Gazze'nin bu hâlde olmasının temelinde yatan unsurun; "İsrail"i korumak adına "demir kubbe" vazifesi gören, kirli ticaretlerini sürdüren ve Gazze'ye bir yudum su ile bir kuru ekmek ulaştırmaktan aciz kalan yöneticiler olduğu gerçeğini gündeme taşımaktır. Gazze'nin bu hâlde olmasının esasî müsebbibini görmezden gelerek sözü muhatabına değil de başka yerlere yöneltmek; kanser hastasının esasî tedavisi yerine, hastalığın komplikasyonlarıyla uğraşan bir doktorun durumundan çok da farklı olmayacaktır.

Yine âlimler ve cemaatlerce, kınamaktan başka somut hiçbir adım atmayan yöneticilerin esasî müsebbip olduğu gerçeğine işaret etmek yerine; kusuru sadece fertlerin/Gazze sevdalılarının irade eksikliğine bağlamak, asıl suçluya ses çıkarmamak demektir. Bu ise bir nevi yöneticilerin muhafızlığına soyunmaktır.

Ne var ki, yöneticiler bağlamında yaşanan istikamet sorunsalına bir de âlimler ve cemaatlerin istikamet sorunu eklenecek olursa, durum içinden çıkılmaz bir hâl alacaktır. Hâlbuki âlim; ne pahasına olursa olsun istikamet üzere olmalı, sorumluluklarını ihmal eden yöneticilerin durumunu ortaya koymalıdır. Dahası, yöneticilere istikamet vermelidir. Allah'ın kendilerinden talebi gereği, iyiliği emretmeli ve kötülükten de nehyetmelidir. Unutulmamalıdır ki âlimler, yöneticiler başta olmak üzere toplumların koruyucu kimyaları niteliğindedir. İşte sözü muhatabına söylemek konusunda verilebilecek güzel bir sahabi örneği —hem de adaletiyle dünyaya nam salmış— Ömer RadiyAllahu Anh ile ilgilidir:

"Ömer RadiyAllahu Anh bir gün Muhammed b. Mesleme'ye sordu: 'Beni (yönetimimi) nasıl buluyorsun ey Muhammed?' Muhammed cevaben dedi ki: 'Vallahi seni, tam arzu ettiğim ve senin hakkında

4 - Fatır Suresi 28

5 - Ebu Davud, Tirmizi

hayır umanın arzu ettiği gibi buluyorum. Seni, malı/serveti bir araya getirme konusunda çok güçlü, mala karşı çok hassas ve dağıtımında da adil görüyorum. Şayet (haktan) sapmaya kalkarsan, törpü aleti ile oku düzelttiğimiz gibi seni düzeltiriz.' Bunun üzerine Ömer RadiyAllahu Anh, 'Gerçekten öyle mi yaparsınız?' diye sordu. Muhammed dedi ki: '(Evet,) şayet (haktan) sapmaya kalkarsan, törpü aleti ile oku düzelttiğimiz gibi seni düzeltiriz.' Bu cevaba karşı Ömer, 'Beni, sapacak olsam düzeltecek bir kavmin mensubu kılan Allah'a hamd olsun.' dedi."[6]

Sözü muhatabına söylemek, müstakim olmanın bir gereğidir. Âlimler ve cemaatler toplumun "istikamet haritaları"dır. İstikamet yolcularına mihmandardırlar.

Yine İslâm, zulmün karşısında durmak ve zalime hakkı söylemekle alakalı çok önemli ilkeler ortaya koymuştur. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem, sözü muhatabına iletmekle alakalı bir hadislerinde şöyle buyurmaktadır:

[إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ الجِهَادِ كَلِمَةَ عَدْلٍ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ] **"En faziletli cihat, zalim sultanın yanında hakkı söylemektir."**[7]

Lisânü'l-Arab'ta "zulüm"ün anlamı, şöyle izah edilmiştir:

"Herhangi bir şeyi, kendi dışında veya olması gerekenin dışında bir yere koymaktır." Zulmün şer'i anlamı hakkında, Buhari'nin şerhinde İmam Hacer el-Askalânî ise şöyle demektedir:

"Zulüm, bir şeyi meşru olan yerin veya durumun dışına çıkarmak ya da koymaktır."

Bu tariflerden anlaşıldığı üzere, Allah'ın olmasını veya yapılmasını emrettiğinin dışındaki her şey zulümdür; bunu icra makamında olanlar ise zalimlerdir.

Mescid-i Aksa'yı kirli postallarıyla gasp eden, Gazze'de adeta soykırım işleyen Yahudi varlığı "İsrail" ile ticaretin sürdürülmesi, başlı başına bir zulümdür. Yahudi varlığı; İslâm hukukuna göre fiilî harbî varlık ve sözde devlet olması itibariyle, her türlü diplomatik, siyasi, askerî ve ticari ilişkinin devam etmesi zulümdür. İncirlik ve Kürecik radar üslerinin, işgalci varlığın güvenliği için hizmet vermesine imkân sağlanması da zulümdür.

İDEF (Uluslararası Savunma Sanayii Fuarı)'nda, işgalci varlığa silah temin eden ve destek sağlayan şirketlerin katılımına müsaade etmek zulümdür. Amerika'nın şerir planı olan "iki devletli çözüm" projesi ve bunun gerçekleşmesi için gayret göstermek zulümdür. Hamas'ın silah bırakması ve Gazze yönetimini Abbas'a devretmesini içeren Birleşmiş Milletler Konferansı sonucu yayımlanan "New York Bildirisi"ne imza atmak zulümdür. Devasa ordu gücüne sahip iken, **"Bizi zalimlerin elinden kurtarın!"** yakarışlarına kayıtsız kalmak, başlı başına ayetten[8] yüz çevirmektir ve zulümdür.

Kısaca, Allah'ın yüklediği sorumlulukları yerine getirmemek ve hadlerini çiğnemek zulümdür.

Bu saydıklarımızın hepsi zulüm ve türevleridir. Mezkûr zulümleri icra edenler ise zalimlerin ta kendileridir. Yeri geldiğinde iktidar, "reel siyaset" ve "konjonktür" söylemleriyle "lâ yüsel" pozisyonuna yerleştiriliyor ve sorumlulukları konusunda muhatap alınmıyorsa, bu da başlı başına büyük bir vebaldir; zulme ve zalime destek olmaktır. Unutmayalım ki:

Zalime yâr olana ateş dokunur.

Zalime yâr olana Allah yâr olmaz.

Zalime yâr olanı Allah sevmez.

Haydi, o hâlde zalime yâr değil, "yardımcı" olalım; elinden tutup zulmüne mâni olalım! Zalime "zalim", günaha "günah", hakka "hak" demekten asla geri durmayalım. Çünkü İslâm bizden —yani hepimizden— sözü muhatabına söyleyerek zalime hakkı tavsiye etmemizi, zalimin elinden tutarak zulmüne engel olmamızı istemektedir.

İşte böyle yaparak, Allah'ın da inayetiyle çok ulvî bir makamın sahipleri olabiliriz. Allah bizleri onlardan kılsın. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle müjdelemiştir:

[سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، وَرَجُلٌ قَامَ إِلَى إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاهُ فَقَتَلَهُ] **"Şehitlerin efendisi, Hamza b. Abdulmuttalib ve zalim yöneticiye karşı çıkıp ona marufu emredip münkeri nehyederek öldürülen kimsedir."**[9]

6 - *İbn Mübarek, Zühd*

7 - *Tirmizi*

8 - *Nisâ Suresi 75*

9 - *Hâkim, Müstedrek*

Ahmet Sapa
sahmet23@gmail.com

GAZZE BİZİ BİRLEŞTİRDİ

Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem,* Müslümanların birbirleriyle olan bağlarını, aralarındaki sevgi ve merhameti, dayanışmanın zirvesini tasvir eden ve bugün içinde bulunduğumuz dağınıklığa şifa olacak şu mübarek sözüyle hayatımızın her alanına ışık tutmaktadır:

[مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِى تَوَادِّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى] **"Müminler, birbirlerini sevmekte, birbirlerine merhamette ve birbirlerini korumakta bir beden gibidir. Ondan bir organ rahatsız olursa, diğer organlar da uykusuzluk ve ateşle ona iştirak eder."**[1]

1 - *Buhari, Edeb 27; Müslim, Birr 66*

Bu hadis-i şerif, İslâm akidesiyle kardeş kılınan müminlerin birbirlerine karşı sevgilerini, merhametlerini ve dayanışmalarını en mükemmel şekilde ortaya koymaktadır. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem, tevile yer bırakmayan bir netlikle, saldırıya uğrayan, haysiyeti çiğnenen kardeşine hiçbir şart ve kayıt olmadan omuz vermeyi, onun derdini kendi derdi bilip yardımına koşmayı emretmektedir.

Aynı kaynaktan beslenen bir bedenin organları, yaşanan acıda farklı tepki verebilir mi? Bir göz ağlarken diğeri gülebilir mi? Akıl ümmetin derdiyle meşgulken kalp zevki arzulayabilir mi?

Kardeşlerinin feryadı kulaklarında çınlarken insan rahat uyuyabilir mi? Bedeninden parçalar koparılırken insan yediğinden lezzet alabilir mi? Gazze kan gölüne çevrilmişken nefes alabilir mi? Ve bütün bunlar olurken yerinde sessizce oturabilir mi? Elbette hayır! Ve zaten durmaması da gerekir.

Bugün, başta Gazze olmak üzere İslâm coğrafyasının farklı bölgelerinde yaşanan zulümler, bedenin parçalarına saplanan hançerler gibidir. Gazze dediğimizde, sıradan bir toprak parçasından değil, Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın mukaddes kıldığı Beytülmakdis topraklarının bir parçasından söz ediyoruz. Orası; imanın, sabrın ve tevekkülün damarlarına kadar işlediği, izzetin ve kararlılığın sembolü olmuş müminlerin yaşadığı; sınırları küçük fakat izzeti sınırsız bir beldedir.

Yaklaşık iki yıldır, insanlık tarihinin görmediği bir vahşetle, bu halk topyekûn soykırımla imha edilmeye çalışılıyor. Yüzölçümü sadece 365 kilometrekare olan bu küçücük beldede bomba düşmeyen tek bir karış yer kalmadı. Hastaneler, okullar, pazar yerleri, parklar, mülteci kampları —kısacası hayatın her alanı— yerle bir edildi. On binlerce masum; çocuklar, kadınlar, yaşlılar katledildi. Gazze, vahşi Batı'nın çirkin yüzünün en çıplak şekilde ortaya çıktığı yerdir.

Kandan beslenen Yahudi varlığını ayakta tutan, başta ABD kâfiri olmak üzere pek çok Batılı ülke, ona silah, para, lojistik, istihbarat ve diplomatik kalkan sağlamaktadır. Ve bütün bu katliam şebekesinin karşısında, ellerindeki birkaç basit roket dışında imkânı olmayan, ancak yüreklerinde Allah'a güven ve zafer inancı taşıyan bir avuç mücahit ve onlara destek olan şerefli Gazze halkı durmaktadır. Onlar, dünyanın en donanımlı işgal gücünü iki yıldır Allah'ın yardımıyla durdurmakta ve bu direniş kâfirlerin korkulu rüyası olmaktadır.

Silahın kıramadığı, açlığın dize getiremediği, bombaların teslim alamadığı bu direniş karşısında Yahudi varlığı, ahlaksızlığın ve vahşetin sınırlarını zorlamaktadır. Aylarca 2 milyon Müslümanı aç bırakmakta, yardımların girişini engelleyerek onları teslim almaya çalışmaktadır. Modern dünyanın en gelişmiş silahlarına, teknolojiye ve imkâna sahip oldukları hâlde küçücük Gazze karşısındaki acziyetleri Batılı kâfirleri çılgına çevirmektedir.

Düşünün; bunca teknik, teknolojik imkân seferber edilmiş, yetmemiş her türlü silah ve parasal destek önlerine serilmiş, bunlar da yetmemiş 57 İslâm beldesinin yöneticilerinin iradelerine ipotek konulup aykırı bir ses dahi çıkaramaz hâle getirilmiş. Fakat buna rağmen sadece yardımı âlemlerin Rabbi olan Allah'a tevdi eden bu onurlu Müslümanlar, izzetin kime ait olduğunu göstermişlerdir.

Kandan beslenen Yahudi varlığını ayakta tutan, başta ABD kâfiri olmak üzere pek çok Batılı ülke, ona silah, para, lojistik, istihbarat ve diplomatik kalkan sağlamaktadır. Ve bütün bu katliam şebekesinin karşısında, ellerindeki birkaç basit roket dışında imkânı olmayan, ancak yüreklerinde Allah'a güven ve zafer inancı taşıyan bir avuç mücahit ve onlara destek olan şerefli Gazze halkı durmaktadır.

Evet, 21. yüzyılda —bolluğun, konforun, imkânların zirvede olduğu bir çağda— 2 milyon Müslümana yardımı çok gören, devasa ordulara ve sayısız zenginliklere sahip yönetimler, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in hadisinde tarif ettiği kardeşlik şuurunun tam zıddına hareket ederek zalime destekçi olmaktadır.

Gazze, önce kendi halkını ve mücahitlerini birleştirdi. Ardından onurlu direnişleriyle insaf sahibi Müslümanları bir araya getirdi ve hâlâ getirmeye devam ediyor.

Yaşanan bu vahşetin son bulması için, sınırsız imkânlara sahip yöneticilere her gün bedenimizden parçaların koparıldığını hatırlatmak farzdır. Bir vücut olan ümmetin her ferdi, Gazze'ye sahip çıkmak ve elindeki bütün imkânları seferber et-

Müslümanlar, fikrî ve fıkhî ayrılıklarına rağmen, öncelikler fıkhını gözeterek; mezhep, meşrep ve isimlerini bir kenara bıraktı. Selefî, Sûfî, Mâturîdî, Eş'arî... Gazze için bir araya geldi. Bu birliktelik, Müslümanlar için sevinç, düşmanlar için ise kahır sebebidir. Çünkü bu tür eylemler, ümmetin derinliklerindeki vahdet ruhunun hâlâ canlı olduğunu ve bir siyasi otorite etrafında birleşme bilincinin hiç de uzak olmadığını gösteren işaretlerdir.

mek zorundadır. İşte bu sorumluluk bilinciyle 27 Temmuz'da Ankara'da, AK Parti Genel Merkezi önünden Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne doğru "Sözü Muhatabına Söylemeye Var mısın?" başlığıyla Köklü Değişim öncülüğünde büyük bir yürüyüş düzenlendi. Türkiye'nin dört bir yanından bu çağrıya icabet eden farklı cemaatler, vakıflar, dernekler ve münferit Müslümanlar; on binlerce yürek, Gazze'nin bereketini, birleştirici ruhunu ve kardeşlik tadını yakinen hissetti.

Bu yürüyüş, ümmetin yıllardır özlemini çektiği birliktelik ruhunun canlı bir örneği oldu. Sonuçta bu amel birçok mevzide Müslümanların kazancına vesile olacaktır. Filistin, Gazze ve Mescid-i Aksa hassasiyetini yüreklerinde taşıyan binlerce Müslüman; aynı acıyı hisseden, aynı hedefe yönelen, aynı imanı paylaşan bir vücudun azaları olduklarını fiilen tekrar göstermiş oldu.

Müslümanlar, fikrî ve fıkhî ayrılıklarına rağmen, öncelikler fıkhını gözeterek; mezhep, meşrep ve isimlerini bir kenara bıraktı. Selefî, Sûfî, Mâturîdî, Eş'arî... Gazze için bir araya geldi. Bu birliktelik, Müslümanlar için sevinç, düşmanlar için ise kahır sebebidir. Çünkü bu tür eylemler, ümmetin derinliklerindeki vahdet ruhunun hâlâ canlı olduğunu ve bir siyasi otorite etrafında birleşme bilincinin hiç de uzak olmadığını gösteren işaretlerdir.

Gazze gerçeği, Müslümanların varlıklarını korumaları ve hedeflerine güçlü bir şekilde ulaşmaları için esas meselelerde birleşmenin zaruretini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ankara'daki bu yürüyüş, insaf ve vicdan sahibi tüm Müslümanların, farklı coğrafyalarda olsa da kardeşlerinin derdiyle dertlendiğini, acılarının ortak olduğunu tüm dünyaya ilan etmiştir.

Bu amel aynı zamanda, 23 aydır süren Gazze katliamı karşısında yöneticilerin basit kınamalar ve hamasî söylemlerle artık halkı avutamayacakları gerçeğini yüzlerine haykırmıştır. Gazze, bizi bu amel ile birleştirdi. Artık söz, muhatapsız ve kimliksiz bir retorikten çıkıp doğrudan muhatabına iletilmelidir. Bu yürüyüş, bütün camialara bu gerçeği göstermiştir.

Bundan böyle yapılacak eylemlerin yönünü belirleyen bir pusula misali, bu amel yol gösterici olacaktır. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in "bir vücudun azaları" benzetmesi, bu hissiyatın daimî olmasını emreder. Bunun için ise Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın şu ayeti hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır:

[وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ] **"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı yapışın; bölünüp parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani siz birbirinize düşman idiniz de Allah gönüllerinizi birleştirdi ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi Allah kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açıklıyor ki doğru yolu bulasınız."**[2]

Evet, Gazze bir iman meselesidir. Ve bu şuurla hareket eden Müslümanları birleştirmektedir. Gazze; sadıkları yalancılardan, kalbi ümmet için atanları menfaatperestlerden, cesurları korkaklardan, hak için meydanda olanları karanlığa taş atan-

2 - *Âli İmran Suresi 103*

lardan, kardeşlerini nefsine tercih edenleri nefsini ilah edinenlerden ayırmaya devam etmektedir.

Bu amel, geçimini utançla sağlayan, sarayların etrafında dönen "sözde aydın" trolleri rahatsız etmiştir. Onların bu rahatsızlığının sebebi, yöneticilerin pasifliğini, acziyetini ve ihanetini örtme görevlerinden ileri gelir. Yöneticilerin kınamaktan öteye gitmeyen açıklamalarını büyük bir iş gibi gösterdiler. Yalanlar üzerine kurdukları sözüm ona Gazze hassasiyetinin koca bir aldatma olduğunu gizleyebildiler. Aylardır kelime oyunlarıyla, yapılmayan şeyleri yapılmış gibi pazarlayarak halkın duygularını yöneten bu zümre, Gazze hassasiyetini koca bir aldatmacaya dönüştürmüştür. Onlar için bu yalan pazarının devamı hem iktidarların hem de kendi makamlarının garantisidir.

Gazze'de kadınlar ve çocuklar katledilirken, halk açlık ve susuzlukla teslim alınmaya çalışılırken; bu zulme son verecek gücü elinde bulunduran yöneticilere sorumluluklarını hatırlatmak, asalak zihniyetin en büyük korkusudur. Orduları harekete geçirmenin vacip olduğunu söyleyenlere karşı edilen iftiralar ve hakaretler, bu nasipsiz güruh, başkalarının dünyalık menfaatleri uğruna kendi ahiretlerini satacak kadar zavallı olduklarını bütün dünyaya ilan etmiştir.

Müslümanlar için kâfir Yahudi varlığı ile iğne-iplik ticareti dahi ihanettir. Onlar, sağlanacak maddî menfaati ayaklarının altına alır, bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazır olduklarını ilan ederler. Yahudi kâfirinin başını ezecek her girişimi desteklemek, imanlarının gereğidir. Ancak hâlâ diplomatik ilişkiler, ticari faaliyetler, istihbarat iş birlikleri ve NATO üsleri üzerinden Yahudi varlığına doğrudan ve dolaylı destek verilmekte; buna sessiz kalmamız istenmektedir. Şeref sahibi hangi Müslüman bu ihanete sessiz kalabilir ve "dilsiz şeytan" olmayı göze alabilir?

Şer'i nasların rehberliğiyle görüyoruz ki, zulüm kimden gelirse gelsin, nereden yükselirse yükselsin, ona karşı durmak imanımızın gereğidir. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ [**"Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse kalbiyle düzeltme cihetine gitsin (buğzetsin); bu ise imanın en zayıf derecesidir."**[3]

3 - *Müslim*

Artık vakit, özelde Gazze'de, genelde ise ümmetin her coğrafyasında yaşanan zulümleri kökünden söküp atacak, bütün Müslümanları tek bir bayrak altında toplayacak siyasi otoritenin inşası vaktidir. Müslümanlar yalnızca acılar karşısında değil; sevinçlerinde, zaferlerinde, özlem duydukları izzetli günlere ulaşma yolunda da bir araya gelmelidir.

Bir asırdır ümmet, sahipsiz bırakılmış; ulus-devlet sınırlarına ve kukla yöneticilere mahkûm edilmiştir. Sömürgeci kâfirler bu boşluğu fırsata çevirmiş, topraklarımızda cirit atmış, zihinlerimizi kirletmiş, kaynaklarımızı talan etmiş, kanımızı ve ırzımızı ayaklar altına almıştır. Bu, bizden olmayan düzenlerin ve bize ait olmayan yönetimlerin eseridir. Artık bu kirli parantezi kapatma vakti gelmiştir.

İzzet dolu 14 asırlık İslâm yönetim sistemi olan Hilâfet, yalnızca duygusal bir talep değil; vakıanın zorunlu kıldığı şer'i bir emir ve tarihin şahitlik ettiği bir hakikattir. İki milyar Müslüman'ın dağınık hâlde, kendisine ait olmayan rejimler altında enerjisinin sömürülmesine rıza gösterilemez. Dünyanın dört bir tarafında Müslümanlar soykırımlara maruz kalırken, katillerinden medet ummaya mahkûm edilmesi caiz değildir.

Sahipsiz ve kalkansız kalması caiz değil. İslâm dışı yönetim ve sistemlerin üzerimizde tahakküm kurması caiz değil. Yahudi varlığının kutsal toprakların tek bir santiminde dahi işgalci olarak kalması caiz değil. Ve yine diğer kâfirlerin topraklarımızı askerî üs, operasyon merkezi, ileri karakol olarak kullanmasına fırsat verilmesi caiz değildir.

Bu ümmet, bu çirkin tabloyu ortadan kaldıracak güce ve iradeye sahiptir. Yerel ölçekte dahi Müslümanlar, birleşince neler yapabileceğini göstermiştir. Son olarak Gazze için kurulan bu birliktelik bunun canlı delilidir. Şimdi yapılması gereken, bu dayanışmayı daha ileri taşıyarak tüm sorunlarımızı kökten çözecek siyasi iradeyi ortaya koymaktır.

Bunun yolu, doğru bir yöntem ve kararlı bir fikrî-siyasi mücadele ile İslâm'ın yönetim sistemi olan Hilâfet'i yeniden ikame etmektir. Hilâfet hem fikrî hem duygusal hem de toplumsal anlamda ümmeti birleştirecek yegâne çimento; izzetli bir ümmet olmanın anahtarıdır.

Gazze, bize sadece bir acıyı değil; ümmetin yeniden toparlanabileceğini, yeniden tek bir beden olabileceğini, yeniden izzetini kuşanabileceğini göstermiştir. Şimdi bu hakikati kelimelerde değil, hayatta var etmek için çalışma zamanıdır.

Muhammet Hanefi Yağmur
muhay06@yahoo.com.tr

YAHUDİ VARLIĞI DA HAMİSİ AMERİKA DA ELBETTE YENİLECEKTİR!

[لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ] **"İnkâr edenlerin diyar diyar gezip refah içinde dolaşması sakın seni aldatmasın."**[1]

Gazze olayları; müstekbir Yahudilerin ve arkasındaki küfür dünyasının yalanlarının deşifre edilmesinde, gerçek gücün kimin elinde olduğunun bilinmesinde, İslâm dünyasındaki tüm yöneticilerin ikiyüzlülüklerinin açığa çıkmasında, İslâm coğrafyasında kanaat önderi olarak bilinen birçok meşhur şahsiyetin samimiyet ve cesaretlerinin test edilmesinde bir milat olmuştur.

Kâfirlerin ve onların yalanlarından etkilenen birçok kimsenin yaydığı, "Yahudi varlığının güçlü olduğu, dünyayı yönettiği" propagandalarını; yetersiz silaha fakat samimi bir imana sahip olan Kassam Tugayları yerle bir etmiştir.

Başlangıcından itibaren iki yıla yaklaşan bu olaylar karşısında şer'i hükmün gereği olarak Yahudi varlığına karşı hemen orduların hareketete geçirilmesi, her türlü ticaretin ve diplomatik ilişkinin kesilmesi gerekirken ve yaşanan bunca katliama rağmen hâlâ "âlim" (!) diye anılan birçok kişi, STK temsilcisi gibi şahsiyetler bu çözümleri kabul etmemektedir.

1 - Âl-i İmran Suresi 196-197

Yöneticilerin yüzlerine bu gerçeği açıkça haykırıp ümmeti bu hususta bilinçlendirmek yerine, Müslümanların duygu ve emeklerini boş sözlerle istismar etmektedirler. Orduların acilen Yahudi varlığına karşı harekete geçirilmesi şer'i hükmünü; "ekonomik sıkıntılara düşüleceği", "ABD'nin bizi bombalayacağı", "şu an şartların buna uygun olmadığı", "reel politik" (!) gibi tamamen şer'i hükümden, kesin nasslardan uzak aklî gerekçelerle görmezden gelmektedirler.

Konunun Müslümanlar nezdinde netleşmesi için meseleyi kafalarda soru işareti oluşturabilecek üç noktadan ele almak istiyoruz:

Orduların harekete geçirilmesini, her türlü ticari ve diplomatik ilişkinin kesilmesini gerektiren şer'i hükümler ve kaynakları nelerdir?

Türkiye başta olmak üzere İslâm ülkelerindeki orduların bunu gerçekleştirebilecek güçleri var mıdır?

Yahudi varlığına karşı fiilî savaş ve cihad ilan edilmesi hâlinde ABD veya diğer kâfir devletler bize savaş açar mı?

Bu başlıkları kısaca detaylandıralım:

Orduların harekete geçirilmesini, her türlü ticari ve diplomatik ilişkinin kesilmesini gerektiren şer'i hükümler ve kaynakları nelerdir?

Birçok ayette[2] açıkça bu hususa işaret edilmektedir:

فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ [**"Öyleyse kim size saldırırsa, onun saldırdığı gibi siz de ona saldırın. Allah'tan sakının ve bilin ki Allah, muttakîlerle beraberdir."**[3]

Fakihler, Müslümanların canları, malları ve namusları ile kâfirlerin saldırısına uğramaları hâlinde cihat farz-ı ayn olur ve bundan bir an dahi geri durmak caiz değildir. Bu konuda İslâm uleması arasında ihtilaf yoktur.

İmam Nevevî, "Kâfirler, Müslümanların topraklarına girmeleri hâlinde cihat, o beldede bulunan Müslümanlar üzerine farz-ı ayn olur."[4] demektedir. Müslümanlara ait beldelerden birini düşman işgal ettiğinde, işgal için ordularını harekete geçirdiğinde, hücum etmeye kalkıştığında veya düşmanın Müslüman halktan bir grubu yahut bir kişiyi esir almak, öldürmek ya da korkutup tedirgin etmek gibi bir kötülük yapmak istemesi hâlinde de cihat farz-ı ayn olur.[5]

Gazze olayları; müstekbir Yahudilerin ve arkasındaki küfür dünyasının yalanlarının deşifre edilmesinde, gerçek gücün kimin elinde olduğunun bilinmesinde, İslâm dünyasındaki tüm yöneticilerin ikiyüzlülüklerinin açığa çıkmasında, İslâm coğrafyasında kanaat önderi olarak bilinen birçok meşhur şahsiyetin samimiyet ve cesaretlerinin test edilmesinde bir milat olmuştur.

Düşmanın, Müslümanlara ait topraklardan bir yeri ele geçirmesi veya bu toprakların içine girmesi hâlinde cihat, dârdaki (beldedeki) Müslümanların tümü üzerine farz-ı ayn olur.[6] Saldırıya uğrayan topraklardaki Müslümanlar düşmanı def etmekte yeterli olamazlarsa, bu farz-ı ayn düşman defedilinceye kadar —doğudan batıya yakınlık sırasına göre— diğer Müslümanlara intikal eder.[7]

Düşman, Müslümanların topraklarına girdiğinde, yakınlık sırasına göre onun kovulması için savaşmanın vacip olmasında şüphe yoktur. Çünkü Müslümanların topraklarının tümü tek top-

2 - *Bakara Suresi 194, Nisa Suresi 75, Tevbe Suresi 38, Nahl Suresi 126, Şura Suresi 40*

3 - *Bakara Suresi 194*

4 - *Nevevî, Şerhu'n-Nevevî Alâ Müslim, C: 13/9*

5 - *Heykel, Muhammed Hayr; el-Cihadu ve'l Kıtalü Fî Siyaseti'ş'şeria; C: 2/880*

6 - *Kurtubi Tefsiri, 8. Cilt, Tevbe Suresi 41. Ayet tefsirinde.*

7 - *İbni Âbidîn, Haşiyetü İbni Âbidin; C: 4/124.*

Gerçekte günümüz dünyasındaki Müslümanların en önemli problemlerinden biri, düşmanı kendisinden daha güçlü ve kuvvetli görme zafiyetidir. İşte bu bakış açısı belanın en büyüğüdür. Bu zihniyet, Müslümanların yöneticilerinin ABD gibi sömürgecilerin izni ve işareti olmadan savaşmayı akıllarından bile geçirememeleri ve gerçekten güçlü olmalarına rağmen sudan bahanelerle kendilerini yetersiz görmeleridir.

rak gibidir.[8] Tüm Müslümanların itikadına göre, düşman sınırında yaşayan serhat halkı korku ve endişe içinde olup direnç gücü bulunmadığında ve toprakları, canları, nesilleri tehlikedeyse, orada bulunan Müslümanları düşmanın korkusundan kurtarıp selamete çıkarmak için savaşa çıkmak tüm ümmet üzerine farzdır. Bu hususta ümmet arasında ihtilaf da yoktur.[9]

8 - *İbni Teymiyye, el-Fetava'l Kübrâ, 4/609.*

9 - *El Cassas, Ebu Bekir er-Razi, Ahkâmu'l Kur'ân, 4/312*

Özetle, bu hususta âlimler hiçbir surette ihtilaf etmemiş ve benzeri kelimelerle görüşlerini ifade etmişlerdir. Onların hiçbirinde, Müslümanların cihada çıkmaları için "hazır olmadıkları gerekçesiyle beklemeleri gerektiğine" dair bir kayıt bulunmamaktadır. Ulemanın tamamı, vakit kaybetmeksizin, yakınlık sırasına göre ve düşman defedilinceye kadar tüm Müslümanların bundan sorumlu olduklarında ittifak etmiştir.

Ayrıca ulema, saldırıya uğrayan mümin kardeşlerinin uğradıkları zulmü izale etmek için harekete geçen Müslümanların uğrayacakları maddî zararları da dikkate almamıştır. Zira onlar, bu hususta tümüyle şer'i nassları esas almış, dünyevî kayıpları hiçbir şekilde hesaba katmamışlardır. Böylesi bir durumda kâr-zarar hesabı yapılmaz. Hele de bugün olduğu gibi, Azerbaycan petrolünün naklinden dolayı altı kat kâr(!) elde edildiğini söyleyenlerin sözlerinde olduğu gibi; akıtılan çocukların, kadınların, kısacası tüm mazlumların kanı üzerinden pis bir kazanç sağlamayı, içinde az da olsa merhamet bulunan bir Müslüman asla kabul etmez. Böyle bir merhametsizliğe, anca kalplerinde İslâm'a ve Müslümanlara kin ve öfke dolu Yahudiler, müşrikler ve kâfirler rıza gösterebilir.

2- Türk ordusu güçlü olmakla birlikte, hava kuvvetleri ve savunma sistemleri bakımından Yahudi varlığı ile mücadele edebilecek güce sahip olmadığı gerekçesiyle ordunun harekete geçirilmesinin mümkün olmadığı iddia edilmektedir.

Gerçekte günümüz dünyasındaki Müslümanların en önemli problemlerinden biri, düşmanı kendisinden daha güçlü ve kuvvetli görme zafiyetidir. İşte bu bakış açısı belanın en büyüğüdür. Bu zihniyet, Müslümanların yöneticilerinin ABD gibi sömürgecilerin izni ve işareti olmadan savaşmayı akıllarından bile geçirememeleri ve gerçekten güçlü olmalarına rağmen sudan bahanelerle kendilerini yetersiz görmeleridir.

Bu orduyla kıyaslanamayacak imkânlara sahip olmayan el-Kassam'ın, Yahudi varlığının "delinmez" denilen demir kubbesini nasıl deldiğini görmüyorlar mı? Tüm imkânsızlıklarına rağmen imanlarıyla dimdik duran ve Yahudi varlığının ordusunu psikolojik olarak hüsrana uğratan bu insanlar, iman gücünün her türlü maddî gücün ötesinde olduğunu göstermediler mi? Ellerinde bizim ordumuzun sahip olduğu imkânlar olsaydı bugün Yahudi varlığından eser kalır mıydı?

7 Ekim'de el-Kassam'ın mübarek saldırısına kadar Yahudi varlığının ordusunun "yenilmez" olduğunu söyleyen birçok askerî yetkili, bugün "Bu ordu karşısında Yahudi varlığı bir saat bile dayanamaz" demiyor mu? 7 Ekim'den sonraki bu değişimin sebebi, son derece cılız, el yapımı füzelerle delinmez denilen demir kubbeyi eleğe çeviren imanlı yiğitlerin eylemi değil midir?

Burada sorun, güç ve kuvvet meselesi değil; gücü elinde bulunduran zihniyetin kendisini düşman karşısında aciz ve yetersiz görmesi, dünyevî hesaplar yapmasıdır. Kuvvetler dengesini sadece maddî unsurlara ve matematiksel hesaplara göre ölçmek, Allah'ın yardımını hesaba katmamaktır. Şer'i hükümlerin belirlediği çözümler dikkate alınmamaktadır. Oysa orduların zaferleri hiçbir zaman sadece sayıca çokluk, silah donanımı veya devletin maddî gücüyle kazanılmamıştır.

[كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ] **"Nice az topluluk, çok topluluğa Allah'ın izniyle üstün gelmiştir. Allah, sabredenlerle beraberdir."**[10]

İslâm tarihinde bunun çok sayıda örneği vardır. Mute Savaşı'nda, 3 bin kişilik İslâm ordusu, 150 bin kişilik Bizans ordusu karşısında yenilmeden dimdik ayakta kalabilmiştir. Malazgirt Savaşı'nda Sultan Alp Arslan komutasındaki İslâm ordusu, 200 bin kişilik Bizans ordusu karşısında zafer elde etmedi mi?

Her yıl Malazgirt'te törenler düzenleyenler, neden Alp Arslan'ı örnek almıyor? Kefen yerine bembeyaz elbiseyle ordusuna komuta eden Alp Arslan ve Allah yolunda şehit olmak için savaşan iman dolu yiğitler nerede? Ne çabuk geçmişimizi unuttuk. Daha yakın zamanda cılız askerî gücüyle Rus ordusuna kök söktüren Dudayev'in yaptıklarını da mı duymadınız?

Hayır, hayır... Zaferler önce zihinlerde, imanla, Allah'a güvenip dayanmakla kazanılır. Sayıca çokluk veya askerî üstünlük tek başına zafer getirmez. Rabbimiz bunu şu ayette net bir şekilde bildirmektedir:

[لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ ۙ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ] **"Şüphe yok ki Allah, size birçok savaş yerlerinde zafer verdi ve Huneyn günü de size yardım etti. O vakit çokluğunuz size güven vermişti de bu size hiçbir fayda sağlamamıştı. Yeryüzü, genişliğine rağmen size dar gelmişti; sonra da bozularak arkanızı dönüp gitmiştiniz."**[11]

Allah Azze ve Celle, zaferin kendi elinde olduğunu ve mümin kullarına yardım edeceğini birçok ayette haber vermektedir:

[إِن يَنصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۖ وَإِن يَخْذُلْكُمْ فَمَن ذَا الَّذِي يَنصُرُكُم مِّن بَعْدِهِ ۗ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ] **"Eğer Allah size yardım ederse, size üstün gelecek yoktur; eğer size yardımı terk ederse, ondan sonra size yardım edecek kimdir? Müminler yalnızca Allah'a güvenip tevekkül etmelidir."** [12] [إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ] **"Şüphesiz biz, peygamberlerimize ve iman edenlere dünya hayatında da, şahitlerin duracağı günde de yardım ederiz."** [13] [كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ] **"Allah, yazmıştır: 'Andolsun, ben galip geleceğim ve elçilerim de.' Şüphesiz Allah, güçlüdür, üstün olandır."**[14]

10 - *Bakara Suresi 249*

11 - *Tevbe Suresi 25-26*

12 - *Âl-i İmran Suresi 160*

13 - *Mümin Suresi 51*

14 - *Mücadele Suresi 21*

Bu konuda gerek Kur'an'da, gerek hadislerde, gerekse İslâm tarihinde sayısız örnek bulunmaktadır. Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem, ordusunu hazırlayıp Tebük'e doğru hareket edince Bizans ordusu savaş meydanına dahi inmeye cesaret edememişti. Bunun üzerine Allah'ın Rasulü, Allah'tan gelen bu yardımı şu sözleriyle ifade etmişti:

[نُصِرْتُ بالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ] **"Bir aylık mesafeden (düşmanların kalbine) korku salınarak bana yardım edildi."** [15] [بَشِّرْ هذه الأُمَّةَ بالسَّناءِ، والرِّفْعةِ فى الدِّينِ، والنَّصْرِ والتَّمْكينِ فى الأرْضِ، فمَن طَلَبَ مِنهم الدُّنْيا بعَمَلِ الآخِرةِ لم يكنْ له فى الآخِرةِ نَصيبٌ] **"Bu ümmete; konumunun ve değerinin üstünlüğünü, dinini güçlü ve kuvvetli bir şekilde yerleştirip ülkelerin fethinde Allah'ın yardım edeceğini, dünya ve ahirette üstün olacağını müjdele. Her kim de ahiret yerine dünyayı ister ve çalışırsa onun ahirette nasibi olmaz."**[16]

Bazıları, Yahudi varlığına karşı orduların harekete geçirilmesinin birtakım tehlikeleri ve maddî kayıpları beraberinde getireceği gerekçesiyle itiraz etmektedir. Oysa Haşr Suresi'ndeki şu ayet bu iddialara ne güzel cevap vermektedir:

[هُوَ الَّذِى أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِن دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ ۚ مَا ظَنَنتُمْ أَن يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمْ حُصُونُهُم مِّنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِى الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِى الْأَبْصَارِ] **"Kitap ehlinden inkâr edenleri ilk sürgünde yurtlarından çıkaran O'dur. Siz onların çıkacaklarını sanmamıştınız; onlar da kalelerinin kendilerini Allah'tan koruyacağını sanmışlardı. Fakat Allah('ın azabı) onlara ummadıkları yerden geldi, kalplerine korku saldı. Evlerini kendi elleriyle ve müminlerin elleriyle yıkıyorlardı. Artık ibret alın ey basiret sahipleri!"**[17]

Bu ayette:

Yahudileri kalelerinden çıkaranın Allah olduğu,

Müslümanların, kuşattıkları kaleden Yahudileri çıkaramayacaklarını düşündükleri,

Yahudilerin, kalelerinin kendilerini Allah'tan koruyacağını zannettikleri,

Allah'ın onlara hiç ummadıkları yerden geldiği ve kalplerine korku saldığı,

Bu korku sebebiyle evlerini kendi elleriyle yıkmaya başladıkları açıkça bildirilmektedir.

Bugün de bazı Müslümanlar, Yahudi varlığının arkasında ABD olduğu için yenilmeyeceklerini zannederken; Yahudi varlığı da arkasındaki ABD'ye güvenerek kendisini Allah'tan koruyabileceğini sanmaktadır. Elbette bunda akıl sahipleri için büyük ibretler vardır.

3- Yahudi varlığına karşı cihat ilan edip ordumuzu harekete geçirmemiz hâlinde ABD bize saldırabilir mi? Bize ağır bir yenilgi tattırabilir mi?

Şer'i nassları dikkate almaksızın, sadece matematiksel ve mantıksal hesaplara dayanarak düşünülürse bunun mümkün olduğunu söyleyebiliriz. Allah'ın yardımının olmadığı yerde her türlü hezimet ihtimal dâhilindedir.

Fakat:

Müslüman olarak bizler her şeyden önce bu meseleye İslâm'ın penceresinden bakıyoruz. Orduların Gazze'ye yürümesi gerektiğini, kişisel düşüncemize veya duygularımıza göre söylemiyoruz. Zira biz Allah Azze ve Celle'nin şu emrine iman ediyoruz:

[فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا ۚ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ] **"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol! Seninle beraber tevbe edenler de dosdoğru olsun! Sakın azgınlaşmayın. Çünkü O, bütün yaptıklarınızı görmektedir."**[18]

Amellerimizde Allah ve Rasulü'nün çizdiği sınırları aşmak istemiyoruz. Zira [أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ] **"Hiç yaratan bilmez mi? O, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır."**[19] ayeti varken kendi akli çıkarımlarımızı daha üstün görmüyoruz.

Biz Allah Azze ve Celle'nin emrinde galip ve emrettiği hususun mutlak doğru olduğuna inanıyoruz. Nitekim:

[وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِى إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ] **"Musa'ya, 'Kullarımı geceleyin yola çıkar; çünkü takip edileceksiniz', diye vahyettik."**[20]

Bu ayete istinaden, İsrailoğullarını denize götüren ve denizi yararak onlara yol açan, Firavun'u ise denizde boğan Allah'ın yardımından hiçbir zaman ümit kesmeyen Musa Aleyhisselam gibi, biz de Rabbimizin emrinin bizi yanıltmayacağına ve yeryüzünde böbürlenerek dolaşanları mülk-

15 - Buhari, 438. Müslim, 521

16 - El-Müstedrek Ale's Sahihayn, 8074

17 - Haşr Suresi 2

18 - Hud Suresi 112-113

19 - Mülk Suresi 14

20 - Şuara Suresi 52

lerinden çıkaracağına inanıyoruz. Firavun, Musa Aleyhisselam ve beraberindekilerin az bir topluluk olduklarını, kendisinin ise daha güçlü olduğunu söylüyordu; fakat Allah, Firavun ve kavmini mülklerinden, bahçelerinden çıkardı.

Yahudi varlığı, bu coğrafyada etrafındaki hain yöneticilerin sessizliği sayesinde ayakta durmaktadır. Bu iğrenç varlığa gölge olan yönetimlerden birinin bile gölgesinin kaldırılması hâlinde ABD başta olmak üzere tüm küfür dünyası desteğini çekecektir. Çünkü ne ABD ne de başka bir sömürgeci, Yahudi varlığı için kendi çıkarlarını tehlikeye atmaz.

Afganistan, Irak ve daha birçok yerde bulunan Amerikan askerlerinden binlerce cesedin ABD'ye dönmesi, Amerikan halkını ürkütmüştür. Amerika'nın yeniden böyle bir bedeli göze alması zordur. Kaldı ki savaş sadece hava gücüyle kazanılmaz; asıl kazananlar cephedeki yiğitlerdir. ABD ise böyle yiğitlerden yoksundur. İslâm ülkelerindeki ordularda, özellikle Türkiye ordusunda Allah yolunda şehadeti arzulayan nice yiğit vardır. Belki hava saldırıları ile bize zarar verebilirler, fakat bu toprakları hiçbir şekilde işgal edemezler; hatta işgal etmeyi akıllarından dahi geçiremezler.

Kaldı ki tek bir Müslümanın kanı, milyarlarca dolardan daha değerlidir. Nitekim Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

مَا أَطْيَبَكِ وَأَطْيَبَ رِيحَكِ وَأَعْظَمَ حُرْمَتَكِ، وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَحُرْمَةُ الْمُؤْمِنِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ حُرْمَةً مِنْكِ مَالِهِ وَدَمِهِ [**"(Ey Kâbe!) Sen ne güzelsin, kokun da ne güzel! Sen ne yücesin, saygınlığın da ne yüce! Canımı elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, müminin malı ve kanı Allah katında senin hürmetinden daha büyüktür."** [21]

Son olarak:

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ [**"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onları cezalandırsın, rezil rüsva etsin, onlara karşı size yardım etsin ve müminlerin kalplerine şifa versin."**[22]

Yahudi varlığı ile savaş hakkında Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyuruyor:

لَتُقَاتِلُنَّ الْيَهُودَ فَلَتَقْتُلُنَّهُمْ حَتَّى يَقُولَ الْحَجَرُ: يَا مُسْلِمُ هَذَا يَهُودِيٌّ فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ [**"Kesinlikle Yahudilerle savaşacak ve onları öldüreceksiniz. Öyle ki taş dile gelecek ve: 'Ey Müslüman, bu bir Yahudidir, gel ve onu öldür' diyecektir."**[23] Bir başka rivayette ise, تُقَاتِلُكُمُ الْيَهُودُ فَتُسَلَّطُونَ عَلَيْهِمْ [**"Yahudiler sizinle savaşacak, siz de onlara üstün geleceksiniz."**[24]

Bu ve benzeri hadisler, Müslümanların Yahudi varlığına karşı üstünlük sağlayacaklarını ifade etmekte; ancak bu mücadelede uğrayacakları bir zarardan bahsetmemektedir. Tıpkı Hendek Savaşı'nda Rasulullah'ın, **"Bana müşriklerin haberini kim getirecek?"** talebine cevap vererek giden kişinin, herhangi bir tehlikeye uğramadan sapasağlam döneceğini bildirmesi gibi.

Şimdi artık Müslümanlar, İstanbul'un fethini müjdeleyen hadisi zihnine kazıyıp, o müjdeye nail olan Sultan Fatih gibi yiğit, kahraman komutanları; orduların harekete geçtiğini, zafer haberlerini ve yürekleri ferahlatacak müjdeleri görmek istiyor.

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ [**"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onları cezalandırsın, rezil rüsva etsin, onlara karşı size yardım etsin ve müminlerin kalplerine şifa versin."**[25] وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ * بِنَصْرِ اللَّهِ يَنصُرُ مَن يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ [**"O gün Allah'ın zafer vermesiyle müminler sevineceklerdir. Allah dilediğine yardım eder. O, mutlak güç sahibidir, çok merhametlidir."**[26]

21 - *İbn Mace, Fiten, 2*

22 - *Tevbe Suresi 14*

23 - *Müslim, 2921; Buhari, 2925*

24 - *Buhari 3593*

25 - *Tevbe Suresi 14*

26 - *Rum Suresi 4-6*

Süleyman Uğurlu
suleymanugurlu.kd@gmail.com

27 TEMMUZ YÜRÜYÜŞÜ;
BAŞARI, ELEŞTİRİLER VE GERÇEKLER

"Sözü muhatabına söylemeye var mısın?" dediğimizde Türkiye gündemini bu kadar meşgul edeceğini, beklentinin çok ötesinde bir etki oluşturacağını inanın tahmin edemezdik. Yürüyüş ilanıyla birlikte, Türkiyeli Müslümanların sıradanlaşmış eylemlerden bıktığını ve sözün daha etkili olması için muhatabına söylenmesi gerektiğine inandığını gördük.

Yığınla destek mesajı aldık. Hiç tanımadığımız kesimler "Gazze için ben varım" dedi ve en nihayetinde birlikte yürüdük. Yasak kararına rağmen, ses sistemlerimize el konulmasına rağmen, barikatlara rağmen birlikte yürüdük. Bu tablo, aslında ümmetin derinlerde var olan ama çoğu zaman görünür olmayan direncinin somut bir göstergesi oldu.

Herkesin kabul ettiği bir gerçek var ki; 27 Temmuz, doğru bir hedef ve kararlılıkla etkin bir eylem yapılabileceğini göstermesi açısından önemli bir adımdır. Nitekim sistem aparatları anında devreye girerek eylemin gücünü ve etkisini kırmaya çalıştı. Ancak tüm engellemelere rağmen Müslümanların kenetlenerek yürüyebilmesi, bu eylemin tarihî bir dönüm noktası olduğunu ortaya koydu.

"Öncesiyle Sonrasıyla 'Sözü Muhatabına Söylemeye Var mısın?'" başlıklı makalemde[1] süreci detaylıca anlatmıştım. Dolayısıyla yürüyüşün hangi şartlar altında geliştiğini burada tekrar etmeyeceğim. Bu makalede daha çok yürüyüş sonrası gelen tepkilere odaklanacak, eleştiri ve karalama kastı güden yaklaşımlara cevap vereceğim.

Eleştirilerle karalamaları elbette birbirinden ayırmak gerekir. Zira samimi eleştiriler, daha etkin bir amel olması için yol gösterirken; karalama amaçlı söylemler, yürüyüşün etkisini kırmak, alanını daraltmak ve sulandırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu sebeple önce samimi eleştirilere bakalım.

Samimi Eleştiriler

• "Evet, valilik yürüyüşe izin vermeyeceğini açıklamıştı. Emniyet güçleri parsel parsel barikat kurmuştu ama yine de zorlamak ve en azından AK Parti Genel Merkezinin önüne kadar ilerlemek gerekiyordu."

Bu eleştiriyi samimi bulmakla birlikte, şu gerekçelerle katılmadığımızı belirtmek istiyorum:

Bizim amacımız, Gazze taleplerinin karar alıcı mercilere iletilmesi gerektiğini göstermekti ve bunu açık bir şekilde başardığımıza inanıyoruz. İlanı ilk girdiğimizde gelen olumlu tepkiler, mesajın muhatabına ulaştığını zaten göstermişti.

Emniyet güçleriyle çatışmanın Gazze'ye hiçbir şey kazandırmayacağını, hatta verilmek istenen mesajdan uzaklaştıracağını düşünüyoruz. Buna rağmen sahada görevli olan genç kardeşlerimize, olası bir müdahalede geri adım atmamaları gerektiğini söylemiştik. Bizden kaynaklı olmayan bir müdahale söz konusu olsaydı, alandan geri çekilmeyecektik.

Yürüyüşün güzergâhı Ankara'da, AK Parti Genel Merkezinden Cumhurbaşkanlığı Külliyesine kadar ilan edilmişti. Emniyet her nereye barikat kurduysa, bizim için orası külliyenin sınırlarıydı. Amacımız külliyeyi basmak değil; Cumhurbaşkanına Gazze'nin mesajını iletmekti. Dolayısıyla barikatın kurulduğu nokta, bizim nazarımızda Külliyenin ta kendisiydi.

• "Köklü Değişim bu organizasyonu diğer İslâmi camialarla birlikte yapmış olsaydı daha etkili olurdu. Tek başına yapılması katılımın düşük olmasına sebebiyet verdi."

Yürüyüşün güzergâhı Ankara'da, AK Parti Genel Merkezinden Cumhurbaşkanlığı Külliyesine kadar ilan edilmişti. Emniyet her nereye barikat kurduysa, bizim için orası külliyenin sınırlarıydı. Amacımız külliyeyi basmak değil; Cumhurbaşkanına Gazze'nin mesajını iletmekti. Dolayısıyla barikatın kurulduğu nokta, bizim nazarımızda Külliyenin ta kendisiydi.

Bu eleştirinin haklı bir yönü vardır. Diğer İslâmi camiaları da dahil ederek bir organizasyon yapılmış olsaydı, elbette daha yüksek bir katılım sağlanabilirdi. Ancak biz bu yürüyüşün sahibinin Köklü Değişim olmadığını, logolarımızın kullanılmayacağını ve bu yürüyüşün bütün Müslümanların yürüyüşü olduğunu açıkça ilan ettik.

Üstelik farklı camiaların bir araya gelerek bir organizasyon düzenlemeleri uzun bir istişare süreci gerektirir. İşte bu yüzden Köklü Değişim'in başlattığı "Gazze İçin Birleşelim" çağrısı, tam da bu birlikteliği ve koordinasyonu sağlamak amacıyla ortaya çıkmıştır. Arkadaşlarımız İslâmi camiadaki alimleri, kanaat önderlerini ve Müslüman kardeşlerimizi tek tek ziyaret ederek söylem ve eylem birlikteliğini güçlendirmeye çalışmaktadır.

Dolayısıyla bu yürüyüş, bir son değil; tam tersine bir başlangıçtır. Biz inanıyoruz ki bu süreç sonunda daha geniş katılımlı, daha güçlü ve daha etkili bir yürüyüş mutlaka organize edilecektir. İnşallah Türkiyeli Müslümanlar, Gazze'nin onurlu sesi olacak ve eşi benzeri görülmemiş salih amellere imza atacaktır.

1 - Öncesiyle Sonrasıyla "Sözü Muhatabına Söylemeye Var mısın?", Süleyman Uğurlu, kokludegisim.net

Her şeyden önce bir şeye "ithal" veya "yerli" demek için bazı kriterlerin olması gerekir. Üstelik bu kriterlerin tutarlı ve aklî olması gerekir. Mesela; Türklerin İslâm'ı kabul etmeden önceki dinleri Tengricilik idi. Talas Muharebesinde Müslüman Araplarla tanışarak İslâm'ı onlardan öğrendiler. Bu bakış açısına göre İslâm, Türkler için "ithal bir din"dir.

Karalama Amaçlı Tepkiler

Samimi eleştirilerin ötesinde, bir de eleştiri kisvesi altında yürüyüşü karalamaya çalışan kesimler oldu. Bu kesimlerin tutumlarını üç başlıkta toplamak mümkündür:

Organizatöre yani bize saldırmak,

Katılımcı hocalara saldırmak,

Eylemin hedefine saldırmak.

Yürüyüşün etkisi sosyal medyada dalga dalga yayılmaya başlayınca, insanlar tarafından büyük bir teveccüh görünce Hizb-ut Tahrir hakkında karalama kampanyası başlattılar.

• "***Yerli ve milli olmayan, ithal bir örgütün organize ettiği bir yürüyüş.***"

Öncelikle bilinmesi gerekir ki "yerli ve milli" kavramı Cumhuriyet tarihiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Hilâfet'in kaldırılması, İslâm'ın hayat sahnesinden uzaklaştırılması ve "gericilik" olarak gösterilmesi neticesinde oluşan boşluk milliyetçilikle doldurulmuş; milliyetçiliğin ileri aşaması da Kemalizm olarak adlandırılmıştır. Dolayısıyla Türkiye'de "yerli ve milli" olan tek "din" Kemalizm, tek parti ise CHP'dir.

Bunu en net şekilde dönemin şahitleri de dile getirmiştir. Mesela İngiliz gazeteci Grace Ellison, 1928'de Türkiye'deki bir yolculuğunda şu anısını aktarır:

"Hükümetin tahsis ettiği maarif müfettişi olan akıllı ve babacan rehberimiz ile Konya'dan Adana'ya doğru giderken hasbelkader "Sizin peygamberiniz Muhammed" sözü ağzımdan çıktı. Rehberimiz şöyle cevap verdi: 'Bizim peygamberimiz

Gazidir. O Arabistanlı şahıs ile işimiz kalmadı. Muhammed'in dini Arabistan için son derece uygundu ama bizim için değil.'"

Aynı şekilde, 1931'de CHP Nizamnamesi ve Programı, Milli Talim ve Terbiye bölümünde altı okun eğitimde nasıl kökleştirilmesi gerektiği şöyle tarif ediliyordu:

"-Kuvvetli Cumhuriyetçi, milliyetçi ve lâyık vatandaş yetiştirmek tahsilin her derecesi için mecburi ihtimam noktasıdır. Türk milletine, Türkiye Büyük Millet Meclisine ve Türkiye Devletine hürmet etmek ve ettirmek hassası bir vazife olarak telkin olunur.

-Terbiye her türlü hurafeden ve yabancı fikirlerden uzak, üstün, milli ve vatanperver olmalıdır.

-Fırkamız vatandaşların, Türkün derin tarihini bilmesine fevkalade ehemmiyet verir. Bu bilgi Türkün kabiliyet ve kudretini, nefsine itimat hislerini ve milli varlık için zarar verecek her cereyan önünde yıkılmaz mukavemetini besleyen mukaddes bir cevherdir."

Elbette bu doğrultuda adımlar atıldı ve eğitim sistemi, müfredat bu anlayış üzerine bina edildi. Aradan birkaç sene geçince altı okun kökleşmesi için Anayasaya dahil edilmesi gerektiği söylendi. Dönemin Dahiliye Vekili ve CHP Genel Sekreteri Şükrü Kaya, CHP programındaki altı okun Anayasaya dahil edilmesi teklifiyle ilgili Meclis oturumunda şöyle diyordu:

"'Atatürk'ün vazettiği prensipler Türk'tür. Yeni asliyeti ve menşei itibariyle tamamıyla milletin kendi seciyesinden alınmış ve onun bütün ihtiyaç ve zaruretlerine uygun olarak seçilmiştir. Bu prensipler aynı zamanda Türkçüdür de. Türk milleti behemehal Türkçü ve millici olmak lazımdır.' (Bravo, çok yaşa sesleri, alkışlar)"[2]

1936 yılında Almanya'dan kaçarak İstanbul'a yerleşen ve Darülfünun'da Batı Edebiyatı dersleri veren meşhur filolog Erich Auerbach, 1938 yılında Türkiye'deki atmosferi şu sözlerle anlatıyordu:

"Dindarlığa karşı mücadele ediliyor ve İslâm kültürü, Arap kökenli bir yabancılaştırma olarak küçük görülüyor; hem modern hem de saf Türk olma isteği söz konusu."

Böylece 1928'den 1938'e kadar, on yılda her yaşta 15 milyon gencin nasıl "yaratıldığı" daha net ortaya çıkıyor. Bugün dahi laik kesimler tarafından Müslümanları aşağılamak için söylenen "Arap sevici" sözünün kaynağı işte bu zihniyetin ürünüdür. Ne yazık ki sadece o 15 milyonla yetinilmemiş, sonraki her nesil aynı anlayışla yetiştirilmiştir.

Süreç içinde CHP karşıtı olup CHP'yi düşman görenlerin dahi altı ok tarafından şekillendirildiği, eylem ve söylemlerinin bu ideolojiye göre belirlendiği görülmektedir. Bir yandan CHP'ye kızıp diğer yandan "yerli ve milli" olmaktan bahsedenlerin varlığı, altı okun yani Kemalizm'in ne kadar derinlere yerleştiğinin göstergesidir.

Ne derler; "En iyi köle, köle olduğunu bilmeyen köledir!"

Dolayısıyla Hizb-ut Tahrir'i "yerli ve milli olmayan ithal örgüt" diye lanse edenlerin fikir dünyasının dar, mukayese yeteneklerinin zayıf olduğunu görüyoruz.

Her şeyden önce bir şeye "ithal" veya "yerli" demek için bazı kriterlerin olması gerekir. Üstelik bu kriterlerin tutarlı ve aklî olması gerekir. Mesela; Türklerin İslâm'ı kabul etmeden önceki dinleri Tengricilik idi. Talas Muharebesinde Müslüman Araplarla tanışarak İslâm'ı onlardan öğrendiler. Bu bakış açısına göre İslâm, Türkler için "ithal bir din"dir.

Hakeza Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem safkan Arap'tı. Birisi bu kesimlere çıkıp "Siz ithal bir dine, ithal bir Peygambere inanıyorsunuz" dese bunu hakaret sayarlar. Oysa kendileri aynı hataya düşmüşlerdir.

Hizb-ut Tahrir'e gelince; Hizb, 1954 yılında Kudüs İstinaf Kadısı görevini de yapmış olan, Hayfa'ya bağlı İczim köyünde doğan Takiyyüddin en-Nebhani tarafından Doğu Kudüs'te, Babü'l-Amud civarında kurulmuş bir partidir.

İkinci emiri El Halil doğumlu Abdulkadim Zellum'dur.

Üçüncü ve halen partinin başında olan emiri ise aslen El Halil'li olup Cenin mülteci kampında doğmuş olan Ata Ebu Raşta'dır.

Yani Hizb-ut Tahrir'i Filistin kökenli bir alim kurmuş ve bugüne kadar da Filistin kökenli alimler yönetmiştir. Hizb-ut Tahrir'in kuruluş serüvenine bakan, aslında "Filistin nasıl kurtulur?" sorusunun cevabını görecektir.

2 - *TBMM Zabıt Celsesi, Şubat 1937*

Hizb-ut Tahrir'in Kurucusu
Takiyyuddin en-Nebhani

Nebhani, Hizb-ut Tahrir'i kurmadan önce İzzettin el-Kassam ile birlikte İngilizlere karşı mücadele etmişti. 1948'de yaşanan göstermelik Arap–"İsrail" savaşı, İslâm ümmetinin bağrına bir hançer gibi saplandı. En-Nebhani, bu hançeri çıkarmak için kalemiyle mücadeleye girişti. "Filistin'i Kurtarmak" adlı risalesinde İslâm'ın 7. yüzyıldan beri Filistin'e damgasını vurduğunu hatırlattı.

1950'de toplanan Arap Birliği'ne "Risaletü'l-Arab" adlı eserini sundu ve İslâm'a dönüş çağrısı yaptı. Ancak Arap yöneticilerin ihanetleri gün gibi ortadaydı. Bunun üzerine şu meşhur sözünü söyledi:

"İsrail, Arap rejimlerinin gölgesidir. O rejimler gidince, gölge de yok olacaktır!"

Nebhani'ye göre Filistin'in kurtuluşu için ulus-devletlerin yıkılması gerekiyordu. Çünkü sömürgeci güçlerin çizdiği sınırlar Filistin'i sahipsiz bırakmıştı. Bu sınırlar kalkıp Hilâfet çatısı altında birleştiğinde, işte o zaman Filistin özgürlüğüne kavuşacaktı.

HAMAS'ın varoluş gayesiyle Hizb-ut Tahrir'in varoluş gayesi birbirinden kopuk değildir.

HAMAS işgalciyle savaşarak Filistin'i kurtarmaya çalışırken,

Hizb-ut Tahrir Hilâfet'i kurarak Filistin'i işgalden kurtarmaya çalışmaktadır.

Her ikisi de Filistin'den çıkmıştır. Her ikisinin liderleri de Filistinlidir. Her ikisinin amacı Filistin'i kurtarmaktır. Dolayısıyla "HAMAS'a selam, direnişe devam" diyerek Hizb-ut Tahrir'e "ithal örgüt" deme gafleti, yanlış bir algının ürünüdür.

• "Hizb-ut Tahrir, HAMAS'a 'Şebbihâ' dedi. Suriye'de de Şara'ya hain damgası vurdu."

Yıl 2012… HAMAS, Gazze yönetiminde söz sahibi, kararlar alıyor ve uyguluyor. Tıpkı her yönetim gibi doğruları ve yanlışları var; takdir de ediliyor, muhasebe de ediliyor.

Bu dönemde Hizb-ut Tahrir'in tanınmış simalarından Ebu Meysere, Gazze'de Ebu Zerr Cami-i'nde yatsı namazlarından sonra düzenli dersler veriyordu. Bir gün HAMAS'a bağlı silahlı bir grup camiye gelerek bu derslere engel oldu. Tartışma büyüdü, Şeyh Ebu Meysere'ye zorbalık yapılarak camiden çıkarıldı. Cemaat tepki gösterince olay kargaşaya dönüştü.

Daha önce de benzer olaylar yaşanmış olduğundan Hizb-ut Tahrir/Filistin bir açıklama yayınladı. Bu açıklamada, "camiler Allah'a aittir" denilerek HAMAS eleştirildi. Açıklamanın başlığında "HAMAS'ın şebbihaları" tabiri kullanıldı. Bu ifade, HAMAS'ın içindeki bir grubun zorbalığını tanımlamak için kullanılmıştı; yoksa doğrudan HAMAS'ın tamamına yönelik bir hakaret değildi. Mesele bundan ibaretti.

Dolayısıyla Hizb-ut Tahrir, yeri geldiğinde HAMAS'ı elbette eleştirmiştir. Ancak bu eleştiriler, HAMAS'ın işgalciyle savaştığı anlarda değil; yönetimsel kararları ve uygulamaları sırasında yapılmıştır. Bununla birlikte 7 Ekim saldırılarının meşru olduğunu açıklamış, bu saldırıları gerçekleştirenlere "Mücahid" diye hitap etmiştir.

Nitekim Yahya Sinvar şehit edildiğinde Hizb-ut Tahrir şu başlıkla bir açıklama yapmıştır:

"Bizim şehitlerimiz cennette, sizin ölüleriniz cehennemde." Ve açıklamada şu ifadelere yer verilmiştir:

"Şehit, Allah rahmet eylesin, savaşçı kardeşleriyle birlikte düşmanlara karşı büyük zararlar vermiş ve kâfirleri kızdıran yerlere ayak basmıştır. İslâm ümmetinin umudunu yeniden diriltmiş, onlara bir Risalet ümmeti ve insanlık için çıkarılmış en hayırlı ümmet olduklarını hatırlatmış, Yahudi varlığının ortadan kaldırılması gerektiği hedefini Müslümanların gözünde somut bir gerçek haline getirmiştir."

Alimlere Yönelik Saldırılar

Yürüyüşün ardından saldırıların bir başka boyutu da katılan hocalara yöneltildi. Makaleyi kaleme aldığım günlerde, AK Parti'nin meşhur trollerinden biri, Muhammed Emin Yıldırım hocaya "Lawrence" benzetmesi yaptı. Daha önce aynı hoca için "İrancı" ve "FETÖ'cü" yaftaları da kullanılmıştı.

Görünen o ki Muhammed Emin Yıldırım üzerinden aslında Gazze'ye hassasiyet gösteren tüm alimlere gözdağı verilmek istendi. Adeta deniliyordu ki:

"Ey hocalar, ey alimler! Oturduğunuz yerde kalın. Sakın iktidarı eleştirmeyin. Sakın iktidardan hesap sorulan eylemlere katılmayın. Yoksa siz de Muhammed Emin Yıldırım gibi hedef olursunuz! Sizi de taşlarız!"

Ancak bu girişimlerin hiçbir anlamı yoktur. Çünkü Müslümanlar, kimin trol, kimin sahte Gazze savunucusu, kimin de samimi olduğunu net bir şekilde gördü ve tavrını ortaya koydu. Hamdolsun ki ümmet, Muhammed Emin Yıldırım hocanın yanında durdu.

Eylemin Hedefine Yönelik Saldırılar

27 Temmuz yürüyüşünün güzergâhı, AK Parti Genel Merkezinden Cumhurbaşkanlığı Külliyesine doğru olarak ilan edilmişti. Başta bazı İslâmi camialar bu güzergâhı doğru bulmadıklarını söylediler. Yürüyüş sonrası ise "Neden AK Parti, neden Külliye?" soruları gündeme getirildi. Hatta daha da ileri gidilerek "HAMAS'a 'terör örgütü' diyen CHP'ye neden yürümüyorlar?" diyenler çıktı.

Oysa bu yürüyüşün hedefi çok açıktı: Müslümanların sesini karar alıcı mercilere duyurmak. Çünkü:

Yahudi varlığı "İsrail"e limanların kapatılması yetkisi CHP'de değil, icra makamındadır.

"İsrail"e giderek Gazze'yi katleden çifte vatandaşların yargılanması CHP'nin uhdesinde değildir.

Ablukanın kırılması CHP'nin yetkisinde değildir.

Gerekirse askerî müdahale emri verme salahiyeti CHP'ye değil, yürütme erkine aittir.

Dolayısıyla güzergâhın Cumhurbaşkanlığı Külliyesi olarak seçilmesi son derece yerinde bir tercihti. Ayrıca daha önce yaptığımız açıklamalarda bu yürüyüşün bir "siyasi hesaplaşma" olmadığını, iktidara öfke kusmak isteyenlere müsaade edilmeyeceğini de belirtmiştik.

Yeni Bir Süreç: Gazze İçin Birleşelim

27 Temmuz yürüyüşü ile birlikte yeni bir süreç başlamış oldu. Çünkü Gazze'nin iki temel ihtiyacı vardı:

Sözün muhatabına doğrudan söylenmesi,

Müslümanların birlik olması.

İlk eşik aşıldı; söz muhatabına söylendi. Artık herkes gördü ki etkin bir eylem, ancak karar alıcı mercilere baskı oluşturarak mümkün olabilir.

İkinci ihtiyaç ise birlikti. 27 Temmuz'da bu birlikteliğin işaretleri görülse de sınırlı kaldı. Gazze için Müslümanların taleplerini daha gür bir sesle haykırabilmek için yelpazenin genişlemesi kaçınılmazdı. İşte bu bilinçle "Gazze İçin Birleşelim" diyerek İslâmi camialara, alimlere ve kanaat önderlerine ziyaretler başlattık.

Bu ziyaretlerde, sözü muhatabına daha güçlü söyleyebilmek için birlikte hareket etmenin önemini hatırlatıyoruz. Allah'a hamdolsun ki Müslümanlar bunun bir ihtiyaç olduğunun farkında. İşte bu farkındalık, farklılıkları ve fikir ayrılıklarını bir kenara bıraktıracak, ümmetin Gazze'nin onurlu sesi olmasını sağlayacaktır.

Ve biz buna yürekten inanıyoruz...

İbrahim Er
ibrahimer1971@gmail.com

GAZZE'NİN SİLAHSIZLANDIRILMASI VE "İKİ DEVLETLİ ÇÖZÜM" ALDATMACASI

7 Ekim Aksa Tufanı, kamuoyunda bazı çevrelerce oluşturulmaya çalışılan olumsuz algının aksine; bölgede bir statükonun yıkılışına, küresel planların bozulmasına ve bölge yönetimlerinin — kastımız, İslâm topraklarındaki yönetimlerdir — bir asırdır taktıkları maskelerin düşmesine vesile olan kutlu bir harekâttır. Bu harekâtın bölge açısından önemini ve küresel politikalar üzerindeki yıkıcı etkisini anlayabilmek için harekât öncesinde Yahudi varlığı "İsrail" ile bölge yönetimleri arasında hayata geçirilmeye çalışılan "normalleş(tir)me" politikalarını ele almamız gerekmektedir.

İşgal ve gasp yöntemleriyle Müslümanların bağrına yerleştirilen Yahudi varlığı "İsrail", Batı'nın bölgedeki öncü karakoludur. Batı, bu habis varlık üzerinden bölgede Müslümanları sürekli meşgul edecek bir mücadele ortamı oluşturup; karton ulus-devlet sınırlarıyla birbirlerine ulaşmalarını ve tehlikeler karşısında yardımlaşmalarını engellemeyi hedeflemiştir. Bu nedenle sömürgeci kâfir Batı, bu varlığın güçlü kalmasına, "yenilmezlik" efsanesiyle anılmasına ve bölgede meşru bir devletmiş gibi kabul edilmesine büyük hırs göstermiştir. Eski ABD Başkanı Joe Biden'ın 18 Ekim 2023'te söylediği "Eğer 'İsrail' olmasaydı, onu icat etmemiz gerekirdi" sözü, yalnızca Yahudilerin akıbeti düşünülerek söylenmiş bir söz değildir.

Trump'ın ilk dönemiyle birlikte Amerika'nın Ortadoğu için yeni "istikrar" planı hayata geçirildi. Planın ilk aşaması, Yahudi varlığı "İsrail" ile bölge ülkeleri arasındaki normalleşme sürecini sağlayacak Abraham Anlaşmaları oldu. 15 Eylül 2020'de "İsrail" ile Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn arasında imzalanan anlaşmalar bu sürecin ilk

adımlarıydı. Ardından 22 Aralık 2020'de "İsrail"-Fas normalleşme anlaşması imzalandı. Fas'ın "İsrail" egemenliğini tanıması karşılığında Amerika, Fas'ın Batı Sahra üzerindeki egemenliğini tanıdı. Sudan yönetimi de Ekim 2020'de "İsrail" ile normalleşme anlaşması imzaladı; 6 Ocak 2021'de ABD bu anlaşmaya karşılık Sudan'a ülkenin teröre olan borçlarını temizlemesine yardımcı olmak için 1,2 milyar dolar kredi sağladı.

Bu istikrar planının diğer ayağı, bölgedeki silahlı örgütlerin tasfiyesidir. Trump döneminde başlayan bu süreçte, Suriye'deki mücahitlerden Yemen'deki Husiler'e, PKK'dan Lübnan'daki İran uzantısı Hizbullah'a kadar birçok silahlı yapı hedef alınmıştır. İşte bu plan doğrultusunda hedef alınan gruplardan biri de Hamas/Kassam Tugayları ve dolayısıyla Gazze halkıdır.

Amerika'nın yeni Ortadoğu istikrar planının bir diğer ayağını da bölgedeki silahlı örgütlerin tasfiyesi oluşturmaktadır. Nitekim Trump'ın yeni döneminin başlamasıyla birlikte, çeşitli vasıtalar kullanılarak üç yıl önce yalnızca bir tespit ve tahlilden ibaret olan bu durum bugün fiilen hayata geçirilmiştir. Bugüne kadar bölgede eli silahlı gruplardan; Suriye'deki mücahitler, Esed rejiminin artığı silahlı çeteler, Süveyda bölgesindeki eli silahlı aşiretler, SDG'nin Suriye yönetimine bağlanmaya çalışılması, İran'ın Lübnan'daki askerî uzantısı, PKK ve Yemen'deki Husiler'e yönelik hamleler, bu planın uygulanmasına güncel örnek teşkil etmektedir.

İşte Amerika'nın Ortadoğu ile ilgili yeni istikrar planı doğrultusunda hedefte olan silahlı gruplardan biri de Hamas/Kassam Tugayları ve dolayısıyla Gazze halkıydı. Gazze'nin silahsızlandırılması da o döneme ait bir projedir. Bu sebeple, Amerika'nın desteğindeki Yahudi varlığı "İsrail" harekete geçmeden önce Kassam Tugayları 7 Ekim harekâtını düzenledi ve elinde bir koz olarak bulundurmak üzere Yahudilerden rehineler aldı. Bu harekâtın ardından, "Yahudi varlığı 'İsrail'e bölgeye müdahale için fırsat doğdu" şeklindeki değerlendirmeler doğru değildir. Eğer bugün her şeye rağmen —yaşanan onca sıkıntıya, can kaybına ve artık açlığın ölümcül bir silah olarak kullanıldığı soykırıma rağmen— Hamas bölgeyi teslim etmiyor ve silah bırakmayı reddediyorsa, bu durum o sakat görüşün çürütülmesi için yeterlidir. Ayrıca fedakârlığın ve destansı sabrın güzide örneği Gazze halkı da Hamas'ın arkasında durma hususunda aynı fedakârlığı göstermeye devam etmektedir.

Kassam Tugayları'nın böyle bir harekâtı başarıyla tamamlamasının en büyük sebebi; başta Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın yardımı olmak üzere, İran ve diğer bölge devletlerinin bu harekâttan haberdar olmamalarıdır. Görüldüğü kadarıyla burada hesaplanmayan tek nokta; İslâm dünyasının bu kadar duyarsız kalabileceği ve İslâm beldelerindeki yöneticilerin ihanette bu kadar ileri gidebilecekleridir. Onların, bir lokma yiyecek ve bir yudum suyu ulaştırmak için bile adım atmayacakları, hatta Yahudi varlığını güçlendiren ve saldırılar süresince onun sıkıntıya düşmesini engelleyen ticareti dahi kesmeyecekleri sefih ve zelil tutum öngörülmemiştir.

Bölgedeki sorun hiçbir zaman Filistin veya Gazze sorunu olmamıştır. Sorun, doğrudan aşağılık Yahudi varlığının orada varlığını sürdürmesi; katliam, tehcir, gasp ve işgal yöntemleriyle alanını genişletmesidir. Meseleye, sanki 7 Ekim öncesinde bölgede hiçbir sorun yokmuş gibi yaklaşmak, ya akıl tutulmasının ya da hastalıklı bir zihniyetin meseleyi kasıtlı olarak çarpıtmasının sonucudur. 7 Ekim öncesinde de Batı Şeria, Yahudi yerleşimcilerin istilası altında Müslümanların elinden peyderpey alınıyor; Gazze ise tamamen kontrol altında tutulan bir açık hava hapishanesi gibi yönetiliyordu. Yahudiler Müslümanları katlediyor, evlerine el koyuyor, tehcire zorluyor ve her türlü zorbalığı uyguluyorlardı.

Bugün mesele, 22 aydır kendileri için adeta bir bataklığa dönüşen Gazze'den, onursuz Yahudilerin "onurlu" bir şekilde çıkışını sağlama meselesine dönüşmüştür. Zira Yahudi varlığı ve arkasındaki güçler, saldırılara başladıklarında ellerindeki teknolojik silahlar ve askerî imkânlarla birkaç hafta içinde zafer kazanacaklarını ve bölgenin hâkimiyetini ele geçireceklerini zannetmişlerdi. Ancak olay bekledikleri gibi gelişmedi. Yaklaşık iki yıldır her yöntemi denemelerine, en son açlık üzerinden insanları yıldırıp teslim olmaya zorlama vahşiliğine başvurmalarına rağmen Gazze'de hâlâ istedikleri sonucu elde edemediler. Bu şartlar altında çekilmek, Yahudi varlığının mağlubiyeti anlamına gelecektir. Bu da hem onların hem de kendilerine her türlü desteği sağlayan Batı'nın uzun yıllardır inşa ettiği "yenilmezlik" yalanının ifşası olacaktır. Bu nedenle, direnişi kırmak amacıyla bugünlerde Gazze'nin karadan tamamen işgali meselesi gündeme getirilmektedir.

Bir yandan, Gazze'nin tamamen işgali için harekete geçileceği tehdidi Yahudi varlığı yetkilileri tarafından caydırma aracı olarak kullanılırken; diğer yandan Birleşmiş Milletler çatısı altında Gazze'nin siyaseten yok edilme projesi yürütülmektedir. Bu maksatla, "Filistin Meselesine Barışçıl Çözüm Bulunması ve İki Devletli Çözümün Hayata Geçirilmesi" konulu BM Yüksek Düzeyli Uluslararası Konferansı, 29–30 Temmuz tarihlerinde New York'ta yapılmıştır. Konferans bildirisinin ana hatları; Hamas'ın 7 Ekim harekâtından dolayı kınanması, Gazze'nin silahsızlandırılması, Hamas'ın tasfiye edilmesi ve bölgenin, halkına ihaneti yıllar öncesinden tescillenmiş olan gerçek Yahudi dostu Abbas yönetimine teslim edilmesidir.

Gazze'de savaşın sona ermesine paralel olarak Hamas'ın, bölgenin yönetimini ve silahlarını Filistin Yönetimi'ne devretmesinin istendiği bu bildiriye Türkiye; "Hamas'ın ve diğer Filistinli grupların ancak 1967 sınırları temelinde egemen ve bağımsız bir Filistin devleti kurulması durumunda silah bırakmasının mümkün olacağı" şerhini koymuştur. Bu şerh; kendi acziyetini gizlemek, Müslümanlardan gelecek tepkileri bertaraf etmek ve Gazzeli Müslümanların tüm dünyanın ibretle izlediği direnişini yok saymayı maskelemek dışında hiçbir anlam ve geçerliliğe sahip değildir. Zira 1967 sınırlarına bakan herhangi bir kişi bile bunun pratikte imkânsız olduğunu görebilir.

Peki, bu ihanet anlaşmasına kimler katıldı? Bizi ilgilendirmeyen Batı ülkeleri dışında, elbette en başta Türkiye, Mısır ve diğer Arap Birliği ülkeleri…

Gazze'nin silahsızlandırılması, Amerika'nın yeni Ortadoğu istikrar planının bir parçası olmakla beraber, Yahudi varlığı "İsrail"in güvenliği açısından da önemlidir. Nitekim 7 Ekim Aksa Tufanı gerçekleştiğinde, Amerika Başkanı olan Joe Biden "Dünya, 'İsrail'in hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu bilecek" demiş ve 7 Ekim'deki saldırıları 11 Eylül'e benzeterek, "İsrail ölçeğindeki bir ülke için bu, 15 tane 11 Eylül'e bedeldi" ifadelerini kullanmıştır. Gazze'nin silahsızlandırılmasındaki öncelikli amaç, Yahudi varlığı "İsrail"in bundan sonra böylesine yıkıcı bir saldırıya maruz kalmasını önlemektir. Ancak bu necis varlığın, özelde Gazze ve genelde Filistinli Müslümanlar tarafından maruz kalacağı tehlike bununla sınırlı değildir.

Yahudi varlığı "İsrail" açısından asıl sorun, bundan sonra yaşanacaklarla ilgilidir. Halkın korkusu ve tepkisi de bu yüzdendir. Bu sebeple mevcut hükümet ve uyguladığı politikalar karşısında protestolar düzenlemektedirler. Bu protestolardaki amaç, yalnızca birkaç rehineyi kurtarmak değildir. Çünkü Yahudi varlığının tebaası, yıllarca intifada ve şahadet eylemleriyle yaşadıkları kayıpları ve korkuları unutmamıştır. Bundan sonra ateşkes gerçekleşse ve Gazze yeniden yapılandırılsa bile, Gazze halkının mübarek direnişinin bireysel eylemlerle süreceğini ve yaşananların hesabının bireysel olarak sorulacağını çok iyi biliyorlar. Bunu bizzat Yahudiler zaman zaman gündeme getirmekte ve bu tehlikeye dikkat çekmektedirler. Bu gerçek, şu anda bu acımasız soykırımı uygulayan Yahudi halkı için yeterli bir huzursuzluk ve korku sebebidir.

Geçmişte yaşanan iki intifada ile bireysel saldırılar ve şahadet eylemleri sonucunda yaklaşık 1000 Yahudi ölmüş, 4500 Yahudi yaralanmıştır. Bu bilanço, dünyaya aşırı düşkün ve korkak bir topluluk için doğal olarak büyük bir tehdit anlamına gelir. Bu nedenle silahsızlandırma, sadece Hamas'ın değil; bölgenin tamamen silahsızlandırılması ve Yahudi varlığının askerî kontrolü altına alınmasıyla ilgilidir. İşte bu yüzden Yahudi varlığı, bölgeden çekilişini bir takvime bağlamak ve bunu 10 yıla yayarak gerçekleştirmek istemektedir.

Yahudi varlığı "İsrail" sorunu için ortaya konulan "iki devletli çözüm", bir Amerikan projesidir. 1959 yılında Cumhuriyetçi Başkan Eisenhower döneminden beri bu projeyi savunan Amerika, bunun sözde uluslararası toplum tarafından kabul edilmesini sağlamış ve İngiltere'nin savunduğu "tek devletli çözüm" düşüncesini rafa kaldırmıştır.

"İki devletli çözüm" söyleminin pratikte bir gerçekliği yoktur. Bu planın asıl maksadı; Yahudi varlığı "İsrail"in bölge tarafından kabul edilmesini, onunla güvenli ilişkiler kurulmasını ve bekasının kalıcı biçimde sağlanmasını temin eden bir tuzak projeyi hayata geçirmektir. Bugün oluşan siyasi konjonktür, 7 Ekim Aksa Tufanı'nın bir sonucudur ve iki devletli çözüme ilişkin planlanan tuzakları bozmuştur. Dolayısıyla hem gasıp Yahudi varlığı hem de arkasındaki sömürgeci güçler; samimi Filistinli Müslümanlar, cefakâr Gazze halkı, hayatını Allah'a adamış ve ümmetine umut olmuş insanlar var oldukça, bu bölgede başarıya ulaşamayacaklarını anlamışlardır. Bu insanları ciddi bir kırıma uğratmadan, ellerindeki gücü tamamen almadan ve bir hain vasıtasıyla sürekli kontrol altına almadan istediklerini elde edemeyeceklerini görmüşlerdir.

İki devletli çözüm politikası veya söylemi, bölgedeki sorunu çözmeye yönelik başka bir alternatifin bulunamamasından kaynaklanan bir söylemdir. Son günlerde özellikle Avrupa'nın önde gelen bazı ülkelerinin Filistin'i devlet olarak tanıyacağı yönündeki açıklamalar, imza attıkları New York bildirisinde belirtilen şartların sağlandığı bir Filistin içindir. Bu açıklamalar, silahsız, tamamen kontrol altına alınmış ve Abbas gibi bir haine teslim edilmiş Gazze'nin "devlet" olarak tanınacağını ifade eder. Bu durum ise bize şu anda nasıl bir projenin yürütüldüğünü açıkça göstermektedir.

İki devletli çözüm, İslâmî bakış açısından reddedilmiş olup, İslâm şeriatında kesinlikle haramdır. Çünkü bu çözüm, Yahudi varlığının işgalini pekiştirmek ve onu meşru bir devlet hâline getirmek demektir. Filistin mübarek bir İslâm toprağıdır ve İslâm ümmetinin mülküdür. Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın İsra ve Miraç olayının gerçekleştiği Mescid-i Aksa'yı Beytullah ile irtibatlandırdığı günden bu yana Filistin, ümmetin aklında ve kalbindedir. Yahudilerin orada otorite sahibi olması doğru değildir ve orada iki devletli çözüme yer yoktur. Nitekim Filistin'i Ömer el-Faruk fethetmiş, Râşidî Halifeler yönetmiş, Selahaddin kurtarmış, Abdülhamid ise Yahudilerden korumuştur.

Özetle, Filistin bir İslâm toprağıdır; satılık değildir. Halkı ile onu işgal eden asalak varlık arasında paylaşılmayı kabul etmez. Çözümü, "iki devletli çözüm" değildir. Asıl çözüm, Aziz ve Cebbâr olan Allah'ın buyurduğu gibi olandır:

[وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ] **"Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın."**[1]

Başta Gazze olmak üzere tüm İslâm dünyasında Hilâfet'in ilgasının ardından yaşanan zulümlerin temel sebebi, demokratik düzenin de kendisinden hâsıl olduğu kapitalist sistemdir. Bu ideolojinin yayılma metodu olan sömürgecilik, korumasız kalan İslâm topraklarına başta Amerika olmak üzere İngiltere ve diğer Avrupa devletlerini musallat etmiştir. Onların topraklarımız üzerindeki nüfuz mücadelesinin bedelini ve beldelerimizin başındaki hain yöneticilerin bu sömürgeci kâfirlerle yaptıkları iş birliğinin faturasını her zaman Müslümanlar ödemiştir.

Amerika ve diğer sömürgeci devletleri güçlü kılan, bu bölgelerde istedikleri gibi hareket etmelerini sağlayan yegâne unsur; onların emri altında hareket eden işbirlikçi hain yöneticilerdir. Oysa ne Amerika ne de diğerleri kesinlikle yenilmez değildir. Hatta sömürü üzerinden elde ettikleri servetlerden ve yerleştikleri bölgelerde sağladıkları siyasi nüfuzdan mahrum kaldıklarında ayakta kalmakta dahi zorlanacaklardır. Mesela, güncel vakıada Amerika, ekonomik açıdan batma noktasına gelmişken, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden sağladığı 4 trilyon dolar gibi devasa bir finans kaynağıyla rahat bir nefes alabilmiştir.

Yahudi varlığı "İsrail"e gelince; onun varlığı, hayatta kalması ve bekası tamamen bölge rejimlerine bağlıdır. Kendi halkına ihanet eden, halkının kanı üzerinden siyaset güden ve Yahudi varlığına arka çıkarak onu koruyan bu rejimler olmadığında, bu necis varlığın nefes alma şansı olmayacaktır. Onun şu an gösterişli teknolojisiyle yaptığı saldırılar, sahip olduğu güçten değil; bölge rejimlerinin koruması ve Batı devletlerinin her türlü desteği vermesindendir.

Sonuçta Amerika ve onun desteklediği Yahudi varlığı "İsrail", tüm teknolojik silah ve askerî imkânlarına rağmen; Gazze gibi silahı olmayan, düzenli ordusu bulunmayan ve hiçbir teknolojik imkâna sahip olmayan bir beldeye 22 aydır saldırmalarına rağmen hiçbir başarı elde edememişlerdir. Hatta başarı elde etmek bir yana, şu anda Gazze'den "onurlu" bir çıkış için yeni stratejiler benimseyip uygulama telaşına düşmüştür. Birkaç hafta içinde bitireceklerini zannettikleri Gazze, Allah'ın izni ve yardımıyla onların "yenilmezlik" masalına son vermiştir.

[قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ] **"Kendilerinin Allah'a kavuşacağını bilenler: 'Nice az topluluk, çok topluluğa Allah'ın izniyle üstün gelmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir' dediler."**[2]

1 - *Bakara Suresi 191*

2 - *Bakara Suresi 249*

Yılmaz Çelik
yilmazcelikkd@gmail.com

"İSRAİL"İ DURDURACAK GÜÇ:

İNANÇ, KUVVET VE HİLÂFET!

سُبْحَانَ الَّذِی اَسْرٰی بِعَبْدِهٖ لَیْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَی الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِی بَارَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِیَهٗ مِنْ اٰیَاتِنَا اِنَّهٗ هُوَ السَّمِیعُ الْبَصِیرُ] **"Kendi kulunu (Muhammed'i) bir gecede Mescid-i Haram'dan (Kâbe'den) yola çıkararak kendisine bazı mucizelerimizi gösterelim diye, çevresini kutsal kıldığımız Mescid-i Aksa'ya (Kudüs'e) ulaştıran Allah, her türlü noksanlıktan münezzehtir. O her şeyi işiten ve her şeyi görendir."**[1]

Kudüs, H. 15. asırda İslâm toprağı olmuş, İslâm'ın hükümlerinin hâkim olduğu bir şehir hâline gelmişti. Güvenliği Müslümanlar tarafından sağlanan, halkı İslâm tabiiyetinde olan ve tarih boyunca ümmetin canı pahasına savunduğu bu belde, kıyamet saatine kadar herhangi bir işgal durumunda tüm Müslümanların korumak ve savunmakla yükümlü olduğu mübarek bir emanettir.

Zira bu kutsal toprakları diğer İslâm beldelerinden ayıran husus, İslâm'ın ilk kıblesi olmasıdır. Filistin meselesi yalnızca insani bir mesele değildir; bilakis bu, imanın özüne dokunan, İslâmî kimliğin ve ahirete imanımızın bir gereği olan bir meseledir! Bu, bir cihat meselesidir; bir hesap günü meselesidir; Allah'ın emrine bağlılık meselesidir.

Son yüzyılda Müslümanların yaşadığı en büyük felaket, ümmetin çelik iradesi ve kalkanı olan Hilâfet'in 1924'te yıkılmasıdır. Bu yıkımın en ağır sonuçlarından biri ise hiç şüphesiz, işgalci ve soykırımcı Yahudi varlığı "İsrail"in Filistin topraklarındaki işgali, katliamları ve zulmüdür. Bu azgın varlık, yalnızca toprak işgal etmekle yetinmemiş; bilakis tarihin gördüğü en aşağılık, en gayri insani ve gayri ahlaki suçların tamamını işlemiştir.

1 - İsra Suresi 1

Filistin, asırlar boyunca Müslümanların huzurla yaşadığı bir diyar iken, Sultan Abdülhamid Han'ın tahttan indirilmesinden sonra iktidarı ele geçiren hain zümrenin ihaneti sonucu kaybedilen topraklardan biri hâline gelmiştir. "İsrail" adı verilen bu sömürge projesini devlet olarak tanıyan ilk halkı Müslüman ülke maalesef Türkiye olmuştur. Böylece, İngilizlerin çizdiği haritalar ve onların ajanlarının yönettiği Mısır, Suriye, Ürdün, Lübnan gibi rejimler, bu Yahudi varlığının bekçiliğini üstlenmişlerdir. Günümüzde de bu ihanet zinciri devam etmektedir.

Sadece bu rejim bekçileri değil; bugün 57 İslâm beldesinin başındaki Batı ile kol kola yürüyen işbirlikçi yöneticiler sayesinde işgalci Yahudi varlığı işgal ve katliamlarını sürdürmektedir. Fakat kesin olan bir şey var ki; "İsrail" bu işgalleri ve saldırıları ne ilk defa yapmaktadır ne de durma niyetindedir. 1948'den bugüne, her defasında anlaşmaları ve sözde barış süreçlerini ayaklar altına alarak binlerce Müslümanı katletmiş, işgalini genişletmiş, şehirleri yerle bir etmiş, adeta taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmamıştır.

Öyle ise geriye cevaplandırılması gereken tek bir soru kalıyor: "İsrail" bu cürümleri işlerken buna kim dur diyecek? İşgali durduracak olan gerçek güç nedir? Bu işgale ve katliama kim engel olacak? Utanç verici bir sessizlik içinde, işgalci Yahudi varlığına adeta demir kubbe görevi yapan devletler mi? Etkisiz, içi boş kınama mesajları yayınlayan liderler mi? Tükenmiş diplomatik girişimler mi? Birleşmiş Milletler mi? Uluslararası toplum mu? Yoksa gücünü Allah'a olan bağlılığından alan ve ümmeti tek çatı altında toplayacak bir Hilâfet mi?

Aksa Tufanı: Kahramanca Direnişin, İmanın Zirveye Çıktığı ve "İsrail" ile Liderlerin Maskesinin Düştüğü Gün

Aksa Tufanı, hem "İsrail"in hem de ümmetin başındaki korkak yöneticilerin maskesini düşürmüş, Filistin'in direnişi ise yeniden tarih yazmıştır.

7 Ekim 2023 sabahı, dünya yeni bir gerçeğe uyandı. Filistinli mücahitler öncülüğünde başlatılan "Aksa Tufanı" operasyonu yalnızca bir saldırı değil; on yıllardır süren işgale karşı bir dirilişin, küresel bir meydan okumanın ve imanın gücünün ilanıydı. Bu harekât, mazlumun imanla kuşanmış gücünü, inancın en modern silahları bile dize getirdiğini ve "yenilmez" sanılan orduların nasıl aciz kalabildiğini tüm dünyaya gösterdi. Aynı zamanda "İsrail"in "yenilmezlik" efsanesini paramparça etti.

"İsrail" uzun zamandır "yenilmez ordu" yalanıyla hem kendi halkını hem de ümmeti uyuşturuyordu. Ancak Aksa Tufanı, bu korku perdesini yırttı ve bu işgalci varlığın aslında kâğıttan bir kaplan olduğunu ortaya koydu. Demir Kubbe sistemi, saldırının daha ilk saatlerinde işlevsiz kaldı. Dünyanın "en güçlü" denilen istihbarat kurumları Mossad ve Shin Bet'in şişirilmiş bir balon olduğu ifşa oldu.

Ölümü gördüğünde paniğe kapılan ve en küçük tehditte bile korkuya yenilen "İsrail" halkı, evlerini terk ederek sığınaklara kaçtı. 7 Ekim, ümmet için yeni bir milat oldu. Aksa Tufanı, zulme karşı susmanın değil; direnişin, fedakârlığın ve şehadete koşmanın bir kıyamı olduğunu ispatladı.

Filistin'in çocukları, gençleri, yiğitleri ve mücahitleri dünyaya şu dersi vermiştir: Teknolojik silahlar, iman karşısında aciz ve çaresizdir. 7 Ekim Aksa Tufanı, bütün dünyaya savaşın yalnızca silahla, yalnızca kurşunla değil; imanla, sabırla ve adanmışlıkla da kazanılabileceğini göstermiştir. Ve bunda da şanlı bir şekilde başarılı olmuştur.

Aksa Tufanı'nın en büyük mesajlarından biri de ümmete yöneliktir: Bu direniş asla yalnız bırakılmamalıdır. Siyasi birlik, askeri güç ve özellikle Hilâfet bilinci olmadan zafer kalıcı olmayacaktır. Aksa Tufanı bir kıvılcımdır; fakat bu kıvılcımı alevlendirecek olan ümmetin topyekûn ayağa kalkışıdır. Filistinli Müslümanlar, yıkılmaz ve sarsılmaz akideleriyle "İsrail" kâfirlerine karşı yeryüzünü dar etmişlerdir.

Yaklaşık iki sene geçmesine, soykırıma, aç ve susuz bırakılmalarına, katliamlara ve sayısız şehide rağmen, bu işgalci güç karşısında mücahitler ve kahraman Gazze halkı tek bir adım geri atmamış, boyun eğmemiştir. Çünkü Gazzeli Müslümanlar, "iman varsa imkân da vardır" hakikatini tüm dünyaya ispatlamıştır.

Ne yazık ki, bugünün reel politiğine teslim olmuş, ulus devlet sınırları içine hapsolmuş ve uluslararası sisteme entegre olmuş İslâm ümmetinin başındaki korkak ve aciz yöneticiler, bu meselenin iman değil imkân meselesi olduğu vehmine kapılarak, gücün sayıda ve teknolojide olduğu yalanını ümmete empoze etmişlerdir. Hâlbuki biraz olsun şanlı İslâm tarihine baksalardı, zaferin sayıda değil, imanda ve iradede olduğunu göreceklerdi.

Eğer üstünlük gerçekten sayıda, güçte ve teknolojik silahlarda olsaydı, Bedir'i, Uhud'u, Hendek'i,

Mute'yi, Mekke'nin ve Hayber'in fethini, Huneyn ve Tebük seferlerini nasıl anlamlandıracaktık? O savaşlarda Müslümanlar, sayı ve teçhizat bakımından düşmanlarından az olmalarına rağmen, çelik gibi irade ve sarsılmaz imanları sayesinde zafer kazanmışlardır.

Hiçbir reel politik hesap yapmadan, olaylara İslâmi bir pencereden bakan, güçlü siyasi irade ortaya koyan Hilâfet Devleti'nin halifeleri, nerede bir mazlum varsa ordularını onun imdadına göndermiş; nerede bir işgal ve sömürü varsa, mesafe gözetmeden Allah'ı razı etmek için hemen harekete geçmiştir.

Burada yanlış anlaşılmasın; "sayı, güç, gelişmiş silahlar önemsiz" demiyoruz. Ancak bunlar, güçlü bir imana sahip olunmadıkça, tek başına zafer getirmez. Bu konuda Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyuruyor:

[وَاَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللهِ وَعَدُوَّكُمْ]
"Allah'ın ve sizin düşmanlarınızı ve onların gerisinde olup sizin bilmediğiniz, ama Allah'ın bildiklerini korkutup caydırmak üzere, onlara karşı elinizden geldiği kadar güç ve savaş atları hazırlayın."[2]

"İsrail" Neden Durmuyor – Durdurulamıyor?

Allah'ın ipini koparmış ve kıyamet gününe kadar alınlarına zillet damgası vurulmuş bir kavim nasıl olur da durdurulamaz?

[ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ اَيْنَ مَا ثُقِفُوا اِلَّا بِحَبْلٍ مِنَ اللهِ وَحَبْلٍ مِنَ النَّاسِ] **"Allah'tan bir ipe ve insanlardan bir ipe tutunmadıkça, nerede bulunurlarsa bulunsunlar, onlara zillet damgası vurulmuş; Allah'ın gazabına uğramışlar ve aşağılanmaya mahkûm olmuşlardır."**[3]

Birinci ve en büyük faktör; bu gasıp ve işgalci varlığa çelik zırh ve can simidi görevi gören, ona her şartta destek veren, Gazzeli Müslümanları açlığa ve ölüme terk eden, güçlü ve modern ordulara sahip olmalarına rağmen bu işgal ve katliama son verecek ordularını harekete geçirmeyen, izzet ve şerefi kâfirlerin yanında arayan hain ve işbirlikçi yöneticilerdir.

İkinci faktör; Amerika ve Avrupa devletlerinin koşulsuz ve kesintisiz desteğidir. 7 Ekim Aksa Tufanı'ndan hemen sonra, her zaman olduğu gibi, bölgedeki ön karakolu ve güvenlik kalkanı olarak gördükleri "İsrail"e tam destek vererek, bu varlığın daha da cüretkârlaşmasını sağlamışlardır. Eğer sömürgeci devletlerin desteği ve bölge rejimlerinin koruması olmasaydı, bu aşağılık varlık çoktan haritadan silinmiş olurdu.

Dolayısıyla "İsrail", kendisini durduracak gerçek bir güç görmediği için durmuyor; işgal ve katliamlarını sürdürüyor. İslâm beldelerinin parçalanmışlığı, en modern silahlara sahip orduların pasifliği, yöneticilerin korkaklığı ve zilleti, bu işgalin en büyük dayanaklarıdır. Yahudi varlığı şunu çok iyi biliyor: Müslümanlar birleşmedikçe, tek bir siyasi otorite altında toplanmadıkça, dilediğini yapabilir; öldürebilir, katledebilir, sömürebilir. İşte bu yüzden bu kanlı varlık durmuyor.

"İsrail'i" Durduracak Yegâne Güç: Hilâfet

Nitekim işgalci varlığın Başbakanı Netanyahu, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada, "Akdeniz kıyısında herhangi bir halifeliğin kurulmasını kabul etmeyeceğiz" diyerek asıl korkusunu, en büyük endişesini ve gerçek hedefini açıkça beyan etmiştir.

Bugün ümmetin dağınıklığının, mazlum coğrafyaların acısının ve işgalin en büyük sebebi; kâfirler karşısında çelik iradeye sahip, tek merkezden komuta eden bir Hilâfet'in yokluğudur. Her ümmet parçası ayrı bir başın peşinde koşarken, düşman tek bir plan etrafında birleşmiş şekilde hareket etmektedir.

"İsrail" saldırıyor, katlediyor, öldürüyor, soykırıma tabi tutuyor; fakat ümmetin başında tek bir lider yok! Amerika ve sömürgeci Batı, ümmetin beldelerini işgal ediyor, servetini ve zenginliklerini yağmalıyor; fakat ümmetin ordusu yok! Zalimler kan döküyor; ama bunun hesabını soracak güçlü, siyasi bir otorite yok!

Fakat tüm bu olumsuzluklara rağmen, Gazze savaşı bir kez daha gösterdi ki; ümmette hâlâ irade var, sarsılmaz bir iman var, cesaret var, şehadet arzusu var. Ancak tüm bunları bir araya getirecek siyasi ve askerî birlik yok, ümmeti koruyacak Hilâfet yok.

Şayet ümmeti koruyacak bir Hilâfet olsaydı; tüm İslâm orduları tek merkezden harekete geçerdi. Tüm ümmet, seferberlik ruhuyla ayağa kalkardı. Düşman korkutulamaz değil; Müslümanlar korkutulamaz hâle gelirdi.

Tarihin hiçbir döneminde Müslümanların en güçlü silahı tanklar ya da füzeler olmamıştır. Mü-

2 - Enfal Suresi 60

3 - Âli İmrân Suresi 112

min bir kalbin taşıdığı iman, en gelişmiş silahlardan bile daha etkilidir. "İsrail"i gerçekten korkutan; Kudüs için canını feda etmeye hazır, tek yumruk olmuş bir ümmettir. Ve bu ümmet, sahipsiz kaldığında dağılır. Onu bir araya getirecek olan ise; ırklara, ulusal sınırlara ve devlet milliyetçiliğine değil, İslâm'a dayanan bir birliktir. İşte bu birlik, Hilâfet'tir.

Hilâfet sadece bir yönetim modeli değildir; o, ümmetin iradesini, kudretini ve izzetini temsil eden bir kalkandır. Peygamber Efendimiz SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

[إِنَّمَا الإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيُتَّقَى بِهِ] **"Şüphesiz imam (halife) bir kalkandır. Onun arkasında savaşılır ve onunla korunulur."**[4] Yine şöyle buyurmuştur:

[إِنَّ السُّلْطَانَ ظِلُّ اللَّهِ فِى الأَرْضِ يَأْوِى إِلَيْهِ كُلُّ مَظْلُومٍ] **"Sultan/Halife Allah'ın yeryüzündeki ve gök kubbe altındaki gölgesidir. Her zayıf ve mazlum, o gölge altına sığınır."**[5]

Hilâfet, yalnızca bir sembol değildir; ümmetin siyasi iradesi, askerî gücü ve şer'î yönetim biçimidir. Hilâfet demek; orduların Allah için yürüdüğü, düşmana korku salan bir sistem demektir. İşte "İsrail"i ve tüm sömürgeci kâfir devletleri gerçekten titretecek olan tam da budur: Yalnızca silah taşıyan değil, iman taşıyan bir ordu!

Hilâfet Varsa Ümmet Vardır!

Bugün Gazze'de akan kan, işgal ve soykırım yalnızca bombaların ve kurşunların eseri değildir; bu, Hilâfetsizliğin acı sonucudur. Eğer bir Hilâfet Devleti olsaydı; Kudüs asla yalnız kalmaz, Mescid-i Aksa'nın duvarları gözyaşı dökmez, "İsrail" bu kadar pervasız ve cüretkâr olamazdı.

Hilâfet, ümmetin ortak refleksidir. Hilâfet demek; Somali ve Yemen'in açlığına, Arakan'ın sessizliğine, Doğu Türkistan'ın çığlığına, Keşmir'in feryadına karşı tek bir yürek, tek bir ses olmaktır. Bu ses, Hilâfet çığlığına dönüşmediği sürece mazlumlar yalnız kalmaya, zalimler ise zulmüne devam etmeye devam edecektir.

Bugün çözüm; ümmetin tek bir çatı altında birleşmesi, inançla dirilmesi ve bu imanı kuvvete dönüştürmesidir. Ancak kuvvet, şer'î bir sistemin emrinde olduğunda anlam kazanır. Ve o sistem, Hilâfet'tir.

Hilâfet; ümmetin yeniden toparlanması, "İsrail"in ise gerçek bir güç karşısında ilk defa geri adım atması, ardından bu topraklardan arkalarına bile bakmadan kaçması demektir.

Müslümanlar artık şunu açıkça görmelidir: Siyonist rejimi ne Batı durdurur ne de onların siyasi çizgisinde yürüyen yöneticiler. Onu ancak imanla yoğrulmuş, cihatla beslenmiş bir kuvvet durdurur. Bu kuvvetin adı da, şekli de bellidir: Râşidî Hilâfet.

Peygamber Efendimiz SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

[لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ حَتَّى يَخْتَبِئَ الْيَهُودِيُّ مِنْ وَرَاءِ الْحَجَرِ وَالشَّجَرِ فَيَقُولُ الْحَجَرُ أَوِ الشَّجَرُ يَا مُسْلِمُ يَا عَبْدَ اللَّهِ هَذَا يَهُودِيٌّ خَلْفِي فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ إِلَّا الْغَرْقَدَ فَإِنَّهُ مِنْ شَجَرِ الْيَهُودِ] **"Müslümanlarla Yahudiler savaşmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Müslümanlar (galip gelerek) Yahudileri öldürecekler. Öyle ki, Yahudi taşın veya ağacın arkasına saklanacak, taş veya ağaç 'Ey Müslüman! Ey Allah'ın kulu! Şu arkamdaki Yahudi'dir, gel de onu öldür!' diyecektir. Sadece garkad ağacı müstesna; çünkü o Yahudilerin ağaçlarındandır."**[6]

Bu ümmet, ne zaman ki yeniden Allah'ın hükmüyle hükmeden bir halifeye biat eder; işte o gün ümmet özgür olur, Kudüs özgür olur, zalimler zelil olur.

Dolayısıyla bu işgalci varlığı mübarek Filistin topraklarından kıyamete kadar söküp atacak yegâne ve nihai çözüm, Müslümanların gücünü birleştirecek, orduları harekete geçirip oradaki işgalci gücü tamamen yok edecek ve bu toprakları aslı olan İslâm beldelerine ilhak edecek Hilâfet Devleti'nden başkası değildir.

Yaşanan son olaylar, başka bir çözümün mümkün olmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Bugün Filistin'in, Suriye'nin, Keşmir'in, Doğu Türkistan'ın ve tüm İslâm beldelerinin de Hilâfet Devleti'nden başka bir kurtuluş yolu yoktur. Bu hem şer'an hem aklen tartışmasız bir hakikattir.

[لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ] **"Çalışanlar, işte böyle bir şeyi elde etmek için çalışsınlar."**[7]

4 - *Müslim, İmâre 34*

5 - *Beyhaki*

6 - *Müslim, Fiten 82*

7 - *Saffat Suresi 61*

Dr. Abdurrahim Şen
abdurrahimsen@hotmail.com

ULUS DEVLET KAFESİ:
57 DEVLET VE KÜRESEL SİSTEMLE İŞ BİRLİĞİ

İslâm'ın son devleti Osmanlı Hilâfeti, I. Dünya Savaşı sonrasında siyasi sahneden düşürüldü. Osmanlı bakiyesi topraklarda ulus devletler kuruldu. Bu devletlerin mimarisi, 20. yüzyılın ilk yarısında İngiltere'nin başını çektiği Avrupalı sömürgeci devletler tarafından şekillendirildi. İkinci yarısında ise – Pax Americana döneminde (ABD'nin küresel bir aktör olarak öne çıktığı II. Dünya Savaşı sonrası) – bu devletler, siyasi, ekonomik ve askerî açıdan Amerikan politik mimarisi tarafından konumlandırıldılar.

İslâm coğrafyasında ulus devletler çoğunlukla Amerika'nın, kısmen İngiltere'nin yörüngesinde hareket eden "uydu" veya "tâbi" devletler hâline geldi. Öncülük ettikleri küresel kuruluşlar ve uluslararası sözleşmelerle bu ulus devletler, siyasi, ekonomik ve askerî açıdan kendi çıkarları ekseninde hareket eden, kendi yörüngesinde dönen devletler hâline getirildiler.

Bu ulus devletlerin Batı'nın yörüngesinde hareket ettikleri, **Gazze savaşı** ile birlikte herkes nazarında âşikâr olmuştur. Bu süreç, İslâm coğrafyasında ulus devletlerin tomografisini çekmiş, derin yapısal hastalıklarla malûl, felçli yapılar olduklarını ortaya koymuştur. Yaklaşık iki yıldır devam eden mezalimi sonlandırmak adına hiçbir

somut adım atmamışlardır: Yahudi varlığı ile diplomatik ilişkileri kesmemişler, ticareti durdurmamışlar, yakıt transferine devam etmişlerdir. Savunma fuarlarında şirketlerine katliam makinelerini sergilemelerine izin verirken, katillerin protesto edilmesine dahi izin vermeyerek adeta "İsrail" için dokunulmazlık zırhı oluşturmuşlar, gerçek bir demir kubbe olmuşlardır. Gazze'de bebek katleden Yahudi canileri vatandaşlıktan çıkarma taleplerini gündemlerine dahi almamışlardır.

"İsrail"in müsaade ettiğinin dışında Gazze'ye bir damla su sokamadıkları gibi, insani yardımları ölüm oyununa çeviren, dağıtım noktalarında ölüm pusuları kuran "İsrail"i; bütün bunların sponsorluğunda gerçekleştiği BM'ye havale ederek boşlukta adım atmayı "bir şey yapmak" olarak servis etmişlerdir. Bu liste uzatılabilir, ancak yirmi iki ayın sonunda New York Deklarasyonu'na imza atmaları; 7 Ekim saldırısını kınamaları, Hamas'ın silahsızlandırılması ve Gazze'nin "İsrail" kuklası Abbas yönetimine bağlanmasını talep etmeleri, somut adımı Gazze değil, "İsrail" lehine attıklarını göstermiştir.

İslâm (Filistin) topraklarının %78'inde işgali meşrulaştıran, kalan %22'sinde kartondan bir devleti dayatan iki devletli çözümle "İsrail"in güvenliğini merkeze alan Amerikan politik mimarisiyle şekillenen; dış politikalarını Amerikan çıkarları ekseninde döndüren uydu devletler olduklarını âşikâr etmişlerdir.

Aslında bu durum, coğrafyamızda kurulu ulus devlet aygıtının derin ve yapısal sorunları olan bir aygıt olduğu gerçeği ile Müslümanları yüzleştirmiştir. Nedir o yapısal sorun? **İslâm coğrafyasındaki ulus devletler, İslâm'a değil, Batı'ya aittir. İlk defa Batı'da üretilmiş, ardından İslâm coğrafyasına monte edilmiştir.** Bu makinenin, ulus devlet mekanizmasının mühendisliği, fabrika ayarları, patenti tamamen **sömürgeci kapitalistlere aittir.** Sadece başına "millî" iliştirilmiştir.

Ve sürekli olarak **Batı'nın denetimindeki küresel kuruluşlar (BM, NATO, IMF, AB, AP) aracılığıyla siyasi, askerî, ekonomik, hukuki ve kültürel tüm yönlerden "servis" ve "bakım"a alınarak fabrika ayarları kontrol edilmektedir.** Devlet organlarını (iktidarı) kullanma kılavuzuna uygun olan siyasi partiler akredite edilmektedir. Küresel kurucu devletlerin yörüngesinde döndükleri sürece, **bu devasa ulus devlet makinesinin başında hangi iktidarın bulunduğunun bir önemi yoktur. İktidardakiler sadece Batı namına bu işleyişi sağlayan makinist konumundadırlar. Dönem dönem makine arızalanır, parçalarını değiştirirler; paslanır, yağlayıp işler hâle getirirler.**

"İsrail"in müsaade ettiğinin dışında Gazze'ye bir damla su sokamadıkları gibi, insani yardımları ölüm oyununa çeviren, dağıtım noktalarında ölüm pusuları kuran "İsrail"i; bütün bunların sponsorluğunda gerçekleştiği BM'ye havale ederek boşlukta adım atmayı "bir şey yapmak" olarak servis etmişlerdir. Bu liste uzatılabilir, ancak yirmi iki ayın sonunda New York Deklarasyonu'na imza atmaları; 7 Ekim saldırısını kınamaları, Hamas'ın silahsızlandırılması ve Gazze'nin "İsrail" kuklası Abbas yönetimine bağlanmasını talep etmeleri, somut adımı Gazze değil, "İsrail" lehine attıklarını göstermiştir.

Mühendisliğiyle, tasarımıyla tamamen sömürgeci Batı'ya ait fakat bizim coğrafyamızda kurulmuş bu makinenin **iki vazife**si vardır:

Coğrafyamızın ekonomik kaynaklarını Batı'ya taşımak,

Siyasi ve stratejik imkânlarını Batılı devletlerin çıkarları doğrultusunda kullandırarak onları birinci devlet konumuna taşımak ve devletler hiyerarşisindeki bu konumlarını korumak.

Maalesef bu uydu/ulus devletler, sözde ulusa ait olduğu söylenen egemenlik haklarını; yörüngesinde döndükleri emperyal devletlere ve küresel hegemonik kurumlara teslim etmişlerdir. Bu yönüyle İslâm coğrafyasındaki ulus devletler, Müslüman halkların iradelerinin hapsedildiği kafeslerdir: 57 devasa kafes, birer açık hava hapishanesi…

Bu kafes, böylesine bir mezalim sırasında bile Müslümanların birbirlerine en ufak bir yardımın ulaşmasına dahi izin vermeyen çelik teller ve çelik gibi uluslararası sözleşmelerle örülüdür. Halklar kaynıyor, yürekleri kavruluyor; ama bu kafesin bekçileri, soğuk yüzlü bir gardiyan gibi ulus devletin nöbetini tutmaya devam ediyor.

Aslında bu ulus devletler, sınırları içinde "egemen devletler" değil; dünyanın egemen güçleri adına milletlerin iradesine egemen olan devletlerdir. Bu irade hapsi, Batılı devletler adına ve onların çıkarları doğrultusunda gerçekleşmektedir. **İslâm ümmeti, yüz yıl önce kendi öz yurdunda işte bu ulus devletlerin kurulmasıyla birlikte devasa bir hapishaneye kapatılmış oldu.**

Ulus devlet modelinin İslâm coğrafyasına monte edilmesindeki en önemli amaçlardan biri, Müslümanları parçalamak, kolay yönetilebilir hâle getirmek ve sömürmektir. Zira İslâm ümmeti; akîdesi, kıblesi, hukuk sistemi ve onu uygulayan devleti ile bir olduğu sürece, servetlerinin sömürülmesi ve topraklarının işgal edilmesi imkânsızdı.

O sebeple geniş ailemiz parçalandı, kompartımanlara bölündü. Kalabalık bir aile düşünün: 57 odalı bir evde oturuyorlar… Ebeveyn odası, ayrı ayrı çocuk odaları, gelinler, damatlar, torunlar; geniş bir aile… Bu aile, evin ortasındaki kocaman salonda bir araya geliyor, yiyor, içiyor, muhabbet ediyor… Ve herkes birbirinin odasına rahatça girip çıkabiliyor.

Derken bir gece, hane halkı derin uykudayken odaların kapılarına beton duvarlar örülüyor. Sabah kalktıklarında karşılarında duvarları, aralarına çekilen sınırları buluyorlar… Artık salonda toplanamıyorlar, kimse kimsenin odasına giremiyor. Ve öyle bir eğitim sistemi kurgulanmış ki; yıllarca aynı çatı altında yaşamış kardeşler, ayrı kimliklerle (uluslar) birbirine düşman hâle getirilmiş.

İşte bu **ulus devletler, ümmetimizin bir gaflet anında –aydınlarının ve münevverlerinin Batı kültürüyle zehirlendiği ve morfinlendiği bir anda– cebren ve hile ile coğrafyamıza kondurulmuş "gecekondu"lardır.** Dolayısıyla meşruiyet açısından malûldürler. Bu toprakların ana unsuru olan Müslümanların inancına, kültürüne ve İslâm hukuk kriterlerine uygun olmayan **"ruhsatsız" yapılardır.** Bu, yapısal açıdan ulus devletin meşruiyet sorununa işaret etmektedir.

Bir de İslâm âlemi ile ilişkileri, yani politik açıdan sorunlu yönleri vardır. Bunlar, kriz anlarında kendini çok daha görünür kılar. **Ulus devletler, yörüngesinde döndükleri büyük devletin çıkarları ekseninde hareket etmek üzere programlanmış devletlerdir. Ancak İslâm dünyasında yönetimler ve yönlendirici elitler (aydınlar ve fikir adamları), bunu sözüm ona "uluslarının çıkarıymış" gibi perdeliyorlar.**

"Ulusal çıkar" morfini ile halklarını uyuşturuyorlar. Lokal anestezi gibi düşünün: Diş doktoru, operasyon yapılacak bölgeye morfini vurur; sonra oyup keser, sinirleri alır, dişi kökünden söker; hasta ise hiçbir şey hissetmez. **Ulusçuluk**, ulusal sınırlar ve bu sınırlar üzerinden belirlenen "ulusal çıkarlar" da işte böyle bir morfin gibidir: İktidarları koltuklarında uyuşturur, sınır ötesindeki mezalimi sonlandırmak için somut adımlar atmalarına engel olur. Çünkü artık orayı kendi parçası olarak görmez, hissetmez.

Bu mezalimin Yunan tarafından Edirne'de işlendiğini düşünelim… Akla gelen ilk eylem planı; diplomatik, ticari, siyasi tüm ilişkilerin kesilmesi ve güvenlik güçlerinin seferber edilmesi olurdu. Herkes "Nerede bu devlet, nerede güvenlik birimleri?" diye sözü muhatabına söylerdi. Ulusal sınırlar içinde yaşanan bir saldırı karşısında mantık doğru işletilirdi.

O hâlde bu ulus devlet yapısı, mezalimi def etmek için gerekli adımların atılmasını engelliyor. **Ulusçuluğun zehirlediği elitler, sözü muhatabının dışında havaya, suya, boşluğa söylüyorlar. Çünkü Batı kültürüyle morfinlenmişler…**

Hani Müslümanlar tek bir vücut, tek bir beden gibiydiler? Bu çağda Allah Rasulü SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in şu hadisini işitmeyen kaldı mı?

[مثل المؤمنين فى توادهم وتراحمهم وتعاطفهم مثل الجسد إذا اشتكى منه عضو تداعى له سائر الجسد بالسهر والحمى] **"Mü'minler birbirlerini**

sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." [1]

Sonra bu ulus devletlerin bağlı olduğu uluslararası yasalar, devletlerin egemenlik haklarını gasp ediyor; "başka ülkelerin iç işlerine karışmama" kuralı gereğince, bir bedenin parçaları gibi olmaları gereken Müslümanların birbirlerine yardım etmelerini engelliyor. Dahası, işgal ettiği topraklarda "İsrail"in yaptığı tüm katliam ve şenaatler "iç işler" olarak değerlendirilerek müdahale edilmiyor.

Peki çözüm ne?

Müslüman halkların siyasi iradelerini ipotek altına alan ve ordularını kışlalara hapseden **ulus devlet kafesinden** kurtulmak; bedenimizin parçalarını toplamak, İslâm beldelerini bir ve bölünmez bir bütün hâline getirmektir. Allah Rasulü SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

[المسلمونَ تتكافأُ دماؤُهُم..وهم يدٌ على من سواهم] **"Müslümanların kanları birbirine denktir... Onlar kendilerinden başkalarına karşı bir el gibidir."**[2]

Yani Türkiyelinin kanı, malı, çıkarı; Gazzelinin kanı, malı, çıkarından daha üstün değildir. Onlar kâfirlere karşı birlik içinde bir el, tek güç, yekvücuttur. Rabbimiz, **ipine (*vahye*) birlikte sarılmamızı, bölünmememizi emretmiş**[3] ve bizleri **"tek ümmet"** olarak nitelemiştir[4].

Bu makalenin hacmi, konuyla ilgili şer'î delilleri ve fakihlerin görüşlerini serdetmemize imkân vermiyor. Ancak fakihlerin, ilgili delillerden hareketle yapmış oldukları **Hilâfet** tanımı bile tek başına "efrâdı câmi, ağyârını mâni" bir tanımdır ve meramımızı anlatma kapasitesi son derece yüksektir. **Fakihler, Hilâfet kurumunu; "Şer'i ahkâmı uygulamak için dünyadaki tüm Müslümanların genel başkanlığı" olarak tanımlamışlardır. Yani dünyada tüm Müslümanların tek devleti olabilir, ikincisi olamaz; 57'si ise hiç olamaz.** Diğer bir ifadeyle, ulus devlet modeli İslâm açısından gayrimeşru bir modeldir.

Şer'i açıdan durum böyle... Aklî açıdan ise, hassaten 7 Ekim sonrası yaşananlar; 57 ulus devletin bir tek halife etmediğini kanıtlamıştır. Siyasi iradesi, ekonomik kaynakları, coğrafi ve askerî kapasitesi 57 parçaya bölünmüş bu hâliyle İslâm âleminin, küfür milletine karşı izzetini, şerefini, canlarını ve kutsallarını koruyamayacağı açıkça görülmüştür.

Buna rağmen, içlerinde Pakistan gibi nükleer bir güce; Türkiye gibi dünyanın en büyük on askerî gücü arasına giren ordusuna rağmen "henüz güçsüz" ve "hazırlıksız" olduklarını söyleyenler; **iki devletli çözümü**, kartondan bir Filistin devletini "çözüm" olarak sunuyorlar!

Peki bu sözde **Filistin devletinin bir toprağı olacak mı? Hayır. Mahalle mahalle, sokak sokak bölünmüş; "İsrail" kontrol noktaları ile delik deşik edilmiş, fiilen işgal altında; ağır silahları olmayan, uçağı olmayan, sadece polis teşkilatı düzeyinde güvenlik birimleri olacak bir "devlet"...**

Üstelik bu polis teşkilatı da "İsrail" keyfine göre saldırdığında, tepki verecek Filistin halkına karşı "İsrail"i korumak için kullanılacak. Yani **"İsrail"in güvenliği için oluşturulacak bir karakol devleti**... Kartondan **bir ulus devlet**...

57'nin üzerine bir sayı daha eklenecek ve 58 olacak! Hukuk tanımaz **Yahudi varlığının saldırganlığı karşısında; dünyanın en güçlü ordularından birine sahip Türkiye, nükleer güce sahip Pakistan veya bölgenin en güçlü ordusu Mısır hâlâ karşı koyacak güce ve hazırlığa sahip değilse, bu sözde yeni devletin neye gücü yetecek?!**

İşte bu, Amerika'nın Filistin topraklarının %78'inde "İsrail" işgalini resmileştirmek ve İslâm dünyasıyla normalleştirmek için Müslümanlara dayattığı habis planlarından başka bir şey değildir. İslâm dünyasındaki yönetimler, bu habis planla halklarını oyalamayı siyaset zannediyorlar.

Çünkü mevcut **ulus devletler, uydu devletlerdir**; Amerika'nın yörüngesinde hareket etmektedirler. **57'si "İsrail" sorununa çözüm olmadığı gibi, 58.'si de asla çözüm olmayacaktır. Gerçek çözüm, ümmetimizi yüzyıl önce hapsedildiği ulus devlet kafesinden çıkararak; tüm dinamiklerini, coğrafyasının imkânlarını ve askerî gücünü birleştirerek harekete geçirecek Hilâfet Devleti'dir.**

[لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ] **"Çalışanlar (Gazze için uğraş içinde olanlar), böylesi bir şey (gaye) için çalışsınlar."**[5]

1 - *Buhari, Edeb 27*

2 - *Ebu Davud, 4530*

3 - *Âli İmran Suresi 103*

4 - *Enbiya Suresi 92*

5 - *Saffat Suresi 61*

Mehmet Çetinbudak
cetinbudak@hotmail.com

ÜÇÜNCÜ YILINA GİRERKEN
7 EKİM AKSA TUFANI

2023'ün sonbaharında, dünya gündemi bambaşka şeylerle meşguldü. "Normalleşme" adı altında Arap rejimleri ile "İsrail" arasında kurulan diplomatik köprüler, "yeni bir Ortadoğu" vaadiyle süsleniyordu. Körfez ülkeleri iş birliklerini genişletiyor, Türkiye "bölgesel barış" söylemleriyle yeni bir rota çiziyordu. Dünya, sanki her şey rayına oturuyormuş gibi davranıyordu.

▼ **7 Ekim 2023:** Hamas'ın silahlı kanadı Kassam Tugayları, sabaha karşı "İsrail"e karşı Aksa Tufanı operasyonunu başlattı.

7 Ekim sabahı, bu suni düzeni yerle bir eden bir kıvılcım parladı: Aksa Tufanı. Gazze'den yükselen bu beklenmedik direniş dalgası, sadece "İsrail"in askerî hesaplarını değil, ümmetin umutsuzluk kabuğunu da kırdı. Bu tufan, belki de en çok şunu hatırlattı: İslâm ümmetinde hayır tükenmez. Herkesin unuttuğu bir hakikati, Mescid-i Aksa hatırlattı yeniden.

Kudüs... Peygamberlerin izini taşıyan şehir. Mescid-i Aksa... Göğe yükselişin ilk durağı. Allah'ın bereketli kıldığı bu yer, yüzyıllardır olduğu gibi yine İslâm ümmetinin kalbinin attığı nokta oldu. Ve bu kalp, tam da o gün yeniden atmaya başladı.

▼ **8 Ekim 2023:** "İsrail" Gazze'ye topyekûn bombardımana başladı.

Aksa Tufanı'nın ardından başlayan işgal ve soykırım süreci, hepimizin gözleri önünde cereyan etti.

▼ **13 Ekim 2023:** "İsrail", Gazze'nin güneyine zorunlu tahliye çağrısı yaptı. Yaklaşık 1 milyon kişi yerinden edildi.

Yüzbinlerce insan evsiz kaldı, on binlercesi şehit oldu. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar... "İsrail"in durmak bilmeyen bombaları, Gazze'yi açık hava hapishanesinden toplu ölümlerle dolu bir yıkım coğrafyasına dönüştürdü.

▼ **Kasım 2023:** Gazze'de sağlık sistemi çöktü; hastaneler elektriksiz ve ilaçsız kaldı. BM "insani felaket" ilan etti.

Hastaneleri bombaladılar, bebek kuvözleri, yoğun bakım üniteleri elektriksiz kaldı, ameliyatlar narkozsuz yapıldı. Tam bir insanlık dramı, komple bir yıkım.

Ama Müslümanların öfkesi bu yıkımın altında kalmadı. Tüm dünyada sokaklar doldu taştı. Bu öfke sadece bir tepki değildi; küfür ile İslâm arasındaki savaşın hiç bitmediğini, sadece biçim değiştirdiğini ilan eden bir haykırıştı.

▼ **Aralık 2023:** ABD Kongresi, "İsrail"e 14 milyar dolarlık askerî yardım paketini onayladı.

Siyasi cephede ise tablo çok netti: ABD, "İsrail"in en büyük destekçisiydi. Üsler, silahlar, diplomatik kalkanlar... Hepsi Tel Aviv'in emrine verilmişti. Avrupa da farklı değildi; sözde insan hakları havarisi ülkeler, Gazze'deki soykırımı ya görmezden geldi ya da doğrudan destekledi. "'İsrail'in kendini savunma hakkı" bahanesi, çocuk cesetlerinin üzerini örtmeye yetmedi ama utanmazlığı örtmeye fazlasıyla yaradı.

▼ **Ocak 2024:** Uluslararası Adalet Divanı, Güney Afrika'nın "İsrail"e karşı açtığı soykırım davasını kabul etti.

Aynı dönemde Arap rejimleri ise Gazze'yi yüz üstü bırakmakta hiç tereddüt etmedi. Mısır, Refah Sınır Kapısı'nı neredeyse tamamen kapalı tuttu. Suudi Arabistan, tepkilerini diplomatik kelimelerle yumuşattı. BAE, "İsrail"le ticareti kesmek şöyle dursun, iki ülke arasındaki tüm ürünlerin yaklaşık %96'sında gümrük vergisi olmadan ticaretini arttırdı. İran ise her zamanki gibi sahnede görünse de gerçekte Gazze'ye ne askerî ne lojistik anlamda bir destek sundu.

7 Ekim sabahı, bu suni düzeni yerle bir eden bir kıvılcım parladı: Aksa Tufanı. Gazze'den yükselen bu beklenmedik direniş dalgası, sadece "İsrail"in askerî hesaplarını değil, ümmetin umutsuzluk kabuğunu da kırdı. Bu tufan, belki de en çok şunu hatırlattı: İslâm ümmetinde hayır tükenmez. Herkesin unuttuğu bir hakikati, Mescid-i Aksa hatırlattı yeniden.

▼ **Şubat 2024:** Gazze'de ölü sayısı 30.000'i geçti; çoğu kadın ve çocuklardan oluşuyordu.

Türkiye ise söylem düzeyinde ses yükseltiyor gibi gözükse de "İsrail"le diplomatik ve ekonomik ilişkileri kesmedi. Ambargo yoktu, yaptırım yoktu, sadece duygusal nutuklar vardı.

▼ **Mart 2024:** "İsrail", Refah Sınır Kapısı'nı hedef almaya başladı; güney Gazze de güvenli olmaktan çıktı.

İslâm İşbirliği Teşkilatı gibi kurumlar ise adeta sessizliğe gömüldü. Toplantılar yapıldı, sonuç bildirgeleri yayımlandı ama Gazze'de bir gram değişiklik olmadı. Bu sessizlik, "İsrail"in cesaretini büyüttü; ümmetin hayal kırıklığını derinleştirdi.

▼ **Nisan 2024:** Londra, İstanbul, Paris, Jakarta gibi şehirlerde Gazze için büyük yürüyüşler düzenlendi.

Batı'nın ikiyüzlülüğü de bu savaşla bir kez daha gün yüzüne çıktı. Kapitalist çıkarlar uğruna tüm ilkelerini, tüm değerlerini rafa kaldırdılar. İnsan hakları, uluslararası hukuk, Birleşmiş Milletler... Bu kavram ve kurumların ne kadar içi boş olduğunu, sadece gerektiğinde kullanılan birer araç olduklarını herkes gördü. Avrupa ve Amerika halkları bile artık bu çelişkileri sorguluyor.

- **Mayıs 2024:** Gazze'de kıtlık başladı. Bebekler açlıktan ölmeye başladı. "İsrail" yardım konvoylarını engelledi.
- **Haziran 2024:** Arap Birliği'nin Kahire toplantısı yine etkisiz kaldı. "İsrail"e yaptırım çağrısı yapılmadı.
- **Temmuz 2024:** BM Genel Sekreteri, Gazze'de "savaş suçu işlendiği yönünde ciddi şüpheler var" açıklamasında bulundu.
- **Ağustos 2024:** "İsrail", Gazze'de hastane ve okul kalıntılarını yeniden hedef aldı. Sivil ölümler yeniden tırmandı.
- **Eylül 2024:** Gazze'de elektrik tamamen kesildi. Cesetler günlerce sokaklarda kaldı.
- **Ekim 2024:** Aksa Tufanı'nın 1. yıldönümünde İslâm dünyasında büyük protestolar düzenlendi.
- **Kasım 2024:** ABD seçim sürecinde Filistin konusu tartışılsa da iki ana aday da "İsrail" desteğini sürdürdü.
- **Ocak 2025:** "İsrail", Gazze'de 500. gününü doldurdu. Direniş hâlâ devam ediyordu.
- **Şubat 2025:** İslâm İşbirliği Teşkilatı yine toplandı ama somut bir adım atmadı.
- **Mart 2025:** BM Güvenlik Konseyi'nde ateşkes önerisi, ABD tarafından tekrar veto edildi.
- **Mayıs 2025:** Gazze'de şehit sayısı 50 bini aştı. "Filistin Soykırımı" ifadesi yaygınlaştı.
- **Temmuz 2025:** Avrupa'da kamuoyu baskısıyla bazı ülkeler "İsrail"e silah ambargosu koymaya başladı.
- **Ağustos 2025:** Gazze yerle bir oldu ama teslim olmadı. Direniş sürüyor. "İsrail" kazanamadı, ümmet uyanıyor.

Peki sonra ne olacak?

Aksa Tufanı'nın sadece savaş değil, bir uyanış olduğunu artık daha çok kişi fark ediyor. Bu süreçte İslâm beldelerinin başındaki yöneticilerin ümmetin değil, ABD'nin ve Batı'nın menfaatlerinin yanında yer aldığı daha da açık hale geldi. Müslüman halklar, yöneticilerinin nasıl hainice davrandığını, sadece koltuklarını korumak adına mazlumları nasıl yüzüstü bıraktığını iliklerine kadar hissetti.

ABD ise bu savaşla birlikte zayıflayan gücünü bir kez daha ortaya koydu. Eskisi gibi "dünyanın jandarması" olamayacağını, kurduğu düzenin artık çatırdadığını dünya âleme göstermiş oldu. "İsrail"i tüm gücüyle savunmasına rağmen ne askerî zafer elde edebildi, ne de itibarını koruyabildi.

Ve "İsrail"... Evet, bugüne dek özelde Gazze'de genelde tüm Filistin'de Müslümanlara birçok yıkım yaşattı. Ama hiçbir gerçek galibiyet elde edemedi. Bugün artık Filistinlilerin direnişi sadece Gazze'de değil, tüm dünyada yankılanıyor. "İsrail"in askerî teknolojisi var ama moral üstünlüğü yok. Gücü var ama meşruiyeti kalmadı. Ve herkes biliyor: böyle bir devlet, uzun süre ayakta kalamaz.

Batı'nın ikiyüzlülüğü de bu savaşla bir kez daha gün yüzüne çıktı. Kapitalist çıkarlar uğruna tüm ilkelerini, tüm değerlerini rafa kaldırdılar. İnsan hakları, uluslararası hukuk, Birleşmiş Milletler... Bu kavram ve kurumların ne kadar içi boş olduğunu, sadece gerektiğinde kullanılan birer araç olduklarını herkes gördü. Avrupa ve Amerika halkları bile artık bu çelişkileri sorguluyor. Kapitalizmin, kendi içinden çürümeye başladığına dair işaretler çoğalıyor.

Ve Müslümanlar... Belki de en önemli farkındalık Müslümanların zihinlerinde oluştu. Ümmet, parçalanmış yapısıyla ne kadar aciz kaldığını; Arap Ligi'nin de İİT'nin de bir işe yaramadığını çok iyi anladı. Bu savaş, İslâm dünyasının mevcut yapılarla ayakta kalamayacağını, gerçek bir birliktelik olmadan zalime karşı durulamayacağını gösterdi. Bu birliktelik ise ne Arapçılıkla ne Türklükle ne Şiilikle ne mezhepçilikle kurulabilir. Bu birliktelik ancak Allah'ın emrettiği şekilde bir Halifelik ile mümkündür.

Çözüm bellidir. Hilafet, sadece bir yönetim modeli değil; ümmetin izzeti, mazlumların sığınağı, zalimin korkusudur. Aksa Tufanı, belki de bu farkındalığın başlangıcı oldu. Ve bu farkındalık bir kez yayıldı mı, onu hiçbir sınır, hiçbir rejim, hiçbir işbirlikçi durduramaz.

Yusuf Yavuzkan
ysf79@msn.com

ABD-"İSRAİL" İLİŞKİLERİNİN MAHİYETİ VE ORTADOĞU'YA ETKİLERİ

ABD-"İsrail" ilişkileri, 1948 yılında "İsrail" Devleti'nin(!) kuruluşunu takiben ABD Başkanı Harry S. Truman'ın "İsrail"i tanıyan ilk dünya lideri olmasıyla başlamış ve Soğuk Savaş dinamikleri içinde stratejik bir ittifaka dönüşmüştür. Günümüzde bu ilişki, yıllık milyarlarca dolarlık askerî yardım, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ndeki (BMGK) diplomatik koruma ve derin istihbarat iş birliği ile perçinlenmiş durumdadır. Ancak bu ittifakın doğası, basit bir müttefiklik ilişkisinin ötesinde, uluslararası ilişkiler teorilerinin sınırlarını zorlayan özgün bir yapı arz etmektedir.

Literatürde bu ilişkiyi açıklamaya yönelik iki temel argüman öne çıkmaktadır. Birinci görüş, John Mearsheimer ve Stephen Walt'ın "İsrail Lobisi ve ABD Dış Politikası" adlı çalışmalarında popülerleştirdiği "kuyruğun köpeği sallaması" (the tail wagging the dog) ya da Türkçe deyimiyle "ayakların baş olması" tezidir. Bu teze göre, ABD içindeki güçlü ve organize Yahudi lobisi (başta AIPAC olmak üzere), Amerikan dış politikasını, ABD'nin ulusal çıkarlarıyla her zaman örtüşmese dahi, "İsrail"in çıkarları doğrultusunda şekillendirme kapasitesine sahiptir. İkinci görüş ise, realist bir perspektiften yola çıkarak, "İsrail"in ABD için Ortadoğu'da vazgeçilmez bir "stratejik varlık" olduğunu savunur. Bu görüşe göre ABD, bölgedeki çıkarlarını korumak için "İsrail"i bir ileri karakol olarak kullanmakta ve bu nedenle "İsrail"e koşulsuz destek vermektedir.

Her iki tezin de kısmi doğruluklar içerdiği kabul edilebilir, ancak bu özel ilişkinin temel dinamiğinin asimetrik bir bağımlılık, ideolojik bir maksat ve hiyerarşik bir yapı üzerine kurulu olduğu açıktır. "İsrail"in lobi faaliyetleri ve stratejik önemi ABD politikalarını etkileyebilse de, bu etki ABD'nin temel stratejik çerçevesi içinde kaldığı sürece mümkündür. ABD'nin büyük stratejisiyle çatıştığı anlarda, karar alıcı mekanizmanın Washington'da olduğu çok net bir şekilde görülebilir. Bu bağlamda, öncelikle bu özel ilişkinin tarihsel temellerini ve ABD'nin "İsrail"in kuruluşundaki rolüne, ardından lobi faktörüne ve "İsrail"in ABD'ye olan yapısal bağımlılığına bakalım. Sonrasında ise Trump ve Biden dönemlerindeki politika değişimleri ve güncel Gazze krizindeki ABD tavrını ele alalım.

"İsrail"in 14 Mayıs 1948'de bağımsızlığını ilan etmesinden sadece 11 dakika sonra ABD tarafından tanınması, genellikle bu özel ilişkinin başlangıç noktası olarak kabul edilir. Truman'ın kararı, Soğuk Savaş'ın başlangıç yıllarında Sovyetler Birliği'nin de "İsrail"i tanımasıyla birlikte, Ortadoğu'da nüfuz alanlarını kontrol mücadelesinin bir parçası olarak da okunmalıdır. Esasen "İsrail" varlığını inşa eden ilk başlangıç noktası 1917 Balfour Deklarasyonu'ydu ve Filistin mandasını kontrol eden İngilizler, 1948'e giden süreç boyunca yüz binlerce Yahudi'yi Filistin'e getirtip silahlandırmış, Müslümanları topraklarından cebren ve hile ile çıkarmış, devlet dinamiklerini peyderpey oluşturmuştu. II. Dünya Savaşı ile birlikte dünya sahnesine açılan ABD'nin "İsrail"in kuruluşundaki rolü, bir "yaratıcı" rolünden ziyade, ortaya çıkan fiilî durumu stratejik çıkarları doğrultusunda hızla tanıyan ve meşrulaştıran bir "kolaylaştırıcı" rolüydü.

Bu pragmatik başlangıç, ilişkinin ilerleyen yıllardaki seyrini de belirleyecekti: ABD, "İsrail"i her zaman kendi küresel ve bölgesel çıkarlarının bir enstrümanı olarak görme eğiliminde olmuştur. Başka bir ifadeyle ABD, devletler arası düzenin yeniden şekillendiği yeni dünya düzeninde Yahudi varlığını, Batı hegemonyasının sigortası olarak konumlandırmıştı. Bu, yalnızca ABD'nin değil, aynı zamanda diğer Batılı sömürgeci devletlerin de paylaştığı ve günümüze kadar işlevini sürdüren ortak bir vizyondu. Bilhassa 1948-1967 arası dönemde ve sonrasında, ABD'nin yanı sıra Avrupalı sömürgeciler de Yahudi varlığının bölgede tutunması, kök salması, yenilmezlik unvanına sahip olması ve devletler arası koruma altında pervasızca cürümler işlemesi için kalkan görevi üstlenmişlerdi.

ABD, devletler arası düzenin yeniden şekillendiği yeni dünya düzeninde Yahudi varlığını, Batı hegemonyasının sigortası olarak konumlandırmıştı. Bu, yalnızca ABD'nin değil, aynı zamanda diğer Batılı sömürgeci devletlerin de paylaştığı ve günümüze kadar işlevini sürdüren ortak bir vizyondu.

Yahudi varlığının sahip olduğu eşi benzeri görülmemiş bu olağanüstü ayrıcalıklar, yenilmezlik payesi ve devletler arası koruma, vakıayı gözlemleyenler ve analiz edenler arasında ihtilafa neden olmuş, halen popülaritesi devam eden bazı yorumlar, Yahudi varlığının dünyaya hükmettiği vehmini körüklemiştir.

ABD-"İsrail" ilişkilerini "İsrail" lehine açıklayan en popüler argüman, şüphesiz ABD iç politikasındaki "İsrail" lobisinin etkinliğidir. Amerikan "İsrail" Halkla İlişkiler Komitesi (AIPAC) gibi kuruluşlar, kongre üyeleri üzerindeki finansal ve siyasî baskı gücü, medya ve düşünce kuruluşları aracılığıyla kamuoyunu yönlendirme kapasitesi ve seçim kampanyalarındaki belirleyici rolü ile bilinmektedir. Lobi, ABD'nin "İsrail"e yönelik her yıl milyarlarca dolarlık askerî yardım paketinin koşulsuz onaylanmasından, "İsrail"i eleştiren BM kararlarının veto edilmesine kadar birçok somut başarıya imza atmıştır. Ancak lobinin gücü mutlak değildir. Etkisi, genellikle ABD'nin genel stratejik yönelimiyle uyumlu olduğunda zirveye ulaşırken, ABD yönetiminin temel çıkarlarına aykırı gördüğü bir politikayı dayatma konusunda ise genellikle başarısız olmuştur.

"İsrail", bölgesindeki niteliksel askerî üstünlüğünü (Qualitative Military Edge - QME) büyük ölçüde ABD'den aldığı ileri teknoloji silahlara borçludur. F-35 savaş uçakları, hassas güdümlü mühimmatlar ve Demir Kubbe (Iron Dome) gibi hava savunma sistemlerinin finansmanı ve geliştirilmesi, tamamen ABD desteğine dayanmaktadır. Bu askerî yardım, ABD'ye "İsrail" üzerinde önemli bir nüfuz alanı sağlamaktadır.

Bunun en belirgin örneği, Barack Obama yönetiminin 2015 yılında İran ile imzaladığı nükleer anlaşmadır. Binyamin Netanyahu'nun ve AIPAC'in tüm muhalefetine, hatta Netanyahu'nun ABD Kongresi'nde doğrudan Obama'yı hedef alan bir konuşma yapmasına rağmen, Obama yönetimi anlaşmayı imzalamaktan geri durmamıştır. Bu durum, ABD başkanı ve hükümetinin, ulusal güvenlik meselesi olarak tanımladığı bir konuda, lobinin baskısını bertaraf edebildiğini göstermiştir. Dolayısıyla lobi, ABD dış politikasının parametrelerini belirleyen değil, bu parametreler içinde "İsrail" lehine maksimum faydayı sağlamaya çalışan etkili bir baskı grubudur. Aynı durum, ABD içinde etkin olan ve sahipleri Yahudi olan savunma sanayi, petrol, teknoloji ve finans şirketleri için de geçerlidir.

İlişkinin diğer yüzü, "İsrail"in ABD'ye olan derin ve yapısal bağımlılığıdır. Bu bağımlılık, ilişkinin hiyerarşik doğasını anlamak için kritik öneme sahiptir. "İsrail", bölgesindeki niteliksel askerî üstünlüğünü (Qualitative Military Edge - QME) büyük ölçüde ABD'den aldığı ileri teknoloji silahlara borçludur. F-35 savaş uçakları, hassas güdümlü mühimmatlar ve Demir Kubbe (Iron Dome) gibi hava savunma sistemlerinin finansmanı ve geliştirilmesi, tamamen ABD desteğine dayanmaktadır. Bu askerî yardım, ABD'ye "İsrail" üzerinde önemli bir nüfuz alanı sağlamaktadır. Washington, silah sevkiyatını yavaşlatma veya koşullara bağlama tehdidini, "İsrail"i istenmeyen adımlardan caydırmak için bir koz olarak elinde tutmaktadır.

Yakın zamanda yaşanan ve tiyatronun bir tık ötesine geçen İran-"İsrail" savaşında, ABD'nin İran'a yeşil ışık yakarak adeta Yahudi varlığını terbiye etmesi, Yahudi varlığının ABD ve Avrupa'dan yardım dilenecek pozisyona düşürülmesi, ABD'nin İran'a savaş seçeneğine yönelmeyip karşılıklı göstermelik füze atışlarıyla yetinmesi ve olayın kısa sürede sonlandırılması henüz unutulmuş değildir.

Yahudi varlığının, uluslararası arenada, özellikle Birleşmiş Milletler gibi yaptırım yetkisine sahip kurumlar nezdinde, ABD'nin diplomatik koruması olmadan ayakta kalması imkânsızdır. ABD, BMGK'da daimi üye olarak sahip olduğu veto hakkını, bugüne kadar defalarca "İsrail"i kınayan veya yaptırım uygulanmasını talep eden karar tasarılarını engellemek için kullanmıştır. Keza Uluslararası Ceza Mahkemesi, Uluslararası Adalet Divanı gibi sözde kurumlar nezdinde de süregelen bu diplomatik kalkan, "İsrail"in uluslararası hukuka aykırı olarak görülen yerleşim politikalarını, askerî operasyonlarını ve bölge ülkelerine saldırılarını sürdürebilmesinin en önemli dayanağı olmuştur.

Askerî yardımın ötesinde, iki ülke arasında derin ekonomik ve teknolojik bağlar mevcuttur. Ancak "İsrail" ekonomisinin refahı ve teknoloji sektörünün küresel entegrasyonu, büyük ölçüde ABD pazarına, mâlî desteklerine ve sermayesine erişime bağlıdır. Bu çok boyutlu bağımlılık, Yahudi varlığının ABD himayesi ve desteği olmadan hareket kabiliyetini sınırlandırmaktadır.

"İsrail", bölgesel düzeyde taktiksel kararlar alma özgürlüğüne sahip olsa da, ABD'nin hayati çıkarlarına ters düşecek stratejik bir hamle yapma lüksüne sahip değildir. Bu durum, "'İsrail' mi ABD'yi yönetiyor?" sorusuna verilecek cevapta Washington lehine ağır basan bir hakikattir.

Zira ABD-"İsrail" ilişkilerinin sabit ve değişmez olduğu algısı yanıltıcıdır. Özellikle Trump ve Biden yönetimleri arasındaki belirgin politika farklılıkları, ilişkinin dinamiklerini anlamak için önemli bir vaka analizi sunar. Bu farklılıklar, "İsrail"in artan veya azalan etkisinden ziyade, ABD'nin kendi Ortadoğu stratejisindeki değişimlerin bir sonucudur.

İlk dönem Trump yönetimi, geleneksel ABD Ortadoğu politikasını radikal bir şekilde değiştirmiştir. ABD Büyükelçiliği'nin Kudüs'e taşınması, Golan Tepeleri üzerinde "İsrail" egemenliğinin tanınması ve İran nükleer anlaşmasından çekilmesi gibi adımlar, ilk bakışta "İsrail"in taleplerinin koşulsuz kabulü olarak görünüyordu. Oysa bu politikaların ardında daha büyük bir Amerikan planı yatmaktaydı: Filistin sorununu denklemden çıkararak, "İsrail" ile bölge ülkeleri arasında İran'a karşı ortak bir cephe oluşturmak. Başka bir ifadeyle, Arap Baharı sonrası değişen bölge dinamiklerinde değişikliğe giderek bölgedeki rolünü önemli ölçüde tamamlayan İran karşıtlığı üzerinden yeni bölgesel bir denge oluşturmak, bu sayede Ortadoğu'da geçici de olsa bir istikrar sağlayarak ABD'nin odağını Çin'e yöneltmesini sağlamaktı.

Bu stratejinin zirve noktası, "Yüzyılın Anlaşması" olarak sunulan plan ve onun bir uzantısı olan Abraham Anlaşmaları'dır. Bu anlaşmalar, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Fas ve Sudan'ın "İsrail" ile ilişkilerini normalleştirmesini sağlamıştır. ABD için bu durum, Filistin meselesi çözülmeden de bölgede "İsrail" merkezli bir istikrar ve güvenlik mimarisi kurulabileceğinin işaretiydi. Burada "İsrail", ABD'nin İran'ı çevreleme ve Çin'in bölgedeki etkisini sınırlama stratejisinin kilit bir piyonu olarak kullanılmıştır.

Yahudi varlığının, uluslararası arenada, özellikle Birleşmiş Milletler gibi yaptırım yetkisine sahip kurumlar nezdinde, ABD'nin diplomatik koruması olmadan ayakta kalması imkânsızdır. ABD, BMGK'da daimi üye olarak sahip olduğu veto hakkını, bugüne kadar defalarca "İsrail"i kınayan veya yaptırım uygulanmasını talep eden karar tasarılarını engellemek için kullanmıştır.

Dolayısıyla Trump'ın politikaları, "İsrail"in ABD'yi yönettiği anlamına gelmekten çok, ABD'nin kendi jeopolitik hedefleri için "İsrail"i bir kaldıraç olarak kullandığı yeni bir planın parçasıydı. Bu planın başarısızlığı ise, "Filistin sorunu"nu -daha doğrusu "Yahudi varlığı sorunu" demek lazım- halının altına süpürmenin sürdürülebilir bir çözüm olmaması ve ilerleyen yıllarda patlak veren şiddet sarmalının ortaya çıkmasıyla belirginleşmiştir.

Joe Biden yönetimi ise Trump'ın yarattığı radikal kopuştan sonra daha öngörülebilir ve geleneksel bir politikaya dönüş sinyalleri verdi. İki devletli çözüm söyleminin yeniden canlandırılması, Filistinlilere yönelik insani yardımların yeniden başlatılması ve "İsrail"in yerleşim politikalarına yönelik eleştirel tonun artırılması bu değişimin göstergeleriydi. Ancak bu, ABD'nin "İsrail"e sırtını döndüğü anlamına gelmiyordu, aksine bu da bir strateji değişikliğiydi.

Biden yönetimi, Trump'ın yaklaşımının bölgede yol açtığı istikrarsızlığın ve Filistin meselesinin göz ardı edilmesinin uzun vadede ABD çıkarlarına zarar vereceğini görmüştü. ABD'nin küresel odağını Çin ve Rusya'ya çevirdiği bir dönemde, Ortadoğu'da kontrol dışı bir krizin patlak vermesi istenmeyen bir durumdu. Bu nedenle Biden'ın politikası, çatışmayı "yönetme" ve Abraham Anlaşmaları'nı sürdürme yaklaşımını korurken, aynı zamanda "Filistin sorunu"nu tamamen dışlamayan bir denge kurma çabasıydı.

Biden kendisini bir Siyonist olarak tanımladığı halde, "İsrail"in güvenliğini sağlama konusunda sonsuz destek vermeye devam ederken, Yahudi varlığının ABD politikalarına ve bölgedeki ajanlarına zarar veren aşırı eylemlerini törpüleyerek bölgesel bir patlamayı yani yeni bir Arap Baharı riskini önlemeye çalışıyordu. Bu da yine karar merciinin Washington olduğunu gösteriyordu. O kadar ki Biden bizatihi, "İsrail olmasaydı onu icat etmemiz gerekirdi" diyerek bu kanaati pekiştiriyordu. Keza yakın zamanda Alman Şansölyesi Merz'in "İsrail bizim pis işlerimizi yapıyor" sözünü de hatırlatmak gerek.

2010 yılının sonunda Tunus'ta başlayan ve kısa sürede Mısır, Libya, Yemen, Suriye gibi ülkelere yayılan Arap Baharı, Ortadoğu'nun siyasî haritasını ve güç dengelerini kökten sarsan bir olaylar silsilesiydi. Arap Baharı öncesi Ortadoğu, ABD ve "İsrail" için dost olan otokratik rejimler tarafından yönetilen bir bölgeydi. Mısır'daki Hüsnü Mübarek veya Tunus'taki Zeynel Abidin Bin Ali gibi liderler, "İsrail" ile soğuk bir barışı sürdüren ve güvenlik iş birliği yapan istikrarlı ortaklardı. Suriye'deki Beşşar Esed rejimi ise düşman görünümlü bir dosttu.

Arap Baharı bu düzeni yerle bir etti. Mısır'da Mübarek'in devrilip yerine Müslüman Kardeşler'den Muhammed Mursi'nin gelmesi, sınırdaki istikrarın bozulması ve Sina Yarımadası'nın kontrol dışı gruplar için bir sığınağa dönüşmesi, "İsrail"in güvenlik endişelerini zirveye taşıdı. Benzer şekilde, Suriye'deki iç savaş, "İsrail"in kuzey sınırında merkezi otoritenin çökmesine, İran Devrim Muhafızları ve Hizbullah gibi sözde hasımlarının doğrudan konuşlanmasına yol açtı. Libya'da Kaddafi'nin devrilmesi, bölgeye yayılan kontrolsüz silah akışını tetikledi.

Bu kaos ortamında, "İsrail"in iç istikrarı, güçlü ordusu ve Batı yanlısı kurumsal yapısı, ABD için her zamankinden daha değerli hale geldi. Bölgedeki eski müttefikler bir bir devrilirken veya zayıflarken, "İsrail", ABD'nin çıkarlarını savunabileceği tek güvenilir ve sağlam "kaya" olarak öne çıktı.

Bu durum, ABD nezdinde "İsrail"e verilen desteğin sadece bir lobi meselesi olmadığını, aynı zamanda kaotik bir coğrafyada vazgeçilmez bir stratejik zorunluluk olduğunu savunan realist argümanı güçlendirdi. ABD'nin Mısır'da Sisi'nin Mursi'ye yönelik askerî darbesine sessiz kalarak destek vermesi ve yakın zamanda güvenlik risklerini bertaraf edemeyen, İran'a bağımlı kalan Esed rejimini devirerek "İsrail"in güvenlik önceliklerini dolaylı da olsa gözeten Şam rejimine destek vermesi, Washington'ın bölgede demokrasi idealllerinden çok, "İsrail"in güvenliğini ve öngörülebilirliği önceledığinin en net göstergesiydi.

Yıllarca uluslararası ilişkiler literatüründe ve diplomaside, Ortadoğu'daki temel sorunun "İsrail"-Filistin çatışması olduğu ve bu sorun çözülmeden bölgeye istikrar gelmeyeceği tezi ("bağlantı teorisi" – linkage theory) savunulmuştu. Arap Baharı, bu teoriyi büyük ölçüde çürütmüş, "'İsrail' Arap rejimlerinin gölgesidir. Bu rejimler ortadan kalkınca gölgesi de yok olur" diyen Şeyh Takiyyuddin en-Nebhani'nin öngörüsünü doğrulamıştı.

Zira Yahudi varlığına siper olan diktatör rejimler devrildikçe, halklar değişim yönünde harekete geçtikçe, Yahudi varlığının yok olma tehlikesi alarm verici boyutlara ulaşmıştı. Ancak ABD'nin

halk devrimlerini bastırma ve dönüştürme konusunda maalesef başarılı olması, hem ABD'ye hem de "İsrail"e Filistin meselesini bölgedeki diğer sorunlardan "ayrıştırma" (delinking) fırsatı verdi.

Artık "İsrail" ve onu destekleyenler, "Bölgedeki asıl istikrarsızlık kaynağı biz değiliz; bakın, Suriye'de iç savaş var, Yemen'de kriz var, Mısır'da kaos yaşandı. Öncelikli sorunlar bunlar" argümanını daha rahat bir şekilde kullanmaya başladılar.

Bu paradigma kayması, özellikle Körfez ülkelerinin tutumunu derinden etkiledi. Arap Baharı'nın yarattığı kaos ve özellikle Suriye iç savaşıyla birlikte İran'ın artan bölgesel nüfuzu, Suudi Arabistan, BAE ve Bahreyn gibi Körfez monarşileri için bir numaralı tehdit haline geldi. Bu ülkeler için artık varoluşsal tehdit "İsrail" değil, İran ve onun vekil güçleriydi. Bu ortak tehdit algısı, "İsrail" ile Körfez ülkeleri arasında perde arkasında yürütülen güvenlik ve istihbarat iş birliğini hızlandırdı.

Arap Baharı sonrasında ortaya çıkan bu yeni konjonktür, doğrudan Abraham Anlaşmaları'nın zeminini hazırladı. ABD (özellikle Trump yönetimi), bu değişen dinamikleri kullanarak, Körfez ülkelerinin İran korkusunu ve Filistin meselesine olan ilgisizliklerini değerlendirerek onları "İsrail" ile normalleşmeye yöneltti.

Anlaşmalar, Arap Baharı'nın bir sonucu olarak ortaya çıkan yeni güç dengelerinin resmî bir ilanı niteliğindeydi: Artık "İsrail" ile ilişki kurmak için zaten vakıası olmayan bir Filistin devletinin kurulması gerekmiyordu; "İsrail", bir düşman olarak değil, İran'a karşı potansiyel bir müttefik olarak görülüyordu.

İşte 7 Ekim Aksa Tufanı, ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmeye yönelik bu planını bozmuş, genişletilmesini engellemiş ve Filistin meselesi köklü bir şekilde çözülmeden bölgede istikrarın sağlanamayacağını kanıtlamıştır.

Hatta ABD liderliğindeki küresel sömürgecilik sisteminin, Çin, Avrupa, Rusya gibi tehditlerden çok daha fazla kaygılandığı Ortadoğu'da yeni bir Arap Baharı korkusunu alevlendirme potansiyeline sahip olduğunu göstermiştir.

Başta ABD olmak üzere Batılı devletlerin ve devletlerarası sistemlerin, Yahudi varlığının 7 Ekim 2023 sonrası başlayan süreçte Gazze'de işlediği soykırıma varan her tür savaş suçunu işlemesine göz yumması, bölgedeki ajan yöneticileri

Yıllarca uluslararası ilişkiler literatüründe ve diplomaside, Ortadoğu'daki temel sorunun "İsrail"-Filistin çatışması olduğu ve bu sorun çözülmeden bölgeye istikrar gelmeyeceği tezi ("bağlantı teorisi" – linkage theory) savunulmuştu. Arap Baharı, bu teoriyi büyük ölçüde çürütmüş, "'İsrail' Arap rejimlerinin gölgesidir. Bu rejimler ortadan kalkınca gölgesi de yok olur" diyen Şeyh Takiyyuddin en-Nebhani'nin öngörüsünü doğrulamıştı.

susturması, hatta Yahudi varlığını desteklemeye yönelterek Müslüman Filistin halkını yalnızlığa ve açlığa terk etmesinin en önemli nedeni işte budur!

Bütün bunları yalnızca dünyayı Yahudilerin yönettiği iddiasıyla gerekçelendirip Yahudi varlığını koşulsuz desteklemek şeklinde yorumlamak, büyük resmi görememek demektir. Bilakis tutuşan Yahudi varlığından önce, bölgedeki işbirlikçi rejimlerdir; her gün Gazze protestoları düzenleyen halklarının güvenini kaybetmiş Batılı devletlerdir; devletlerarası düzen ve kurumlardır; kapitalist ideolojidir; ABD'nin küresel çıkarlarıdır.

ABD, bu süreçte ikili ve ilk bakışta çelişkili görünen bir strateji izlemiştir. ABD, "İsrail"e acil mühimmat sevkiyatı yapmış, BMGK'da ateşkes çağrısı yapan tasarıları defalarca veto etmiş ve uluslararası platformlarda "İsrail"in "meşru mü-

dafaa hakkını" sonuna kadar savunmuştur. Bu tavır, soykırıma suç ortaklığı anlamına gelen ve "İsrail"in operasyonlarını sürdürmesini mümkün kılan temel faktördür.

ABD için "İsrail"in askerî olarak yenilgiye uğraması veya caydırıcılığını yitirmesi, Ortadoğu'daki tüm stratejik denklemin çökmesi ve belki de küresel kapitalist sömürgeciliğin sarsılması anlamına geleceği için bu destek kaçınılmazdı.

Öte yandan ABD, "İsrail" üzerinde ciddi bir baskı kurmaktan da geri durmamıştır. Sivil kayıpların azaltılması, insani yardımların artırılması ve Refah'a yönelik geniş çaplı bir operasyondan kaçınılması yönündeki telkinler giderek artmıştır. Daha da önemlisi, ABD, Mısır ve Katar gibi ikincil ülkeler üzerinden "İsrail"i ateşkes ve esir takası müzakerelerine zorlamıştır.

Gazze bataklığında "yenilmez" unvanını yitiren, "onurlu geri çekiliş" ile bu bataklıktan çıkmaya çalışan, iç politik kaygıları ve yoğun protestolar karşısında savaşı sürdürmek zorunda kalan, sınır ötesi suikastlar ve çağrı cihazı operasyonuyla itibarını kurtarmaya çalışan, hatta savaşı Suriye, Lübnan, İran ve Yemen çapına genişletmeye uğraşan Yahudi varlığına karşı sopasını kullanmaktan çekinmemiştir.

En stratejik hamle ise, savaşın ortasında Suudi Arabistan ile "İsrail" arasında bir normalleşme anlaşması karşılığında Filistin Devleti'nin kurulmasını içeren kapsamlı bir planı yeniden gündeme getirmesi ve kısa süre önce Yahudi varlığına zafer kazanmış görüntüsü vermek üzere bölgedeki ajanlarına imzalattığı New York Bildirisi olmuştur.

ABD'nin bir yandan Yahudi varlığına sınırsız destek verip soykırım ve katliamlarına yeşil ışık yakması, diğer yandan ateşkes yapmak, savaşa son vermek, bölge ülkelerine bulaşmasına engel olmak üzere baskı uygulaması şeklinde tezahür eden bu ikili strateji, bir çelişki değil, bilinçli bir politika tercihidir.

ABD, bir yandan stratejik müttefiki olan "İsrail"in güvenliğini garanti altına alırken, diğer yandan onun eylemlerinin bölgesel bir savaşa yol açmasını ve ABD'nin küresel çıkarlarına zarar vermesini engellemeye çalışmaktadır. Dolayısıyla iki devletli çözüm, Abraham Anlaşmaları'nın genişletilmesi, normalleşme politikası gibi vizyonların karar merciinin Washington olduğu açıktır.

"İsrail", sahadaki taktiksel operasyonlarda belirli bir serbestiye sahip olsa da, savaşın nihai politik sonucu ve bölgenin gelecekteki mimarisi konusunda ABD'nin çizdiği çerçeveye uymak zorunda kalacaktır. Yani ABD, bir yandan Gazze'nin yıkımına tam destek verirken, diğer yandan bu yıkımın enkazı üzerine kendi bölgesel düzenini inşa etme planları yapmaktadır. Bu durum, aralarındaki ilişkinin "efendi – uydu" veya "baba – şımarık çocuk" dinamiğine ne kadar yakın olduğunu göstermektedir.

ABD-"İsrail" ilişkilerinin belirlediği Ortadoğu denkleminde, Türkiye ve Arap ülkeleri gibi diğer bölgesel aktörlerin pozisyonu, bu hiyerarşik yapının nasıl işlediğini ve sınırlarını anlamak açısından kritik bir öneme sahiptir. Bu aktörlerin Filistin meselesine yönelik tarihsel ve güncel tutumları, ABD'nin bölgedeki hegemonik rolünü ve "İsrail"in bu rol içindeki konumunu daha net bir şekilde ortaya koymaktadır. Hem Arap dünyasının parçalı

yapısı hem de Türkiye'nin zaman zaman değişen politikaları, nihayetinde ABD'nin belirlediği stratejik çerçeveyi temelden değiştirme kapasitesine sahip olamadıklarını göstermektedir.

Trump döneminde hayata geçirilen Abraham Anlaşmaları Arap dünyasındaki parçalanmayı yeni bir seviyeye taşımıştır. BAE ve Bahreyn gibi Körfez monarşileri, Filistin sorununun çözümünü beklemeden "İsrail" ile normalleşme yoluna gitmişlerdir. Bu kararın arkasındaki temel motivasyon, Yahudi varlığına duyulan sempatinin artması değil, ABD'nin yönlendirdiği değişen tehdit algılarıdır.

Bu ülkeler için birincil tehdit, artık "İsrail" değil, İran'ın bölgesel yayılmacılığıdır. ABD, bu tehdit algısını kullanarak, "İsrail"i bu ülkeler için potansiyel bir güvenlik ortağı olarak sunmuş ve İran'a karşı yeni bir bölgesel güvenlik mimarisi inşa etmiştir. Bu mimarinin merkezinde yine "İsrail" vardır ve projenin mimarı ile garantörü Washington'dur. Dolayısıyla Arap ülkelerinin normalleşme adımları, "İsrail"in artan etkisinden çok, ABD'nin kendi stratejik çıkarları doğrultusunda bölgeyi yeniden dizayn etme kapasitesinin bir sonucudur.

Güncel Gazze krizinde Arap ülkelerinin tavrı da bu sınırlı etkiyi teyit etmektedir. Kamuoyu baskısı nedeniyle "İsrail"e yönelik sert kınamalar ve diplomatik girişimler artsa da, askerî müdahale şöyle dursun, hiçbir somut ve caydırıcı eylem ortaya konulamamıştır. Türkiye, Katar ve Mısır gibi ülkeler, ABD'nin teşviki ve yönlendirmesiyle arabuluculuk rolü üstlenmişlerdir. Ancak bu rolleri, bağımsız bir inisiyatiften ziyade, ABD'nin sahada istemediği bir tırmanışı önlemek ve kendi diplomatik çözüm çerçevesini (esir takası, geçici ateşkes vb.) hayata geçirmek için kullandığı bir enstrümandır. Bölgedeki yöneticiler, ABD'nin onayı ve desteği olmadan "İsrail" üzerinde anlamlı bir baskı kuramayacaklarının farkındadır. Bu durum, en hafif tabiriyle onları ABD'nin bölgesel planlarının uygulayıcıları veya en iyi ihtimalle kolaylaştırıcıları konumuna indirgemektedir.

Türkiye'nin durumu, Arap dünyasından farklı ve daha karmaşık bir yörünge izlemektedir. Bir NATO müttefiki olarak Türkiye, Batı bloğuna sadakatinin bir gereği olarak "İsrail" ile pragmatik ilişkiler sürdürmüştür. Filistin davasına verilen destek, çoğunlukla retorik düzeyde kalmıştır. Türkiye'nin sözde Filistin'in yanında görünen duruşu, sahadaki güç dengelerini değiştirme konusunda sınırlı kalmıştır.

Oysa Türkiye'nin askerî ve ekonomik gücü, savunma sanayinde kaydettiği gelişmeler ABD'nin "İsrail"e sağladığı koşulsuz desteği dengeleyecek veya "İsrail"i politikalarını değiştirmeye zorlayacak bir seviyede olduğu halde, güncel Gazze krizinde görüldüğü gibi Türkiye bu gücü kullanma ya da en azından caydırıcılık maksatlı kullanma iradesi göstermeye cüret edememiştir.

Türkiye, "İsrail"i "terör devleti" olarak nitelemiş, eylemlerini "soykırım" olarak tanımlamış ve kağıt üstünde diplomatik ile ticari ilişkileri askıya alma gibi birtakım adımlar atmış gibi görünse de, Gazze'ye umut olacak, gönüllere şifa olacak hiçbir adım atamamış, İslâm ümmetinin, hatta Yahudi varlığına askerî müdahale talebini öne çıkaran Batılı halkların desteğini ardına alarak küresel bir güç olma fırsatını kaçırmıştır.

Kısacası ABD'nin "İsrail"e sağladığı stratejik şemsiye delinemedikçe, Yahudi varlığını haritadan silecek bir irade gösterilmedikçe, sözde diplomatik adımların sadece Gazze veya Filistin özelinde değil, bölge çapında ve devletlerarası arenada köklü bir değişim meydana getirmesi mümkün olmayacaktır. Bu durum, dolaylı yoldan, bölgesel denklemin anahtarının Ankara'da, Kahire'de, Tel Aviv'de veya Riyad'da değil, Washington'da olduğunu bir kez daha teyit etmektedir. Hem Arap dünyasının pragmatizmi hem de Türkiye'nin sözde idealizmi, nihayetinde ABD'nin çizdiği oyun alanının dışına çıkamamaktadır.

Sonuç olarak; Arap Baharı, Arap rejimlerinin zayıflığını ve kırılganlığını ortaya koyarken, "İsrail"in ABD için stratejik önemini artırmıştır. Süreç, Filistin davasını bölgesel siyasetin merkezinden çıkararak, ABD'nin "İsrail" merkezli yeni bir güvenlik mimarisi kurma planlarına hizmet etmiştir. Bu da göstermektedir ki, bölgesel krizler ve değişimler ne kadar büyük olursa olsun, bu süreçleri kendi büyük stratejisi lehine yorumlama ve yönlendirme kapasitesine sahip olan ana aktör, Washington'daki karar alıcılardır.

Son tahlilde; kuyruk köpeği sallıyor gibi görünse de, köpeğin rotasını ve varacağı hedefi belirleyen yine köpeğin kendisidir. ABD, Ortadoğu'daki stratejik varlığını sürdürmek için "İsrail"i vazgeçilmez bir varlık olarak görmekte, ancak bu varlığın kendi küresel çıkarlarına hizmet etmesini sağlayacak şekilde onu yönetme ve yönlendirme hakkını daima elinde tutmaktadır.

Emrah Akay
emrahakay34@gmail.com

HUZURDAN KOVMAKTAN KINAMAYA:

TÜRKİYE-"İSRAİL" İLİŞKİLERİNİN İBRETLİK SEYRİ

Her şey, 17 Mayıs 1901'de Siyonist lider Theodor Herzl'in, **II. Abdulhamid Han**'ın huzuruna çıkmasıyla başladı. Herzl, Der Judenstaat (Yahudi Devleti) adlı kitabını yayımlayarak Siyonizm'in siyasi hedefini netleştirdi: Avrupa'da artan antisemitizmden kurtulmak için Yahudilerin bağımsız bir devletlerinin olması gerektiğini, bunun için de en uygun yerin Filistin olduğunu savunuyordu. Filistin'in Osmanlı **Hilâfet Devleti**'nin bir parçası olması, Herzl'i doğrudan İstanbul'a yönlendirdi.

Amacı, Sultan'dan Yahudi göçü ve yerleşimi için resmî izin almaktı. 1897'de yapılan Birinci Siyonist Kongre'de bu hedef destek bulduysa da Herzl, "Osmanlı onayı olmadan Filistin planı işlemez" görüşündeydi. 1900 yılında Herzl, doğrudan Sultan'a ulaşmak için aracı arıyordu. Dönemin Osmanlı bürokrasisinde etkili kişilerden olan Arminius Vambéry devreye girdi. Osmanlı ekonomisi, kaybedilen toprakların da etkisiyle sorunlar yaşıyor ve dış borçlanmaya gidiyordu.

Siyonist lider Herzl, bu durumu koz olarak kullanmak istedi ve Avrupalı Yahudi sermayesinden ekonomik destek bulacağını, hatta bütün borçlarını kapatacağını vadederek Sultan **Abdulhamid Han**'dan Filistin içinde Yahudilerin yaşayabileceği bir alan istedi. İlk görüşmede Halife **Abdulhamid Han**, yüzüne karşı net bir cevap vererek şu meşhur ifadeleri kullandı:

"Ben bir karış bile toprak satmam. Zira bu toprak bana değil, ümmete aittir. Müslümanlar bu toprakları kan dökerek kazanmıştır. Kanla alınan vatan, para ile satılamaz. Filistin'e toplu göç etmeniz mümkün değil."

Bu net cevaptan sonra mahcup bir şekilde saraydan ayrılan Herzl, ikinci bir görüşme için bir sene sonra tekrar gelmişse de Halife bu sefer bizzat görüşmeyi kabul etmeyerek başkatibi aracılığıyla yine benzer bir teklifi reddetmiş ve ölene kadar Yahudilere karşı bu vakar duruşundan taviz vermemiştir.[1]

Siyonistlerin fikir önderleri, Abdulhamid ile bu hedefe ulaşamayacaklarını anladıktan sonra hedeflerine ancak Abdulhamid ölür veya tahtan indirilirse ulaşabilecekleri kanaatine vardılar. Halifeye muhalefet eden zümreleri destekleyerek devleti zayıf düşürmeye çalışan Yahudiler, gerek sabetayist ajanlarıyla gerekse mason localarıyla topyekûn siyasi saldırıya geçtiler. Hatta İngiltere ve diğer güçlü devletlerden destek alarak misyonerlik faaliyetlerini artırdılar. Osmanlı'yı fikir, siyasi görüş ve inanç yönleriyle eleştiren yazarlar, askerler, entelektüeller atadılar. Hülasa, halifeyi tahtından indirecek kurumsal yapıyı oluşturdular.

İttihat ve Terakki denilen bu yapı, Abdulhamid'i bin bir türlü oyunla tahtından indirdikten sonra **Bab-ı Âli Baskını** denilen bir darbe ile Yahudi Devleti'ne giden yolun kapılarını açtı. 1917'de **Balfour Deklarasyonu** ile İngiltere, Filistin'de bir "Yahudi millî yurdu" kurulmasını desteklediğini resmen açıkladı. Bu bildiriden hemen sonra 60-70 bin civarında Yahudi yerleşimcinin Filistin'e yerleştirilmesi sağlandı.

Osmanlı **Hilâfet Devleti**, içeride ve dışarıda hainler tarafından çepeçevre sarılmışken ona en büyük darbeyi, yine İngiliz muhiplerince desteklenen M. Kemal, Hilâfet Devleti'ni ilga ederek vurdu. Hilâfet yıkıldıktan sonra her yıl düzenli olarak Yahudi göçlerine izin verildi ve 1939 yılına kadar 500 bin yerleşimci Filistin'e sokuldu.

I. Dünya Savaşı sırasında Mısır'daki İngiltere Yüksek Komiseri McMahon ile Mekke Emiri Şerif Hüseyin arasında yapılan ihanet görüşmelerinde Filistin sınırlarının temeli atılmıştı. **Birleşmiş Milletler**'in 1947 Taksim Planı, bölünmenin tuzu biberi oldu. İslâm coğrafyasının kalbine hançer gibi saplanan kartondan devlet "İsrail"in artık "meşru"(!) bir devlet haline gelmesi gerekiyordu. 1948'de İngiltere'nin kontrolünde yürütülen Arap–"İsrail" savaşında Mısır, Ürdün, Suriye, Lübnan, Irak mağlup oldu. Böylece Yahudi varlığı "İsrail", bu savaş sonrasında kendilerine vadedilenden daha fazla toprak işgal etmiş oldu.

Çok geçmeden, bir sene sonra Türkiye, sözde bağımsız "İsrail" Devleti'ni tanıyan ilk halkı Müslüman ülke oldu. Müslümanların yaşadığı bir devlet olmasından öte Osmanlı bakiyesi olarak Türkiye'nin aldığı tanıma kararı, Filistinli Müslümanlara yapılan ilk ihanet olma özelliği taşıyordu. Laik Türkiye Cumhuriyeti, bu yönüyle diğer İslâm beldelerini de etkileyerek "İsrail" varlığının peş peşe tanınmasına ön ayak oldu.

Batı'ya entegrasyon ve İslâm'dan kopuş için sabırsızlanan yerli işbirlikçiler, artık iktidarlarını Yahudi sermayesiyle perçinliyorlardı. Türkiye'nin "İsrail" ile kurduğu iyi ilişkiler günümüze kadar büyüyerek gelişti. 1950'lerde iki ülke arasında peripheral pact benzeri yakınlıklar, istihbarat alışverişi ve askerî iş birlikleri üzerine araştırmalar ve analizler bulunuyor. Önce İsmet İnönü, sonra Adnan Menderes ile Batı'ya yakınlaşmanın temel şartı, "İsrail" varlığı ile çevresel, askerî ve ekonomik paktlar kurmak oldu.[2]

İslâm İşbirliği Teşkilatı'nın 1969'da Rabat'ta yaptığı ilk toplantıda Türkiye, "İsrail" ile ilişkilerin kesilmesi yönündeki taslağa karşı çıktı ve diplomatik çıkar ilişkisi kurulabileceği yönünde fikir beyan etti. Altı Gün Savaşları ve Yom Kippur Savaşı'nda Türkiye hükümeti, her ne kadar Arap devletlerin safında yer almayıp tarafsız kalmış olsa da savaşı başlattığı için "İsrail"in kınanması kararına da onay vermedi.[3]

Kuruluş ilkesi "Yurtta sulh, cihanda sulh" gibi üniter bir bağlamda yürüyen devlet politikası, her ne yaparsa yapsın "İsrail"e karşı koymak gibi bir tavır asla göstermemiştir. Üstüne bir de PKK adıyla oluşturulan suni bir terör örgütü, Türkiye'nin daha da içe kapanmasına neden olmuştur. Sadece söylemle bile olsa "İsrail" karşıtlığı yapmanın bedeli, terör olaylarının tırmanması olmuştur. Yani "İsrail" varlığı, Türkiye'ye her ne kadar somut bir tavır takınmasa da birçok somut eylemle tehdit etmiş, üstelik Mossad ajanlarını ülkenin en mahrem yerlerine sızdırabilmiştir.[4]

1 - BOA (Başbakanlık Osmanlı Arşivi), Yıldız Evrakı, Y. PRK. MYD. 23/47 (Herzl'in Yıldız Sarayı ziyareti ve yazışmaları).

2 - https://nationalinterest.org/feature/israels-peripheral-pact-7091

3 - https://en.wikipedia.org/wiki/Israel-Turkey_relations

4 - https://www.reddit.com/r/craftofintelligence/comments/18x0bmc/turkey_detains_34_people_suspected_of_ties_to/

Özal döneminde kırılgan olan ilişkiler, Oslo Anlaşması sonrasında yeniden canlanmış ve yeniden büyükelçilik seviyesine çıkarılmıştır. 1990 – 2000'li yıllar ise Türkiye Cumhuriyeti ile işgal devleti "İsrail"in stratejik askerî ve ekonomik ilişkiler kurduğu dönemdi. Fakat bu dönemleri gölgede bırakacak sürece Erdoğan ile başlandı.

2005 yılında Başbakan R. Tayyip Erdoğan ile Ariel Şaron arasında iki gün süren görüşmelerde birçok anlaşmaya imza atıldı. Yahudi sermayedarlar Türkiye'ye yatırım yapacak, krediler verecek ve Türkiye ile her düzeyde stratejik ortaklık kurulacaktı. Bunun tezahürleri hızlıca görülmeye başlandı.[5]

Başbakan Erdoğan ile katil Şaron, Yad Vaşem'deki Holokost Anma Anıtı'na çelenk bıraktı. Ardından antisemitizmi "insanlık suçu" olarak gördüğünü ve bunu parti programına alacağını beyan etti. İran'ın nükleer programının sadece "İsrail" için değil tüm insanlık için tehdit olduğunu söyledi. AK Parti iktidarının tüm bu jestlerine Yahudi varlığı kayıtsız kalmadı; "İsrail" Dışişleri Bakanı, AK Parti hükümeti için utanç vesikası olacak şu açıklamayı yaptı:

"Türkiye ile ilişkilerimiz mükemmel. Onların sayesinde Filistinliler ile ortak bir pakt kurma konusunda anlaştık."[6]

2004 yılında Amerikan Yahudi Kongresi (American Jewish Congress, AJC), Erdoğan'a "Profile of Courage Award" (Cesaret Ödülü) verdi. Bu ödül, terörle mücadele, barışı teşvik etme ve Türkiye'deki Yahudi toplumuna gösterilen desteği gerekçe göstererek takdim edildi. Haziran 2005'te ise Anti-Defamation League (ADL) tarafından verilen "Courage to Care" (Umursama Cesareti) ödülü, Erdoğan'a Holokost döneminde Yahudileri öldürülmekten kurtarmış olan Türk diplomatların anısına sunuldu.[7]

Zalime bir kez meylettin mi artık aşağılık kompleksi diye bir şey kalmıyor. Bilerek, isteyerek zulme rıza göstermeye başlıyorsun. 2007 yılında Şimon Peres'in mecliste yaptığı konuşma buna açık bir delildir. Zira onu sözde halkın meclisinde konuşturmak, Türkiye'deki muhlis Müslüman halkın öfkesini kazandırmış olmasına rağmen hükümet ne halkının ne de Müslümanların görüş ve tavırlarına aldırış etti.

Bütün zulmüne ve katliamlarına rağmen devletin en resmî makamında hem işgalci "İsrail" varlığına meşruiyet verildi hem de alıkonulan üç "İsrail"li askerin bırakılması konusunda Filistin tarafına baskı yapılacağı ifade edildi. Bu, Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin bundan sonra her şartta "İsrail"in yanında, Filistin'in karşısında olacağının açık bir göstergesiydi.[8]

5 - https://web.archive.org/web/20160425125820/http://www.economist.com/node/3941568

6 - https://web.archive.org/web/20121021185652/http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=139576&tarih=07%2F01%2F2005

7 - https://www.turkisrael.org.il/single-post/2018/08/29/yahudi-cesaret-ödülü-üzerine-1

8 - https://fr.jpost.com/Tags/satellite

Sözde İslâmcı AK Parti, iktidar olduğu süre zarfında tabanın teveccühünü kaybetmemek ve halkın nefretini kazanmamak adına bir adım atması gerektiğini düşündü. Zira Yahudi varlığı her fırsatta Filistin'e saldıracak ama AK Parti hükümeti iyi ilişkiler kurmaya devam edecekti. Bu sürdürülebilir bir durum değildi. Müslümanların tazyikini kırmak, sert akan baraj suyunu dizginlemek gerekirdi.

Bu minvalde Başbakan Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Gül, arka kapı diplomasisi yürütmeye karar verdi. O da şuydu: "İşgalci Yahudi varlığı her ne yaparsa yapsın, kınamakla yetinmek." Çeşitli söylemler ve kınama mesajları ile halkın Yahudi nefretini dizginlemek konusunda "İsrail" hükümetiyle anlaşıldı.

2009 yılı başında, Dünya Ekonomik Forumu'nda Erdoğan, "İsrail"in Gazze'ye karşı tutumunu şiddetle eleştirdi. Dinleyicilerin Peres'i alkışlamasının ardından Erdoğan, ***"İnsanlar ölüyor ve ben bunun oldukça yanlış olduğunu düşünüyorum."*** dedi. Davos çıkışında ise sözlerinin Peres'e değil, moderatöre olduğunu söylemesine rağmen Türkiye'ye kahraman edasıyla döndü. 2012 yılında Erdoğan bir demecinde, ***"Türkiye'deki aşırılıkları törpüledik, bir anlamda paratoner olduk, gaz aldık."*** demişti.[9]

Bu ifade, Müslümanların her anlamda taleplerini hafiflettiğini ve hedeflerini dizginlediğini itiraf niteliğindeydi. Bu arka kapı diplomasisi o kadar gevşek ve etkisiz bir hale geldi ki Türkiye adeta bir kınama merkezine dönüştü.

2009 yılında, Gazze Özgürlük Filosu'na ait **Mavi Marmara Gemisi** ile yardım taşıyan Türk vatandaşı aktivistlerden 9 kişi katledildi, onlarcası yaralandı. Türkiye, Yahudi "İsrail" varlığından bir özür ve müdahale esnasında ölenler için tazminat talep etti. "İsrail" hükümeti taleplere ret cevabı verdi. Ardından Başbakan Erdoğan, "İsrail" ile yürüttüğü uzlaşma sözlerini hatırladı ve bütün yaptırım taleplerinden vazgeçerek Gazze'ye yardım taşıyan geminin organizatörlerini "izin almamakla" suçladı. Savaş sebebi sayılabilecek bu küstahça tavra karşı "İsrail"den özür dilememek kaldı. Allah'ım bu nasıl bir zillet...

Birleşmiş Milletler'in 2013 yılında Viyana'daki toplantısında artan Filistin zulmünden dolayı Erdoğan şu ifadeleri kullandı:

"İslâmofobi, antisemitizm ve faşizm gibi, Siyonizm de bir insanlık suçu olmalı."

Peki sonuç? Suç değil, aksine insanlığın başına bela olmaya devam etti.

2014 yılının Temmuz ayında yine azgın bir şekilde Gazze'ye saldıran "İsrail" varlığı için Cumhurbaşkanı Erdoğan Hatay mitinginde şu ifadeleri kullandı:

"Bu saldırılar bir soykırımdır, İsrail barbarlıkta Hitler'i geçmiştir."

Sonuç? Bu sözlerden sonra "İsrail" zulmünden vazgeçti mi?

Bugünlere gelene dek istikrarlı ve periyodik bir şekilde işgal devleti "İsrail" zulmüne ve katliamlarına devam etti. Sistematik toplu göçlerle Yahudi yerleşimcilerini Filistin'in her yerine yerleştirdi. Çünkü karşısında cılız kınama açıklamalarından başka bir tepki yoktu. Arap liderler de dahil olmak üzere Müslüman beldelerin tamamında yöneticiler, söylemlerini "şöyle olmalı, böyle yapılmalı" gibi temenni cümleleriyle bitirdi.

7 Ekim'de başlayan ve iki yılı geride bırakan Gazze zulmüne karşı da Türkiye'nin tavrı değişmedi. Bombalama sonucu katledilen yüz bine yakın Müslüman'ın yanı sıra yıkılan evler, açlıktan ölen bebekler, ailesini kaybeden çocuklar ve çaresizce ölmeyi bekleyen kadınların feryatlarını taşlar, dağlar, bulutlar duydu. Zulmü, kutuplardaki yerli halk bile öğrendi. Milyarlarca insan yürüyüşler yaptı, boykotlar düzenledi. Herkes gücünün yettiğini çekinmeden yaptı.

Fakat Yahudi varlığını durdurmaya gücü yetecek olan Müslüman liderler, ölü taklidi yapıp gözlerini yumdular. Hatta öyle ki bu iğrenç varlık, topraklarını işgale kalksa, havadan saldırılar ile vatandaşlarını katletse bile diplomatik kanallar aramaya devam edecek gibiler.

26 Ekim 2023'te Beştepe Aile Şurası'nda konuşan **Cumhurbaşkanı Erdoğan**, "Gazze'ye yönelik saldırılar savunmanın ötesine geçti; katliam ve barbarlık" dedi; ardından Batı'yı eleştirdi. **9 Şubat 2024**'te İslâm İşbirliği Gençlik Forumu'nda, "İslâm ülkelerinin Gazze'deki zulme ortak tepki göstermesi gerekir" ifadelerini kullandı; dayanışma çağrısı yaptı. En etkili konuşmayı ise **31 Mart 2025**'te Bayram Namazı çıkışında yaptı: "Siyonist 'İsrail'e Allah lanet etsin." Batı'ya ve uluslararası topluma havale etmektense Allah'a havale etmek daha etkili bir talep olsa gerek.

9 - https://www.yeniasya.com.tr/kazim-gulecyuz/erdogan-gaz-aldik_208024

2000'li yıllardan sonra bilhassa AK Parti iktidarında Filistin davası kusursuz bir seçim malzemesi haline geldi. Halkın oyuna talip olan sözde siyasal İslâmcıların seçim mottosu; ***"Biz düşersek Gazze düşer", "Biz kazanırsak Filistin kazanır"*** gibi aldatıcı vaatler oldu. Onlar 23 yıldır seçim kazanıyorlar ama ne Gazze kurtuluyor ne de Filistin kazanıyor.

Bu iktidarın Filistin davasına bakışı, Rabbimizin şu ayetini hatırlatıyor:

[يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ]

"Ey insanlar! Hiç şüphesiz Allah'ın vaadi haktır. Öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın ve o aldatıcı da sizi Allah ile aldatmasın."[10]

Erdoğan'ın Filistin politikası ile ilgili olarak son iki yılda sarf ettiği sözler, her ne kadar samimi Müslümanları tatmin etmese de kendi çevresi, yazar ve gazeteci taifesi, medya araçları, içi boş böylesi ifadeleri doldurmaya ve anlamlandırmaya çalışarak Filistin'e ihanetin parçası oldular.

Neydi bu sözler:

"Gazze ve Filistin tamamen özgürleşinceye kadar tüm imkânlarımızla kardeşlerimizin yanında olacağız." — Kabine toplantısı sonrası yapılan açıklama (25 Kasım 2024)

"Tüm gücümüzle, tüm kapasitemizle Gazze halkının yanındayız. İnşallah zulüm bitene, 1967 sınırları temelinde bağımsız bir Filistin devleti..." — 9. Millî İrade İftarında söylenen sözlerden

"Suriye'den Gazze'ye gönül coğrafyamızın tamamında varız, hadiselere müdahiliz, mazlum ve mağdurların yanındayız." — AK Parti Konya 8. Olağan İl Kongresi'nde dile getirildi (17 Ocak 2025)

"Elimizdeki tüm imkânlarla Gazze'nin ve Filistin'in yanında olmaya devam edeceğiz." — Parlamenterler Arası Kudüs Platformu 5. Konferansı'nda (29 Nisan 2024)

"Gazze'si, Batı Şeria'sı, Doğu Kudüs'üyle Filistin, Filistinlilerindir." — Malezya ziyareti sırasında

Şimdi sorulması gereken birkaç soru:

Hangi silahınızı, hangi teknolojinizi, hangi imkânınızı kullandınız da Gazzeli kardeşlerimizin yanında oldunuz? Bir lokma ekmeği, bir yudum suyu ulaştıramadığınız Gazze'ye hangi kapasiteyle yardım ettiniz? Hadiselere kınama yoluyla mı müdahil oldunuz yoksa miting düzenleyerek mi? Mazlum ve mağdurların yanında olarak hangi yarasına merhem oldunuz, hangi sıkıntısını giderdiniz? Gazze'si, Batı Şeria'sı diyebiliyorsunuz ama Kudüs'ü bile Filistinlilerindir diyemiyorsunuz. Sadece Doğu Kudüs'ü Filistin halkına reva görüyorsunuz. Yoksa siz Amerika'nın ağzıyla mı konuşuyorsunuz?

Her fırsatta iki devletli çözümden bahsederek Şeyh Ahmet Yasin'e, "dostum" dediğiniz İsmail Haniye'ye ihanet etmiş olmuyor musunuz? Filistin'i bir bütün olarak işgalci Yahudi varlığından temizlemeye çalışan mücahitlerin kemiklerini sızlatmıyor musunuz?

Sizin içeriği belli olmayan, samimiyetsiz Filistin davanızın akıbeti ne oldu biliyor musunuz? Bakın, Kemal Advan Hastanesi doktoru **Sahr Hamad**, Gazze için yaptığınız bütün fedakârlıkları(!) nasıl tasvir etmiş:

"Sizi sevdik, sizin için zafer diledik, hakkın bayrağını yükseltmenizi istedik, sizi mazlumların yanında bildik. Ama Gazze'nin en zor anında yalnız bırakıldık. Bizi yüzüstü bıraktınız. Bir şişe su, bir parça ekmek bile ulaştıramadınız. Tarih şunu yazacak: Cumhurbaşkanı Erdoğan döneminde Gazze katledildi ve buna engel olunmadı. Bugün siz de diğer İslâm dünyası liderleri gibisiniz artık. Şahit olsun ki Allah, sen bizi yüzüstü bıraktın ve biz seni Allah katında hasmımız ilan ediyoruz. Zafer Allah'tandır, sözleriniz boğazlardan öteye geçmedi... Maalesef kandırıldık."

İşte Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin hem Yahudi varlığı hem de Filistin ile ilişkileri bu şekilde: Biri memnuniyet beyan ederken diğeri hasım ilan ediyor.

Peki, borç içinde olmasına rağmen Siyonist lideri huzurundan kovan Osmanlı'dan; bakiyesi olmasına rağmen kınamakla yetinen Türkiye Cumhuriyeti'ne nasıl evrildik?

Hilâfet'in yıkılması: Hilâfet yıkılıp yerine laik, üniter bir rejimin kurulması, beraberinde İslâm'ın hükümlerinden ve ideolojisinden kopuş demektir. Artık köklü, kapsamlı, kuşatıcı fikirlere sahip olmayan laik rejim, çevresindeki gelişmelere ve sınırları ötesindeki işgal planlarına müdahil olamaz, buna ihtiyaç hissetmez veya güç yetiremez.

Ulusal yapıya hapsedilme: Halifenin birleştirici gücünden mahrum kalınca, ulusal bir yapı içine hapsedilmiş bu devletin halkların desteğinden ve toplumsal gücünden bahsetmek mümkün olmayacaktır. Milliyetçi ve vatancı duygular, ülkenin müdahil olabileceği alanı oldukça sınırlandırır.

10 - Fatır Suresi 5

Kardeşlikten komşuluğa: Olaylara "İslâm kardeşliği" zaviyesinden bakmak vizyoner bir perspektif sunar. Fakat Hilâfet'in ilgası ile birlikte, aynı ırka, aynı millete ait bile olsa ülkeler 'komşuluk' ilişkisi kurmaya zorlandı veya bunu bir ihanet projesi olarak benimsedi. Bu da devlet politikalarında yüzeysellik, liderlerde ise fikrî daralma oluşturdu.

Kapitalizmin tesiri: Hilâfet sonrası kurulan ulusal yönetimler kapitalizmi benimsedi ve onun tesiri altına girdi. Sadece kimliklerinde "Müslüman" ibaresi kaldı. Fikirleri, duyguları ve davranışları modern kapitalizm ile şekillendi. Hayata bakış açıları fayda-zarar ilişkisine dönüştü.

Amerikan çizgisine uyum: İslâm beldelerine atanan yöneticilerin çoğu, II. Dünya Savaşı sonrası güçlenen Amerika'nın etrafında toplandı. Bugün neredeyse hepsi Amerikan dış siyasetine entegre olmaya, onunla yol yürümeye ve onun için çalışmaya adanmış kişiler haline geldi. Hiçbiri, yeniden İslâm ile hükmederek dünyayı değiştirecek cesarete ve ferasete sahip değil.

Retorik din siyaseti: İslâm'a ve Müslümanlara hizmet etmek, onları Batılı devletlerin şerrinden korumak gibi bir dertleri yok. Bu yüzden İslâmî duyguları sadece halklarını memnun etmek adına retorik bir dille kullanmayı tercih ediyorlar. Dolayısıyla Gazze'ye sahip çıkmak, Filistin davasını savunmak gibi söylemler, şiir tadında bir dinletiye dönüşüyor.

57 devletin aczi: Bu coğrafyada 2 milyar Müslümanın yöneticisi olan 57 devlet başkanı bir araya gelse, 20 milyon nüfuslu şımarık "İsrail" varlığını korkutup caydıramıyor. Sadece bir veya iki devletin askerî gücüyle yerle yeksan olacak bir işgal devleti, hepsinin gözünün içine baka baka katliamlar yapıyor. Batı'nın, Hilâfet'in ilgasından 100 yıl sonrası için kurguladığı plan işliyor. Peygamberimiz *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in bildirdiği gibi:

[لَيَنزِعَنَّ اللهُ مِن صُدورِ عَدُوِّكُمُ المَهابَةَ مِنكم، وَلَيَقذِفَنَّ فى قُلوبِكُمُ الوَهْنَ]
"Allah, düşmanlarınızın gözünden sizin heybetinizi söküp alacak, size 'vehn' hastalığı verecektir."[11]

Ekonomik bağımlılık: Bu devletlerin bütün ekonomileri, liberal iktisat sistemine körü körüne bağlanmış durumda. Kapitalizmin ürettiği her türlü krizin ortağı oluyorlar. Bu da tam bir esarete dönüşüyor ve Batılı devletlerin ekonomik tehditlerine oyuncak oluyor. "İsrail"e dil uzatırsan **"ekonomini baltalarım"** tehdidi gibi.

Reel politika tapınması: Batı'ya entegrasyon için benliğinden sıyrılan özenti yöneticiler, artık reel politika tanrısının buyruklarını dinliyor. Onun belirlediği sınırları 'konjonktürel sınırlar' olarak görüp aşmaktan kaçınıyorlar. Bu süreçte onlara kalemleri, diplomaları ve zenginlikleriyle destek olanlar, liderlerinin tüm kararlarına meşru kılıflar bulmak için sıraya giriyor.

Ümmetin taleplerini hiçe sayma: Bu devrin liderleri, ümmetin duygu ve düşüncelerine aldırış etmeyen, onların taleplerini göz ardı eden, ***"milyarlarca Müslüman bir yana Trump bir yana"*** diyen kişiler haline geldiler. İktidar sevdası gözlerine perde gibi indi. Seçim kazanmayı diğer her şeyden öncelikli görüyorlar. Gazze, Filistin, Kudüs gibi kutsallar, zihinlerinin arka planına itilmiş birer nesneye dönüşüyor.

Evet, bir bütünde bakıldığında Hilâfet Devleti'nin bir yöneticisi olan II. Abdulhamid ile Hilâfet yıkıldıktan sonra elli küsur parçaya bölünen ulusal devletler arasındaki fark, gece ile gündüzün farkı gibidir. 57 Müslüman yönetici, bir halifenin gösterdiği izzetli duruşu gösteremiyor.

Peygamberimiz *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* hadislerinde bugüne ışık tutarcasına şöyle buyurmuştur:

[إِنَّها سَتَأْتى على النّاسِ سِنونَ خَدّاعَةٌ، يُصَدَّقُ فيها الكاذِبُ، ويُكَذَّبُ فيها الصّادِقُ، ويُؤْتَمَنُ فيها الخائِنُ، ويُخَوَّنُ فيها الأَمينُ، ويَنطِقُ فيها الرُّوَيْبِضَةُ. قيلَ: وما الرُّوَيْبِضَةُ؟ قالَ: الرَّجُلُ التّافِهُ يَتَكَلَّمُ فى أَمرِ العامّةِ]
"'Öyle aldatıcı yıllar gelecek ki, o yıllarda yalancılar doğrulanacak, doğru söyleyenler yalanlanacak; hainlere güvenilecek, emin olanlara hain denilecek. İşte o zaman 'Ruveybida' konuşacak.' Dediler ki: 'Ruveybida nedir, ey Allah'ın Rasulü?' Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem: 'Halkın işlerini üstlenecek değersiz adam.' dedi."

11 - Ahmed b. Hanbel, Müsned, 5/278, 287

Remzi Özer
remziozerim@gmail.com

ORTADOĞU'DA ABD'NİN YENİ PLANI VE "TERÖRSÜZ TÜRKİYE" PROJESİ

Amerika, dünyadaki liderliğini sürdürebilmek, kurmuş olduğu dünya düzenini ve uluslararası sistemi devam ettirebilmek amacıyla, bu rolünü sürdürmesine engel olabilecek rakip güçleri —ki bunlar Çin, Rusya, Avrupa ve İslâm ümmetidir— kontrol etme, zayıflatma ve sınırlandırma siyasetini benimsemiştir.

Amerika'nın bu siyasetinde Çin, başat bir rakip olarak değerlendirilmektedir. 21. yüzyılın yükselen gücü Çin'i kuşatmak ve sınırlandırmak için Asya-Pasifik bölgesine yoğunlaşmak, dünyada kendisini meşgul eden sorunlardan kurtulmak Amerikan dış politikasının en önemli konularından biri hâline gelmiştir.

Amerika'nın Çin'e odaklanmasını zorlaştıran sorunların başında ise Orta Doğu'da yaşanan ve bütün dünyanın gündemini meşgul eden işgalci Yahudi varlığı "İsrail"in Gazze'de yürütmüş olduğu insanlık dışı soykırım ile Rusya-Ukrayna arasında 3,5 yıldan beri süregelen savaş gelmektedir.

ABD Başkanı Donald Trump tarafından seçim kampanyası esnasında ve başkan seçildikten sonra da sıklıkla söylenen "Dünyadaki savaşları sona erdireceğim" sözü de, aslında Amerika'yı meşgul eden, Amerika'nın enerjisini emen, Amerika'nın Çin'e yoğunlaşmasının önünde duran bu iki önemli sorundan kurtulmak istediklerine dair bir politika beyanıdır.

Bu çerçevede geçmişten günümüze ABD'nin Orta Doğu politikası dört esası içermektedir. Bu esaslar; "İsrail"in güvenliği, bölgedeki petrol ve doğal gaz gibi enerji kaynaklarının güvenli bir şekilde dünya piyasalarına ulaştırılması, İslâm ile mücadele ve bölge ülkelerinin Amerika nüfuzu altında, Amerika'nın çıkarları yönünde hareket etmelerinin sağlanmasıdır.

ABD, Çin ile mücadelesine yoğunlaşmak amacıyla, Orta Doğu'da daha önce izlediği istikrarsızlaştırıcı ve çatışmacı politikalarının kendisini fazlasıyla meşgul ettiğini ve kendisine ağır yükler getirdiğini anlamasıyla birlikte, bu politikasının yerine bölgede çatışmaları sonlandıracak ve bölgeyi istikrara kavuşturacak yeni bir planı hayata geçirmek için çalışmaya başlamıştır.

Orta Doğu'da çatışma ve istikrarsızlık üreten faktörlerin başında "İsrail"in işgalci ve genişlemeci politikaları yer almaktadır. İran'ın vekil güçleri aracılığıyla takip ettiği yayılmacı politikaları, Suriye'deki durum ve Filistinli silahlı grupların varlığı da ABD açısından bölgeyi istikrarsızlaştıran unsurlar olarak görülmektedir.

İşgalci Yahudi varlığı "İsrail" de İran'ı, İran'ın vekil güçleri gibi hareket eden Lübnan'daki "Hizbullah" milislerini, Yemen'deki Husileri, Suriye ve Irak sahasındaki Haşdi Şabi gruplarını, Esad sonrası Suriye'de yönetimi ele geçiren silahlı grupları ve Filistin'deki silahlı güçleri kendi güvenliği açısından tehdit olarak görmektedir.

"İsrail"in bu tehdit algısı ile birlikte bölgede gerçekleştirmek istediği, Türkiye'nin Güneydoğu'sundan başlayıp Mısır'a kadar uzanan "Büyük İsrail" projesine dayalı yayılmacı politikası birleşince, bu durum bölgede çatışma ve istikrarsızlığı besleyen bir unsur olarak ortaya çıkmaktadır.

İşte tam bu noktada Amerika'nın, Orta Doğu'da çatışma ve istikrarsızlığı sona erdireceğini düşündüğü, "İsrail"in güvenliğini esas alan, aynı zamanda da "İsrail"in bölgede çatışma ve istikrarsızlığa yol açan eylem ve faaliyetlerini önlemeyi hedefleyen; "İsrail"in bölgeyi istikrarsızlaştırmada öne sürdüğü bahaneleri ortadan kaldırmaya yönelik yeni planı devreye girmektedir.

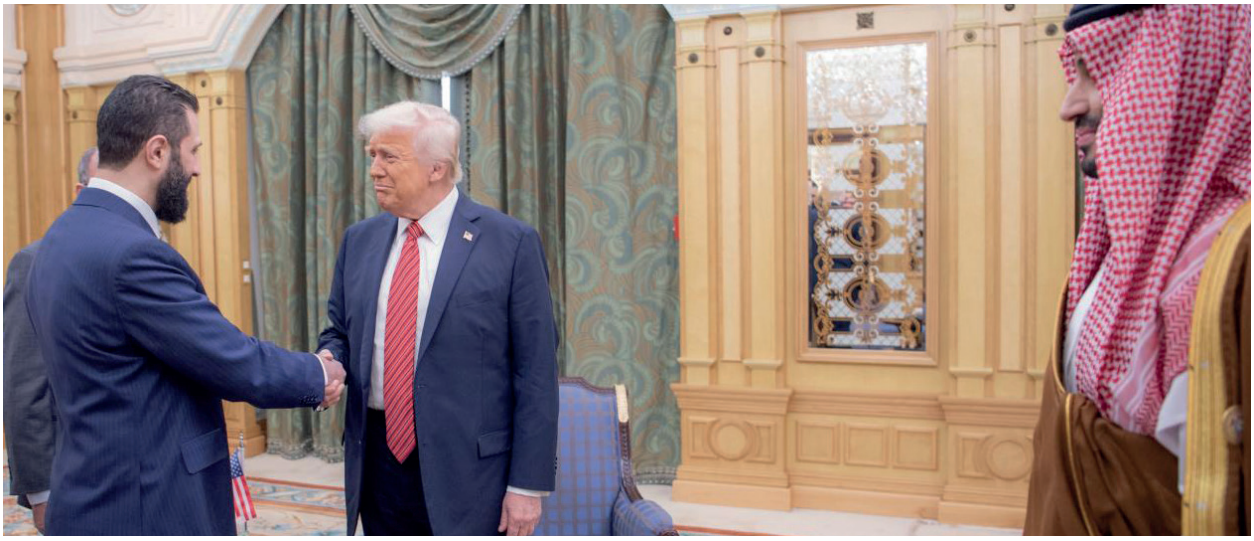
Plan çerçevesinde "İsrail"in kendisi için tehdit olarak gördüğü İran ve Suriye de dâhil olmak üzere bütün bölge ülkelerinin "İsrail" ile normalleşmesinin sağlanması, bölgede var olan devlet dışı Haşdi

Orta Doğu'da çatışma ve istikrarsızlık üreten faktörlerin başında "İsrail"in işgalci ve genişlemeci politikaları yer almaktadır. İran'ın vekil güçleri aracılığıyla takip ettiği yayılmacı politikaları, Suriye'deki durum ve Filistinli silahlı grupların varlığı da ABD açısından bölgeyi istikrarsızlaştıran unsurlar olarak görülmektedir.

Şabi, "Hizbullah", Husiler, İslâmî Cihad, Hamas, PKK gibi paramiliter silahlı grupların silahsızlandırılması ve kontrol altına alınması hedeflenmektedir.

Plana göre İran'ın yayılmacı politikaları sona erdirilecek, nükleer faaliyetlerine izin verilmeyecek, İran'ın genişlemeci politikalarında ısrar eden ve nükleer faaliyetlere devam etme konusunda ayak direyen yönetim kadroları tasfiye edilerek İran, ulusal sınırlarına geri çekilecektir.

Nitekim geçtiğimiz aylarda "İsrail" tarafından İran'ın nükleer tesislerini, nükleer faaliyetlerle ilgilenen bilim insanlarını ve üst düzey askerî kadrolarını hedef alan saldırılar gerçekleşmiş; bu saldırıların hemen ardından Amerika tarafından da İran'ın üç nükleer tesisini yok etmeye yönelik bombardımanlar yapılmıştır.

Lübnan'da İran'ın kontrolündeki "Hizbullah"a karşı da "İsrail" çok sayıda saldırı düzenlemiş, bu saldırılarda "Hizbullah" ağır kayıplar vermiştir. 7 Ağustos 2025 tarihinde Lübnan Cumhurbaşkanı Joseph Avn liderliğinde, başkent Beyrut'taki Baabda Sarayı'nda toplanan Bakanlar Kurulu, ülkede bulunan tüm silahlı yapıların devlet denetimine alınmasına karar vermiştir.

Yine Suriye sahasında, Esad yönetiminin Türkiye destekli muhalif silahlı gruplar tarafından devrilmesiyle birlikte İran, Suriye sahasından tasfiye edilmiş; İran destekli Yemen'deki Husilere yönelik "İsrail" ve Amerika tarafından hava saldırıları düzenlenmiştir.

Lübnan'da İran'ın kontrolündeki "Hizbullah"a karşı da "İsrail" çok sayıda saldırı düzenlemiş, bu saldırılarda "Hizbullah" ağır kayıplar vermiştir. 7 Ağustos 2025 tarihinde Lübnan Cumhurbaşkanı Joseph Avn liderliğinde, başkent Beyrut'taki Baabda Sarayı'nda toplanan Bakanlar Kurulu, ülkede bulunan tüm silahlı yapıların devlet denetimine alınmasına karar vermiştir. Enformasyon Bakanı Paul Markus, toplantı sonrası yaptığı açıklamada, "Hizbullah dâhil olmak üzere Lübnan topraklarındaki tüm silahlı varlığın sona erdirilmesi" konusunda mutabakat sağlandığını duyurmuştur.

Esad yönetimi altındaki Suriye sahası da bölgede istikrarsızlık üretmiş, kendisine Suriye'yi istikrara kavuşturması için uzun bir süre verilmesine rağmen bu konuda başarısız olmuştur. Bu nedenle Suriye sahasında yeni bir düzenlemeye gidilmiş, Ahmed el-Şara yönetimindeki Türkiye destekli muhalif gruplar tarafından Esad devrilerek Ahmed el-Şara liderliğinde yeni bir Suriye yönetimi oluşturulmuştur.

Esad'ın devrilmesinden sonra ABD Başkanı Donald Trump'ın Cumhurbaşkanı Erdoğan ile yaptığı bir telefon görüşmesinde "Suriye'yi size emanet ediyorum" ifadesi, Suriye'deki yeni düzenlemenin kimler tarafından yapıldığı konusunda yeterince açıklayıcıdır.

Suriye'de yeni bir yönetimin oluşmasının hemen ardından "İsrail", Suriye'nin önemli stratejik tesis, üs ve askerî yeteneklerini hedef alan yüzlerce hava saldırısı düzenleyerek, Suriye'nin devlet olma dinamiklerine önemli ölçüde zarar vermiş ve Suriye'nin "İsrail"e karşı herhangi bir tehdit üretmesine izin verilmeyeceğini ilan etmiştir.

Yeni Suriye yönetiminin, silahlı grupların silahlarını yeni yönetime teslim etmesi yönünde aldığı karar ise daha çok "İsrail" için tehdit oluşturabilecek mücahit grupları ve Sünnî aşiretleri kapsamaktadır.

Ayrıca yeni Suriye yönetiminin kontrolü dışına çıkmaları hâlinde bazı mücahit grupların ve Sünnî aşiretlerin "İsrail" için tehdit oluşturmalarını önlemek amacıyla, Suriye ile "İsrail" arasında Dürzîlerin yaşadığı Süveyda bölgesinde bir tampon bölge oluşturulması da plan dâhilindedir.

Bölgeyi istikrarsızlaştıran esas unsur ise hiç şüphesiz işgalci Yahudi varlığı "İsrail"dir. "İsrail", liderliğini Amerika'nın yaptığı sömürgeci Batı medeniyetinin, İslâm ile mücadelesinde asla vazgeçemeyeceği; ne pahasına olursa olsun destekleyeceği Amerika'nın bölgedeki en büyük askerî üslerinden ve karakollarından biri niteliğindedir.

Bölge halklarının Müslüman olması ve son dönemde Gazze'nin de etkisiyle Müslüman halkların, içinde yaşadıkları sömürgeci Batı'ya bağlı siyasal sistemlerden ve uluslararası sistemden uzaklaşarak; İslâmî bir uyanışın tetiklediği İslâmî bir devlet ve Hilâfet arayışına yönelmeleri, sömürgeci Batı açısından büyük bir tehdit olarak görülmektedir. Bu tehdidin bertaraf edilmesinde, sömürgeci Batı medeniyetinin İslâm ile mücadelesinde "İsrail" ile sömürgeci Batı'ya bağlı bölge rejimleri kilit öneme sahiptir. Bu nedenle "İsrail"in güvenliğinin sağlanması ve bölge ülkelerinin "İsrail" ile normalleşmesinin temin edilerek, İslâm ile mücadelede birlikte hareket etmeleri Amerika açısından hayati niteliktedir.

Sömürgeci Batı tarafından 75 yıldır korunup gözetilen, desteklenen ve yardım edilerek ayakta kalması sağlanan; bölgeye sonradan yerleştirilmiş, yabancı, suni ve yapay bir varlık olan "İsrail"in, 7 Ekim Aksa Tufanı'nda aldığı darbe sonrasında ne kadar kırılgan, zayıf ve güvenlik zaafiyetleri içinde olduğu ortaya çıkmıştır. 75 yıl boyunca inşa etmeye çalıştıkları "yenilmez İsrail" efsanesi adeta yerle bir olmuştur.

Suriye'de yeni bir yönetimin oluşmasının hemen ardından "İsrail", Suriye'nin önemli stratejik tesis, üs ve askerî yeteneklerini hedef alan yüzlerce hava saldırısı düzenleyerek, Suriye'nin devlet olma dinamiklerine önemli ölçüde zarar vermiş ve Suriye'nin "İsrail"e karşı herhangi bir tehdit üretmesine izin verilmeyeceğini ilan etmiştir.

Kendileri açısından bir daha böyle bir felaketin yaşanmaması için işgalci Yahudi varlığı "İsrail", Amerika ve Avrupa'nın da yardım ve destekleriyle 22 ay boyunca her gün Gazze'yi bombalamış; yüz binden fazla masum insanı katletmiş; defalarca Gazze'yi karadan işgal etmeye çalışmış; Gazze'yi abluka altına alarak yardım girişlerine engel olmuş; Gazze'yi bir ölüm ve imha kampına dönüştürmüş; açlığı bir silah olarak kullanmıştır.

Ne var ki bütün bunlara rağmen hedeflerini gerçekleştirememiş, direnişi bitirememiş, Hamas'ı yok edememiştir. Şimdi ise Amerika, bölge ülkelerinin de Hamas üzerinde baskı kurmalarını sağlayarak Hamas'ın silahsızlandırılması ve Gazze yönetiminin Mahmud Abbas rejimine devredilmesi için çalışmaktadır. Amerika böylece Filistinli silahlı grupları tamamen silahlardan arındırarak, bütün

Amerika'nın yeni Orta Doğu planında rol verdiği önemli aktörlerden biri de hiç kuşkusuz Türkiye'dir. Türkiye'nin bölgede Amerika ile birlikte siyasî ve askerî açıdan hareket etmesinin sürdürülebilmesi, Türkiye'de bir iktidar değişikliğinin olmamasına bağlıdır. Bu çerçevede Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 2028 seçimlerinde yeniden cumhurbaşkanı seçilmesi, gerekirse bir anayasa değişikliğinin yapılabilmesi; Amerika'nın yeni Orta Doğu planının ve Türkiye'de CHP ile temsil edilen İngiliz nüfuzu ile mücadelenin vazgeçilmezleri arasındadır.

bölgenin istikrarsızlaşmasında büyük etkisi olduğunu düşündüğü Filistinli direniş hareketlerini tamamen bitirmeye çalışmaktadır.

Amerika açısından, "İsrail"in güvenliğini tehdit eden Filistinli silahlı grupların silahsızlandırılması; "İsrail"in bölgeyi istikrarsızlaştıran eylem ve faaliyetlerinin de önüne geçmek anlamına gelmektedir.

Amerika'nın yeni Orta Doğu planında rol verdiği önemli aktörlerden biri de hiç kuşkusuz Türkiye'dir. Türkiye'nin bölgede Amerika ile birlikte siyasî ve askerî açıdan hareket etmesinin sürdürülebilmesi, Türkiye'de bir iktidar değişikliğinin olmamasına bağlıdır. Bu çerçevede Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 2028 seçimlerinde yeniden cumhurbaşkanı seçilmesi, gerekirse bir anayasa değişikliğinin yapılabilmesi; Amerika'nın yeni Orta Doğu planının ve Türkiye'de CHP ile temsil edilen İngiliz nüfuzu ile mücadelenin vazgeçilmezleri arasındadır.

Ne var ki Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, AK Parti'nin ve Cumhur İttifakı'nın halk desteği sürekli azalmaktadır. Mevcut durumda Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 2028 seçimlerinde yeniden cumhurbaşkanı seçilebilmesi ya da anayasa değişikliği yapılabilmesi mümkün görünmemektedir.

Bunun gerçekleşebilmesi ise ancak CHP ile DEM Partisi arasındaki ittifakın sona erdirilerek DEM Partisi'nin CHP'den koparılması; Erdoğan karşıtı bloğun dağıtılması; DEM Partisi'nin Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı destekleyecek ya da en azından 2028 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP ile birlikte hareket edecek bir pozisyondan uzaklaştırılması ile mümkün olabilecektir.

Bu çerçevede, bölgede istikrarsızlık üreten; aynı zamanda DEM Partisi üzerinde etkili olan ve yönetim kadroları İngiliz güdümünde hareket eden terör varlığı PKK'nın tasfiye edilerek DEM Partisi üzerindeki Kandil etkisinin sonlandırılması; DEM Partisi'nin CHP'den koparılması; CHP içinde krizler oluşturulması ve CHP'nin siyaseten yalnızlaştırılması hedeflenmiştir.

Bu hedefleri gerçekleştirmek amacıyla, "Terörsüz Türkiye" mottosu adı altında Türkiye'de iç siyasetin yeniden dizayn edilerek DEM Partisi'nin toplumsal mutabakatın bir parçası hâline gelmesini sağlamak üzere, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli tarafından 22 Ekim 2024 tarihinde PKK lideri Abdullah Öcalan'a; PKK'yı feshetmesi şartıyla "umut hakkından" yararlanması yönünde bir çağrıda bulunulmuş ve sürecin ilk adımı atılmıştır.

27 Şubat 2025 tarihinde de ikinci adım atılarak, PKK lideri Abdullah Öcalan tarafından "Ömrünü tamamladığını" söylediği PKK'ya silah bırakması ve kendini feshetmesi çağrısı yapılmış; PKK da bu çağrıdan iki gün sonra ateşkes ilan etmiştir.

Öcalan'ın çağrısı üzerine 5-7 Mayıs 2025 tarihlerinde toplanan PKK Kongresi'nin, 12 Mayıs'ta yaptığı açıklama ile silahlı mücadeleyi sonlandırdığı duyurulmuştur. PKK, 11 Temmuz 2025 tarihinde Kuzey Irak'ın Süleymaniye kentinde düzenlenen törenle silah bırakmış; törende silahlar yakılarak imha edilmiştir.

PKK'nın silah bırakma töreni sonrasında, 12 Temmuz 2025 tarihinde Cumhurbaşkanı Erdoğan, "AK Parti, MHP ve DEM Parti olarak bu yolu beraber yürümeye karar verdik" açıklamasında bulunmuştur.

Böylece PKK'nın tasfiye süreci ile birlikte DEM Partisi, CHP'den uzaklaştırılarak "Terörsüz Türkiye" süreci kapsamında toplumsal mutabakatın bir parçası hâline getirilmiş ve Amerika'nın yeni Orta Doğu planının Türkiye ayağında da önemli bir ilerleme sağlanmıştır.

Bu süreçte, Amerika'nın yeni Orta Doğu planı ile uyumlu hareket eden iktidar kanadının; İngiliz nüfuzunun etkisiyle hareket eden CHP'ye yönelik operasyonları da dikkat çekicidir. Cumhurbaşkanı Erdoğan'a 2028 seçimlerinde önemli bir rakip olarak görülen ve ciddi bir halk desteğine sahip olan CHP'nin cumhurbaşkanı adayı, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu; yolsuzluk yaptığı gerekçesiyle tutuklanarak cezaevine gönderilmiş, ayrıca sahte olduğu gerekçesiyle üniversite diploması iptal edilerek cumhurbaşkanı adaylığının önü kapatılmıştır.

Özgür Özel'in genel başkan seçildiği, Kemal Kılıçdaroğlu'nun ise başkanlığı kaybettiği CHP kurultayının; kurultay delegelerinin parayla satın alındığı iddiası üzerine, kurultayın ve Özgür Özel'in başkanlığının geçersiz olduğu gerekçesiyle iptali talebiyle açılan hukuki süreç devam etmektedir.

Kurultay davasında mahkemenin, kurultayın geçersiz olduğuna hükmetmesi durumunda Kemal Kılıçdaroğlu'nun yeniden CHP Genel Başkanlığı'na getirilmesi söz konusu olacaktır. Bu dava şimdiden CHP içinde ciddi bir krize yol açmış, parti ikiye bölünmüştür. Ekrem İmamoğlu ve kurultay davası, CHP'yi bir yandan zayıflatırken diğer yandan da partinin kendi iç sorunlarıyla meşgul edilmesine ve iç-dış siyaset alanında dar bir alana hapsolmasına yol açmaktadır.

Bütün bunlar olurken, Özgür Özel; siyaset üretememenin acizliği ile İngilizlerin CHP'yi yalnız bıraktığından söz ederek, aslında CHP'nin İngiliz etkisiyle hareket eden bir parti olduğunu defalarca ifşa etmektedir. Özgür Özel'in bu sitemine rağmen İngilizlerin sessiz kalması, İngilizlerin Amerika'nın bölge planları karşısındaki zayıflığını ve Türkiye'deki nüfuzunun iyice azaldığını göstermektedir.

Şüphesiz ki bölgemizde ve Türkiye'de mevcut olan geri kalmışlığın; siyasi, ekonomik, sosyal, hukuki, toplumsal, kültürel ve ahlaki çöküşlerin; terör, kaos, çatışma, gerilim ve güvenlik sorunlarının temelinde, Osmanlı'nın parçalanması ve Hilâfet'in ilga edilmesi sonrasında, bölgede sömürgeci Batı tarafından çizilen sınırlar içinde, milliyetçilik esası üzerine kurulan ulus devlet anlayışı yatmaktadır.

Bu ulus devletler, sömürgeci Batı'ya bağlı olarak izledikleri politikalar ile Müslüman halkların birbirine düşmanlaştırılmasında, kutuplaştırılmasında, ayrıştırılmasında ve aralarına duvarlar örülmesinde; Müslümanların tekrar birleşmesinin önüne geçilmesinde sömürgeci Batı'ya hizmet ettikleri gibi, Müslüman ülkelerin servet ve kaynaklarının sömürülmesinde de sömürgeci Batı ile iş birliği içindedirler. Sömürgeci Batı'nın bölge ile ilgili planlarının uygulayıcısı konumundadırlar.

Dolayısıyla sömürgeci Batı'nın Orta Doğu ile ilgili planlarının uygulayıcısı ve onların çıkarlarına hizmet eden bu ulus devletler var oldukça; Türkiye'ye ve bölgemize barış, huzur, refah, güvenlik, esenlik ve istikrar asla geri gelmeyecek; PKK'nın silah bırakması gibi yapay çözümler yeterli olmayacaktır.

Bölge halklarının Müslüman olması itibarıyla, bölge için tek doğru ve gerçekçi çözüm; yüzyıllar boyunca bu halkları birbirine kardeş kılan İslâm'a geri dönüş, İslâmî hayatı yeniden başlatacak ve Müslüman halkları çatısı altında birleştirerek yeniden büyük İslâm ümmetini ortaya çıkaracak olan Hilâfet'in tesis edilmesidir.

Şayet Allah'ın yardımıyla bu başarılabilirse; özlemini duyduğumuz barışa, huzura, refaha, güvenliğe, esenliğe ve istikrara yeniden kavuşabilir; sömürgeciliği ve sömürgecileri koruyan, onlara hizmet eden ulus devletleri sona erdirebilir; Amerika'nın liderliğindeki dünya düzenini ve uluslararası sistemi sarsabilir; İslâm ümmetinin liderlik edeceği yeni bir dünya düzeni kurabilir; bütün insanlığı da sömürgeci Batı medeniyetinin zincirlerinden, prangalarından, esaret ve zindanından kurtarabiliriz.

Muhammed Emin Yıldırım
m.eminyildirim80@gmail.com

SURİYE'DE BİTMEYEN KAOS: DÜRZİ İSYANI VE "İSRAİL"İN GÜVENLİK KAYGISI

Elli yılı aşkın bir süre Suriye halkını demir yumrukla yöneten baba-oğul Esad hanedanlığının devrildiği 8 Aralık 2024 kurtuluş gününden kısa bir süre sonra, Suriye bir kez daha kaos ve şiddete sürükleniyor. ABD ve Yahudi varlığının Süveyda'yı vekâlet savaşı alanına dönüştürmesiyle başlayan bu yeni çatışmaların hem iç hem dış faktörleri içeren, çok boyutlu ve derinlikli pek çok sebebi vardır. Bu çatışmalar, on dört yıl boyunca küresel, bölgesel ve yerel düşmanlardan gelen saldırı ve tuzaklara meydan okuyarak, inanç ve kararlılıkla ayakta kalan 15 Mart İslâmi devriminin itici gücüyle kazanılan zaferin tam anlamıyla yaşanmasına fırsat vermeden yeniden baş göstermiştir.

Bu durumun en önemli sebeplerinden biri, Kassam Tugaylarının 7 Ekim 2023'te Yahudi varlığına karşı başlattığı Aksa Tufanı Harekâtı sonrası ortaya çıkan yeni konjonktürdür. Bu yeni dönem, ABD liderliğindeki sömürgeci Batı'nın İslâm'la savaş stratejisinin temellerinde bir değişiklik meydana getirmemiş olsa da, Ortadoğu'da dengelerin yeniden kurulmasına ve birçok yerel ve bölgesel aktöre yeni rollerin dağıtılmasına neden oldu.

Kimileri (İran gibi) nüfuz alanlarından çıkarılarak tasfiye sürecine tabi tutulurken, kimilerine de (Türkiye gibi) bölgesel güç olma rolü verildi. ABD Başkanı Trump'ın, "Suriye'nin anahtarının Türkiye'nin elinde olduğunu" söyleyerek Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı övmesi de bu bağlamda değerlendirilebilir. Ortadoğu'nun iki önemli aktöründen İran, bunca hizmetine rağmen ABD ve Yahudi varlığı saldırılarıyla kapısına kilit vurulurken, Türkiye'ye ise ılımlı İslâm modelinin bir uzantısı ve pekiştiricisi olarak ABD menşeli "Terörsüz Türkiye" projesinin potansiyel desteğiyle birçok kilidi açabilecek bir anahtar sunuldu.

Gazze Direnişi ve Yahudi Varlığının Güvenlik Paranoyası

Yazının başındaki bu örnekler, Aksa Tufanı'nın gölgesinde iki yıldan fazla süredir yaşanan tüm gelişmelerin, Yahudi varlığının karşı karşıya kaldığı güvenlik sorunuyla doğrudan ilgili olduğunu göstermektedir. Yahudi varlığı, tüm barbarlığını sergileyerek korkunç seviyede aşırı güç kullanmasına rağmen Gazze direnişini teslim alamadı ve bu durum, güvenlik kaygılarını paranoya seviyesine taşıdı. Gazze'de zafer kazanmak; Yahudiler için varlık-yokluk, ABD ve Batı için ise küresel kapitalist sistemi koruma meselesi haline geldi. Ancak, Haçlı-Siyonist ittifakının ve İslâm beldelerinin başındaki işbirlikçi yönetimlerin tüm çabalarına rağmen bu zafer henüz kazanılamadı. Üstelik mesele, artık sadece Gazze'de zafer kazanmaktan çıkıp kalplerinde öfke birikmiş, cihat için yanıp tutuşan potansiyel "düşmanlara" karşı da zafer kazanılması gerekliliğine dönüştü.

Bu bağlamda, İran ve hizipleri meselesi kolayca halledildi. Zira İran'ın Yahudi varlığına karşı savaşı, ABD'nin bölgedeki düşük yoğunluklu çatışmaya dayalı denge politikasının bir parçası olduğu için hiçbir zaman gerçek bir savaşa dönüşmedi. İran, devlet gibi davranmadığı için kazanan hep Yahudi varlığı oldu. Dolayısıyla geriye sadece gerçek düşmanlar kaldı. İşte bu düşmanın en yakını ve en tehlikelisi, sınırın hemen öte tarafındaki Suriye'dir. Süveyda'da yaşanan kaos ve çatışmalar, bu potansiyel düşmanın bertaraf edilmesi ya da en azından uzaklaştırılması içindir.

Burada "düşman" derken Ahmed Şara'yı veya ABD ve Türkiye'den güvenoyu almış kurmaylarını kastetmiyorum. Aksine, Yahudi varlığına karşı akidevi düşmanlığını koruyan, Suriye'deki ihlaslı mücahitleri ve devrimci Suriye halkını kastediyorum. Bu tespitin gerekçelerini anlamak için, Süveyda'da olayların nasıl başladığını ve sonrasında nasıl seyrettiğini inceleyelim.

Bir Düşman Kozu Olarak Dürziler

Çoğunlukla Suriye'nin güneyinde, özellikle Süveyda ilinde yaşayan Dürzilerin sayısı yaklaşık 700 bin civarındadır. Tıpkı Nusayriler gibi, İslâm dışı sapkın bir inanca sahiptirler. Dürzilerin bir bölümü de Lübnan'da yaşamakta ve sayılarının 250 bin civarında olduğu tahmin edilmektedir. Yaklaşık 140 bin olduğu tahmin edilen bir diğer grup ise Filistin'in kuzeyinde ve Golan Tepeleri'nde yaşıyor.

Aksa Tufanı'nın gölgesinde iki yıldan fazla süredir yaşanan tüm gelişmelerin, Yahudi varlığının karşı karşıya kaldığı güvenlik sorunuyla doğrudan ilgili olduğunu göstermektedir. Yahudi varlığı, tüm barbarlığını sergileyerek korkunç seviyede aşırı güç kullanmasına rağmen Gazze direnişini teslim alamadı ve bu durum, güvenlik kaygılarını paranoya seviyesine taşıdı. Gazze'de zafer kazanmak; Yahudiler için varlık-yokluk, ABD ve Batı için ise küresel kapitalist sistemi koruma meselesi haline geldi.

Yahudi varlığının işgal altındaki topraklarda yaşayan Dürzi gruplara vatandaşlık vermesiyle içlerinden bir kısmı Yahudi varlığı ordusuna katılmıştır. Dolayısıyla Yahudi varlığı, Suriye'ye müdahale etmek için onları bir koz olarak kullanmaktadır. Nitekim geçtiğimiz şubat ayının sonlarından itibaren, Yahudi varlığı, başkent Şam'ın yanı başındaki Caramana mahallesi ve Sahnaya semtinde onları kışkırtarak fitili ateşlemiştir.

12 Temmuz 2025'te Süveyda ilinde Bedevi Arap aşiretleri ile Dürzi silahlı gruplar arasında küçük çaplı çatışmalar başladı. Yahudi varlığı, Dürzileri desteklediğini ve onları kendi çıkarları için kullandığını açıkça duyurdu. Bölgeye sevk edilen Suriye güvenlik güçlerine, Dürzi grupların saldırılarında onlarca asker hayatını kaybetti. Çatışmaların büyümesinin ardından, ateşkes söylentileri

> *Yahudi varlığının savaş uçakları, Suriye Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi, Genelkurmay Başkanlığı ve Savunma Bakanlığı'nı vurdu. Doğrudan egemenliği hedef alan ve bir devlet için savaş sebebi sayılacak bu saldırılar karşısında Şara yönetimi, "istikrar ve ateşkese bağlılık" bahanesiyle hiçbir karşılık vermedi.*

arasında Yahudi varlığı ordusu, Suriye güvenlik güçlerini hedef alan saldırılar düzenledi. Yahudi varlığının saldırılarına karşı herhangi bir hazırlığı olmadığı anlaşılan Suriye güvenlik güçlerinden 700'den fazla Müslüman şehit oldu. Bazı haber kaynaklarına göre Suriye yönetimi, bölgeye güç göndereceğini Yahudi varlığına önceden bildirdi. Nihayetinde Suriye ordusu tuzağa düşürüldü ve büyük bir kayıp yaşandı.

Ahmed Şara Yönetiminin Teslimiyeti

16 Temmuz'da ise Yahudi varlığının savaş uçakları, Suriye Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi, Genelkurmay Başkanlığı ve Savunma Bakanlığı'nı vurdu. Doğrudan egemenliği hedef alan ve bir devlet için savaş sebebi sayılacak bu saldırılar karşısında Şara yönetimi, "istikrar ve ateşkese bağlılık" bahanesiyle hiçbir karşılık vermedi. Ahmed Şara, 17 Temmuz 2025 sabahı Suriye televizyonu ve diğer Arap kanallarından canlı yayınlanan ulusa sesleniş konuşmasında şunları söyledi:

"Bölgeyi belirsiz bir kaderden kurtaran Amerikan, Arap ve Türk arabuluculuğunun etkili müdahalesi olmasaydı, iki zorlu seçenekle karşı karşıya kalacaktık... Dürzi halkımız ve onların güvenliği pahasına, Yahudi varlığıyla açık bir savaşa girmek – ki bu, Suriye'yi ve tüm bölgeyi istikrarsızlığa sürüklemek olurdu-. Diğer seçenek ise, Dürzi ileri gelenlerinin ve şeyhlerinin aklıselimle hareket ederek, dağın onurlu halkının itibarını zedelemek isteyenlerin aksine, ulusal çıkarları önceliklendirmelerine olanak tanımaktı."

Ahmed Şara'nın bu açıklaması, başta Yahudi varlığına kol kanat geren ABD olmak üzere diğer ülkelerin müdahalesine bel bağladığını açıkça ortaya koymaktadır. Bu teslimiyetin, Yahudi varlığının Suriye üzerindeki saldırı ve işgalini daha da pervasızlaştıracağına, aynı zamanda ABD'nin Şara üzerindeki baskı ve tahakkümünü daha da artıracağına şüphe yoktur. Zira Şara yönetimi, ABD'nin Ankara Büyükelçisi ve Suriye Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın "Suriye'nin birliği ve istikrarı" söyleminin, söz konusu Yahudi varlığının güvenliği olduğunda kolayca esnetilebilen ve abartılmaması gereken bir söylem olduğu gerçeğiyle acı bir şekilde yüzleşmiştir.

Nitekim aynı gün ABD, tüm taraflar arasında bir anlaşma sağlandığını söyledikten sonra, Şam yönetimine bağlı güçler Süveyda'dan çekildi. Bu çekilmeyi fırsat bilen Yahudi varlığı destekli Dürzi çeteler, bölgede yaşayan Bedevi aşiret mensubu Müslümanları vahşice katletmeye başladı. Çocuklar boğazlandı, erkeklerin başları kesildi, kadınlara tecavüz edildi ve evler yakılıp yağmalandı. Öldürülen Müslümanların cesetleri, şehrin girişine asılarak Dürzi hesaplardan sosyal medyada paylaşıldı. Birçok Bedevi aile, çetelerin ellerinden kurtulmak için çöle sığınmak zorunda kaldı.

Bedevi Aşiretlerin Seferberliği

17 Temmuz'da çatışmalar tekrar başladı ve bu tarihten sonra olayların seyri değişti. Suriye ordusunun Süveyda'dan çekilmesiyle, kardeşlerinin sahipsizliğe ve katliama terk edildiğini gören Suriye'deki 42 Bedevi aşireti, ortak bir bildiri yayınlayarak savaş seferberliği ilan etti. Dera'dan, Deyrezzor'dan ve diğer şehirlerden Süveyda'ya doğru akın ettiler. Bildiride, Suriye hükümetinden, araya girmemeleri ve aşiret savaşçılarını engellememeleri, aksi halde katillerin safında yer almış sayılacakları ve bunun tarihî bir sorumluluk olacağı vurgulandı. Bazı aşiret liderleri, Suriye

yönetiminin siyasi hesaplarının kendi soyluluk ve gelenekleriyle uyumlu olmadığını ifade etti. Nihayetinde aşiretler, Dürzi çeteleri kırsalda ezip geçtikten sonra Süveyda'nın merkezine ulaştılar. Dürziler, mağdur rolüne soyunmaya ve Batı'dan yardım istemeye başladılar. Yani Suriye ordusunun yapamadığını, kardeşlerine yapılan zulüm sona ermedikçe kahve içmeyi kendilerine haram sayan Bedevi aşiretler başardı.

Hesapta olmayan bu gelişme sonrası ABD ve Yahudi varlığından peş peşe açıklamalar yapıldı. ABD Dışişleri, "Suriye yönetimi sürecin liderliğini eline almalı" derken, Yahudi varlığının bir yetkilisi gazetecilere, "Güneybatı Suriye'de devam eden istikrarsızlık sonrası Yahudi varlığı, Suriye güvenlik güçlerinin önümüzdeki 48 saat boyunca Süveyda'ya girmesine izin verdi" dedi.

Bu açıklamalar sonrası Şara yönetimi, güvenliği sağlamak için Suriye ordusunu tekrar Süveyda'ya konuşlandıracağını açıkladı. Ayrıca Süveyda'ya gelmeye devam eden aşiret savaşçılarını engelleyerek, mevcut olanların da bölgeyi terk etmelerini istedi. Açıkça ihanet anlamına gelen bu adım Suveyda'yı göz göre göre "İsrail" destekli Dürzilerin kontrolüne bıraktı.

Böylelikle Yahudi varlığının hedeflerini ve politikasını son derece açık bir şekilde ilan ettiği, Suriye'ye yönelik bu politikasını hayata geçirmek üzere Dürzileri araçsallaştırdığı, sanki onların durumunun Suriye rejiminin değil de kendisinin umurundaymış gibi bir hava yarattığı ve adeta bu bölgeyi Suriye'den üstü kapalı bir şekilde koparıp bölgenin yeni jandarması olmanın hesaplarını yaptığı görülüyor.

Türkiye, Suriye'yi ABD'nin Kucağına İtiyor

Olayların Yahudi varlığı lehine sonuçlanmasının temel sebebinin, Şam hükümetinin Süveyda ve Suriye'nin güneyinde yaşanan olaylar dizisinde kendisini en zayıf halka konumuna düşürmesi olduğunun altını tekrar çizmek gerekir. Zira Şam yönetimi, ortada bir devlet yokmuş gibi Suriye'nin güneyine girerek katliam işleyen ve tutuklamalar yapan Yahudi varlığına karşı pasif ve kayıtsız bir tutum sergiledi. Devletin bu tepkisizliği ve kayıtsızlığı, Amerikan Başkanı'nın Şam'ın İbrahim Anlaşmaları'na katılması çağrısını desteklediğini açıklayan ve halihazırda Azerbaycan'da Şara hükümeti ile Yahudi varlığı arasındaki temaslara aracılık eden Erdoğan'ın tavsiyelerinden kaynaklanmaktadır.

Esad rejiminin düşüşünden hemen sonra, "Heyetü Tahrir Şam örgütünü İdlib'de 10 yıllık çalışmayla nasıl dönüştürdüğünü ve artık onların Batı'yı düşman görmeyen ılımlı kişiler haline geldiğini" gururla anlatan Türkiye Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın açıklamalarıyla, ABD Başkanı Trump'ın "Suriye'nin anahtarı Erdoğan'ın elinde" ifadelerini birleştirdiğimizde, Türkiye'nin Suriye hükümeti üzerindeki rolü daha net anlaşılacaktır.

ABD ile Örtünen, Çıplak Kalır

Suriye'deki gelişmeler dikkatle incelendiğinde, Amerika'nın ülkeyi bir plan çerçevesinde yönettiği görülür. Bu plan, Trump'ın gelişiyle birlikte ivme kazanmış olsa da bugünün planı değildir. ABD'nin Suriye planı, bir işbirlikçiyi başka bir işbirlikçiyle değiştirme ilkesine dayanmaktadır. Bu amaçla Türkiye'ye, Esad rejimini devirmek ve yerine kendisine bağlı yeni bir rejim kurmak için yeşil ışık yakmıştır. Suriye'nin yeni lideri Ahmed Şara'nın yaptığı gev-

şek ve tavizkâr açıklamalar da onun bu değişimi kabul ettiğine işaret etmektedir. Bu tavizkâr açıklamalar arasında, İslâm'ın hakemliğinden vazgeçilmesini, Esad'ın yandaşlarından hesap sorulmamasını ve bunun ulusal uzlaşı ile değiştirilmesini sayabiliriz. Gelinen noktada, Yahudi varlığıyla önce gizli, ardından 12 Temmuz 2025'te Azerbaycan'da aleni görüşmeler başlamış, sonrasında Paris'te resmi temaslar gerçekleşmiştir. ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın arabuluculuğunda gerçekleşen ve yaklaşık dört saat süren müzakereler, iki ülke arasında son 25 yılda türünün ilk örneği olma özelliğini taşıyor. Görüşmelerde ağırlıklı olarak, Suriye'nin güneyindeki gerilimin düşürülmesi, bölgede güvenliğin tesis edilmesi ve ateşkesin sağlanması konuları ele alındı.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR), Suriye ile Yahudi varlığı arasında ABD arabuluculuğuyla 7 maddelik bir anlaşmaya varıldığını duyurdu. Söz konusu anlaşma, Süveyda ili de dahil olmak üzere ülkenin güneyinde ateşkes sağlanmasını öngörüyor ve metinde Süveyda dosyasının tamamen ABD yönetimine devredilmesi hükmü de yer alıyor. Anlaşma ayrıca, Dera ve Kuneytra vilayetlerinin silahsızlandırılması ve ağır silah bulundurmamak kaydıyla yerel güvenlik komitelerin oluşturulmasını öngörüyor.

Tüm bunlar, Amerika'nın Suriye'nin güneyini Yahudi varlığı için güvenli bir tampon bölge haline getirmek istediğini ve rejimi, normalleşme uğruna mevcut durumu kabule zorlamak amacıyla Yahudi varlığının tekrarlanan saldırılarından memnun olduğunu göstermektedir. Azerbaycan ve Paris'te gerçekleştirilen görüşmeler, bu kirli yolda atılmış ardışık adımlardan başka bir şey değildir. Medyaya yansıyan bilgilere göre, müzakerelerin en önemli maddelerinden birini, Suriye'nin güneyinde Yahudi varlığı için güvenli bir tampon bölge oluşturulması teşkil ediyor. Planlanan bu tampon bölge, 1979'da Mısır rejiminin imzaladığı ve hala yürürlükte olan, bugün bile Mısır halkının, gözlerinin önünde soykırıma uğrayan Gazzeli kardeşlerine el uzatmasını engelleyen Sina anlaşmasının kanlı bir kopyasıdır.

Suriye Devriminin Sabitleri

Şimdi asıl soruyu soralım. 8 Aralık'taki kurtuluş gününden sonra Suriye'nin elinde ne var? Yüzlerce şehit, kaybedilen bir şehir, evlerinden yurtlarından sürülen binlerce aile ve güçlü olduğu halde zincire vurulup aşağılanan bir ümmet... Peki, tüm bunlar neyin karşılığında feda ediliyor? Sömürgeci kâfir ABD'nin vaat ettiği sözde istikrar ve kalkınma için mi? Suriye halkının uğruna büyük bedeller ödediği, ümmetin birlik ve izzet çatısı olan İslâmi Hilafet projesine tercih edilen ayrıştırıcı ve yıkıcı Arap Cumhuriyeti için mi? Gazze'nin yok edilişi pahasına Yahudi varlığıyla uzlaşmak ve normalleşmek için mi? "Sarı öküzü vermek" karşılığında siyah öküzün bir müddet daha yaşaması için mi?

Uzak ve yakın tarih, güç ve kuvveti, izzet ve şerefi İslâm'dan başka yerde arayanların dünyada ve ahirette hüsrana uğradığı nice örneklerle doludur. Peki Ahmed Şara, ibret alarak Suriye devriminin sabitelerine geri dönecek mi? Artık bir grup lideri olmadığını, "bugün kaybettiğimizi yarın geri alırız" anlayışıyla devlet yönetilemeyeceğinin, Suriye halkının tümünden ve toprakların tamamından sorumlu olduğunun bilincine varacak mı? Devrimin bir fikir olduğunu, asla bitmeyeceğini, asıl meselenin iktidara ulaştıktan sonra başlayacağını, Allah'a ve ümmete dayandıktan sonra aşılamayacak bir engel olmadığını ilan ederek yeniden başlayacak mı? Yoksa ABD ve Yahudi boyunduruğunda, laik ulus devlet kafesinde, tutsaklardan bir tutsak olarak yaşamayı seçip Suriye halkının, mazlum Gazze'nin, ümmetin vebalini yüklenerek zilleti ve kaybetmeyi mi tercih edecek?

Tüm bunlardan sonra Suriye hakkında akıllara kazınması gereken hakikat şudur: İslâm projesini benimseme konusunda tutarsızlık, hem devlet hem de ümmet için tehlikeli olup, Şam'daki mübarek devrimin tüm fedakârlıklarını ve kazanımlarını boşa çıkaracaktır. Bu nedenle, Suriye'nin bağımsızlığı, birliği, kalkınması ve istikrarı için İslâm projesini güçlü ve net bir şekilde benimseyip, Allah'a dayanarak, O'na tevekkül ederek ve zaferine iman ederek, sabit adımlarla bu yolda ilerlemekten başka çare yoktur. Zira zorluklar ne kadar büyük, fedakârlıklar ne kadar ağır olursa olsun, Allah'ın yardımı kesindir.

[إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ] **"Şüphesiz Allah, iman edenleri korur. Şu da muhakkak ki Allah, hain ve nankör olan herkesi sevgisinden mahrum eder."** **[Hac Suresi 38]**

GAZZE için birleşelim

Başlattığımız bu yeni çalışma ile; âlimler, kanaat önderleri ve İslâmî camiaları ziyaret edilerek, "Sözü Muhatabına" daha güçlü iletmek ve medya ambargosunu kırmak adına ortak söylem ve eylem birliği oluşturmayı hedefliyoruz.

#GazzeİçinBirleşelim

27 TEMMUZ 2025

GAZZE YÜRÜYÜŞÜ ANKARA

MÜSLÜMANLAR SÖZÜ MUHATABINA SÖYLEDİ

izlemek için
OKUTUN